

Trao Đổi

Contents

Trao Đổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61

Trao Đổi

Giới thiệu

Trước khi vào phần chính của chuyện mời các bạn hãy lắng nghe cuộc phỏng vấn này (Tên người phỏng vấn xin được giữ bí mật)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-doi>

1. Chương 1

Lớp 12A7, trường PHTH – đây là lớp được xếp vào loại vô... vô... vô cùng đặc biệt, chỉ cần vào giờ giải lao thì trước cửa lớp này sẽ có một dãy dài các cô gái đứng ngóng cổ hạc nhìn vào lớp và một đám con gái đứng trong lớp xô đẩy, che chắn cho thứ gì đó hoặc là ai đó ... Nói tóm lại, trước cửa lớp này luôn luôn ồn ào, nhà trường có can thiệp bao lần rồi thì cũng phải bó tay đầu hàng ... Tất cả chỉ vì chúng ...

Học sinh trong trường thường nói: Không rõ lớp 12a7 kiếp trước ăn chay niệm phật hay gây ra tai họa gì to lớn mà trong cùng một ngày, cùng một giờ, cùng một phút cái ngưỡng cửa đó đã chiêm ngưỡng hai con quái vật (hay thần linh gì đó) cùng bước vào lớp. Cả lớp khi đó đã nhìn chúng trong 15 phút mà không cần chớp mắt nhưng không phải vì chúng có răng nanh, móng vuốt hay cặp cánh trắng đầu mà là vì vẻ đẹp trai rạng ngời của chúng

Một kẻ là con trai của mùa Đông, có gương mặt đẹp nhưng lạnh lùng, băng giá đến mức khó hiểu mệnh danh ” Công tử băng tuyết ”, một con người chưa bao giờ thay đổi nét mặt của mình dù ở trong bất kì hoàn

cảnh khó khăn nào, một nụ cười từ người này hiếm thấy y như màn đêm ở Bắc cực... Trái ngược với nửa cái bàn quanh năm băng tuyết thì ở đầu bên kia của bàn luôn là ánh nắng ấm áp cùng với những tiếng cười giòn tan, rộn rã, những bóng người luôn xúm xít vây quanh đứa con của mùa Xuân – ” Hoàng tử ánh sáng ”, người có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời thu hút mọi con người đến bên mình ... Tuy 2 con người này có tính cách, vẻ mặt trái ngược nhau. Dù cho 2 mùa Đông – Xuân vẫn luôn đối lập thì 2 người con của họ lại vô cùng thân thiết. Đẹp trai thì khỏi nói, họ còn cùng thi nhau đứng đầu khối, cùng tham gia trong mọi hoạt động, chỉ cần nơi nào có người này thì ngay lập tức sẽ thấy cả người kia ... Oái oăm hơn, ông thầy còn xếp họ ngồi chung cái bàn cuối lớp khiến cho bao kẻ phải vẹo cổ vì ngoái nhìn...

” Con người không bao giờ thỏa mãn với những gì họ đang có “. Nếu những người khác chỉ mơ ước được nhìn thấy họ thì cái lớp này còn mơ tưởng cao xa hơn là thấy được nụ cười của ” Công tử băng tuyết ”, nụ cười mà theo họ nếu sánh cùng với nụ cười của ” Hoàng tử ánh sáng ” sẽ khiến cả nơi này ngập trong biển máu ... Chính vì để thấy được khoảng khác biệt sử đó mà bao nhiêu cô gái đã lấy hết can đảm để tỏ tình với anh nhưng tất cả đều vô ích ... Gương mặt băng giá đó không bao giờ tan chảy dù anh đã nhận lời với bao cô gái nhưng chỉ chưa đầy 3 hôm họ đã bỏ anh mà chạy ... Cho tới một hôm, trong lớp -vẫn cái bàn đó: một nửa là băng nửa kia là nắng, nắng tràn sang băng hỏi han:

- Nhật (tên thật của ” công tử băng tuyết ”), tôi có chuyện muốn nói với cậu
- Chuyện gì? Nhật tách mắt ra khỏi quyển sách quay nhìn nụ cười sáng chói bên cạnh
- Chúng ta đổi chỗ cho nhau, được không?

Thông thường, một thằng con trai khi nghe được cái yêu cầu này sẽ nhảy dựng lên và tương cho cái kẻ vừa nói một trận nhưng anh thì khác gương mặt kia không hề thay đổi dù những kẻ xung quanh đang há hốc mồm... Trùng mắt, trong một giây tất cả những kẻ hiếu kì kia đã chuồn khỏi lớp

- Nào, nào ... Cậu làm họ sợ đấy
 - Lần này cô ta nói gì? Nhật nói với chất giọng không đổi
 - Chà ... Cô ấy nói cậu lạnh quá, ở bên cậu chẳng khác gì ở bên cái tủ đá âm ngàn độ. Cô ta không chịu lạnh nổi lên mới chạy sang tôi cầu cứu
 - Cần gì phải thế? Không phải lần nào bạn gái của tôi rồi cũng thành của cậu sao?
 - Tại thái độ của cậu thôi, ai đời có người đòi bạn gái của mình mà mặt cậu vẫn cứ tỉnh bơ, cái danh hiệu mà họ đặt cho cậu quả không sai đâu ...
 - Nếu cô ta đã muốn đi thì tôi nín kéo làm gì?
 - Chỉ ít cậu cũng phải thay đổi nét mặt chứ ... Mà thôi, quan trọng cậu tính sao?
 - OK! Nhật đáp rồi quay lại nhìn quyển sách: Mà cũng chẳng cần trao đổi gì đâu, cậu thích cô ta thì cứ lấy đi.
 - Đâu có được. Phong – ” Hoàng tử ánh sáng ” cười lớn, quàng tay ôm vai bạn: Tôi phải tìm cho cậu người rã băng chứ
 - Chẳng ai làm được điều đó đâu.
- Nhật nói và gạt cánh tay kia xuống quay sang bắt gặp một nụ cười bí hiểm của Phong:
- Cứ thử đi ... 4 giờ chiều nay ở Green Tea, Ok!
 - Ok! Khóe miệng Nhật hơi nhếch lên, đó có phải là một nụ cười không nhỉ? ... Đối với người đối diện anh thì có lẽ là có đấy và thật may vì không có ai ở đây nếu không tất có thảm họa ...
- ” Chỉ có Mặt trời mới có thể làm tan băng ”

– Bên này này, Nhật

Phong giơ tay vẫy vẫy anh chàng đẹp trai vừa bước vào cửa rồi quay sang cười với em hầu bàn:

- Cho tôi 2 ly cafe đá
- Vâng! Cô hầu lon ton chạy đi, không quên thả vào tay Phong một mẫu giấy nho nhỏ. Nhật kéo ghế ngồi xuống
- Bớt cười đi, tôi không muốn bị chú ý đâu
- Phong quay nhìn những ánh mắt đang ngấm họ trong quán cười tiếp:
- Cậu không biết về lạnh lùng của cậu cũng hút họ sao? Nếu cậu cười lên...
- Để thêm một lũ kiến bu nữa hả? Nhật ngắt lời
- Được rồi! Phong nhún vai nhìn 2 ly cafe đá đặt ở trước mặt: Tớ thua
- Bọn họ chưa đến sao?
- Đến trễ là đặc quyền của phái nữ mà?
- ” Vì thế tôi mới ghét con gái ” Nhật lẩm bẩm trong miệng, xoay ly nước anh hỏi:
- Vậy người cậu đổi cho tôi là ai?
- Yên tâm đi! Phong cười lớn: Lẽ nào tôi lại đẩy cậu bạn thân nhất của mình cho một bà cô, bỏ tôi toàn người đẹp cả
- Đẹp, vậy sao cậu cứ chia tay liên tục?
- Phong cười huề trước câu hỏi của Nhật, im lặng... Nhật phóng con mắt lạnh lùng ra cửa sổ nhìn dòng người qua lại, biết bao cặp tình nhân đang âu yếm với nhau ... Tại sao vậy nhỉ? Anh luôn cố đáp ứng mọi yêu cầu của những cô gái đến với mình nhưng sao họ vẫn chê anh lạnh lùng, vô cảm. Sao họ vẫn bỏ anh mà đi ... Nhật tự hỏi: Không lẽ anh vô cảm thật sao? Anh không thấy xúc động trước những lời lẽ ngọt ngào, không nhói lòng khi thấy nước mắt hay đau đớn trước những lời chia tay ...
- Tôi là con trai của mùa Đông sao?
- Cậu vừa nói gì? Phong giật mình ngược lên hỏi lại
- Không! Nhật quay lại nhìn ra cửa: Bạn gái của cậu đến rồi kìa
- Cô gái xinh đẹp mỉm cười với 2 người rồi kéo ghế ngồi xuống bên Phong. Xoay xoay chiếc thìa bạc, cô khẽ nói:
- Xin lỗi Nhật, em...
- Không sao! Nhật lạnh lùng đáp: Chỉ cần cậu thấy thoải mái là được rồi
- Gương mặt cô gái kia có hơi hệt hắng chác cô ta không ngờ Nhật lại vô tình như thế, nói chuyện thêm một lúc Phong nắm tay cô ta đứng dậy
- Bọn tôi đi trước đây, cậu ở đây đợi cô ấy nhé
- Nhưng tôi có biết cô ta đâu
- cô gái nào mặc áo trắng, quần nâu khoác ngoài áo kẻ ca rô thì là người cậu cần tìm. Bọn tôi đi nhé
- Nhật đành ậm ừ cho qua rồi tiếp tục ngồi đợi, ngó ra cửa đến lần thứ n mà vẫn không thấy ai như mô tả khiến anh thấy bức ” Con gái là chúa lề mề “. Chẳng cần chờ nữa, anh đứng lên ra khỏi quán. Bước được vài bước bỗng
- Buông tôi ra!
- Quay phắt lại, một cô gái mặc áo trắng cộc tay, khoác ngoài chiếc áo ghi-lê kẻ ca rô đỏ, mặc chiếc quần âu màu nâu đang rằng co với 2 người đàn ông
- Thôi nào cưng, đi chơi với bọn anh đi
- Lũ khốn! cô ta hét lên và vung tay

– Xin lỗi! Nhật nắm lấy cánh tay đang giơ trong không trung nói: Tôi đang chờ cô ấy

– Thằng nhãi, mày ...

Hai kẻ kia đang định cự nự thì nín bật vì cặp mắt lạnh băng của Nhật. Nắm tay cô gái lôi đi, anh để lại sau lưng 2 tảng băng to lớn chờ được tan chảy

– Cảm ơn anh!

Cô gái nói và tháo chiếc mũ lưỡi trai xuống, mái tóc đen mềm mại rủ xuống ôm lấy gương mặt xinh đẹp, đôi mắt đen long lanh ẩn dưới cặp lông mày lá liễu, gò má phớt hồng cùng đôi môi đỏ ... Một cô gái rất đẹp và nhỏ nhắn...

– Cô không sao thật chứ?

– Vâng! Cô gái khẽ cười và nâng ly nước vừa gọi ra

– Chắc Cao Phong đã nói với cô rồi, Tôi là Hoàng Nhật

Gương mặt cô gái kia ngậy ra trong chốc lát, rồi cô mỉm cười đáp lại

– Tôi là Thanh Vân. ... Chúng ta đang hẹn hò, phải không?

– Có thể coi là vậy. Nhật nhún vai đáp, anh cảm thấy cô gái này có nụ cười rất đẹp nhưng có gì đó hơi kì

– Cách nói chuyện của anh hơi lạnh đấy, chắc anh thường dùng cách này để bỏ rơi bạn gái của mình

– Có lẽ vậy. Nhật không thay đổi thái độ: Nếu cô thấy tôi quá lạnh thì chúng ta dừng ở đây

Vân bật cười khe khẽ rồi đứng dậy

– Vội gì, anh có thể đi chơi với tôi một lúc không?

– Ok!

Thật tình lúc đó Nhật đơn thuần chỉ nghĩ mình sẽ bỏ rơi cô gái này ngay sau đó nên mới nhận lời đi chơi với cô ta nhưng ngờ đâu ...—————Đây là bản tin dự báo thời tiết của Đài truyền hình Việt Nam, hiện nay đang có một luồng không khí nóng tràn vào nước ta, nhiệt độ trung bình trên toàn miền Bắc là 32 C ... Thức uống lí tưởng nhất cho những ngày này là bia, đã bào, kem và Đây sẽ là đợt nắng nóng nhất trong năm, mong mọi người chú ý giữ gìn sức khỏe

Đúng như những gì bản tin đã thông báo, nóng ... nóng và nóng ... Những con người hối hả chạy trên đường để tránh nóng nhưng nếu đi vào trường thì ta sẽ bắt gặp một khu thời tiết hoàn toàn trái ngược ...

– Lạnh quá! những học sinh co xát vào nhau lấm bầm:

– Cái con vịt sắt ấy đúng là chỉ biết nói ... Cái gì mà 32C có mà 15 C thì có

– Nhỏ miệng thôi mày, có muốn chết cũng đừng kéo bọn tao theo chứ ...

Những tiếng xuyết xoa, rửa thềm vang lên khắp nơi khi con người đó bước vào kéo theo những dải băng trắng xóa phía sau. một gương mặt kinh khủng nhất khiến mọi người phải thất kinh, cây cối dường như cũng đông cứng lại theo từng bước chân của kẻ đó. Nhật hoàn toàn không vui tẹo nào, anh nghiêng răng trèo trẹo khi bước vào lớp: CAO PHONG, tôi sẽ giết cậu ...

————— Hãy trở về trước đó vài tiếng để coi chuyện gì đã làm anh ta nổi điên đã —————

Mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt Nhật là một cái trần nhà lạ hoắc ... Không sao, chắc đây chỉ là nhà của ai đó hoặc cùng lắm là Hotel thôi – trả tiền ăn ở là được (Sao mà bình tĩnh dữ vậy, trời?) ... Ngáp nhẹ một tiếng, anh quay sang phải

Hơi sốc một tẹo khi thấy gương mặt xinh đẹp của Thanh Vân đang nằm bên mình, đôi lông mi cong vút đang nhắm nghiền ...

2. Chương 2

” Nếu có một cô gái nằm bên bạn lúc mới mở mắt thì điều đầu tiên là kiểm tra tài sản cá nhân trên người bạn có còn đầy đủ ”

Nhật ngồi dậy nhưng cũng chẳng cần phải kiểm tra gì cả vì toàn bộ tài sản cá nhân của anh đang nằm la liệt trên sàn cùng với đồng đồ của người bên cạnh ... Chắc, có hơi rắc rối đây...

” Hãy khẩn thần, phật để bạn và cô ta chưa có gì xảy ra ”

Đứng bên đồng quần áo, Nhật dám chắc mình sẽ không phải vái thần linh hay ma quỷ gì hết vì trong đồng quần áo kia không có nội y của Thanh Vân, mà khi đã không ở đây thì nó sẽ vẫn còn nguyên vẹn trên người cô ta ... Vậy sao tôi phải tốn nước bọt để khẩn vái ai cơ chứ?

Chẹp, hần quên đây là Yaoiland sao? Cái gì cũng có thể xảy ra

Mặc quần áo xong, Nhật bỗng phát hiện trong đồng đồ còn lại có một thứ dành cho con trai (Mọi người tự đoán nhe)... Đang thắc mắc tự hỏi nó là của ai thì phía sau anh vang lên một tiếng nói nhẹ nhàng:

– Chào buổi sáng!

– Chào cô! Nhật lạnh lùng đáp và quay lưng lại phía Vân: Cô có thể giải thích chuyện đêm qua cho tôi không?

– Sẵn sàng thôi, nhưng anh hãy trả đề cho tôi đã

– Đề của cô tôi đang để trên giường

Vân nhìn lên đầu giường rồi tiếp tục nói:

– Tôi nói cái thứ trong tay anh đó

Hả? Nhật nhìn vào cái thứ trong tay mình rồi quay phắt lại... Cô gái có gương mặt đẹp như hoa kia lại không hề có ngực ... Ngó lại mình ... một giây...

” Cô ta giống mình ”

Ngây người, Nhật đánh rơi thứ trong tay. Vân cau mày:

– Tôi bảo anh đưa tôi chứ không phải đưa đất

Vân bước xuống giường đi đến bên anh và nhặt cái thứ đó mặc vào...” Cô ta có cái đó ” – Gương mặt lạnh tanh của Nhật bắt đầu thay đổi ...

– Hey, anh không sao chứ?

– Ờ,.. Nhật có giọng hỏi: Cô là boy ...(nhìn rõ thế mà còn phải hỏi sao?)

– Yes, Vân cười: Iam a boy...

Linh hồn Nhật gần như thăng thiên sau câu khẳng định của cô ta ... Đừng chết vội, cần phải hỏi một câu nữa

– Đêm qua ... chúng ta ...

– À, phải ... Vân cài nốt mấy chiếc cúc áo nói: Đêm qua tôi vui lắm, cảm ơn anh

Chỉ trong vòng 3 giây, gương mặt Nhật đã biến đổi 3 màu liên tục: Đỏ, xanh rồi trắng bệch... Miệng anh run run, cười méo miệng:

– Ha ha.. vậy à?

– Ủ! Không để ý thấy sự thay đổi trên mặt anh, Vân cười đáp lại

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Cả căn phòng rung lên vì cái âm thanh phá hoại đó và bỗng Nhật đã biến mất chỉ trong một giây

– Hey, đợi đã ...

Nhật không dám đứng lại anh lao một mạch qua mấy con phố, tình huống đó mà vẫn bình tĩnh đứng lại hỏi han thì có mà điên ...

Tôi còn chạy luôn từ lúc phát hiện ấy chứ? Anh còn đứng hỏi han được vài câu là đây đã bãi phục rồi ...

Chúa ơi ...(lần đầu gọi Chúa) ... Nhật gục đầu vào cột đèn than vãn: Tại sao lần đầu của con lại là ...? CAO PHONG, không giết cậu tôi sẽ không còn là Hoàng Nhật ...

—— Kết thúc suy tưởng bằng một gương mặt kinh khủng nhất cùng vết một vết lõm trên cái cột đèn đáng thương ——

” Công tử băng tuyết ” luôn khiến mọi người không dám lại gần nhưng hôm nay phải nói là tránh xa trăm mét, mọi người gần như phải bỏ chạy trước luồng khí lạnh đó. Nhật đảo mắt khắp lớp, đây rồi cái bàn đang tràn ngập nắng xuân và tiếng cười:

RẦM ... Cặp và bàn ôm nhau khóc sau cú va chạm kinh khủng vừa rồi, tiếng động đó làm những kẻ đang đứng bên kia bàn giật mình đứng sát vào thành một hành thẳng tắp ... Không để ý đến lũ người đó, Nhật trừng mắt nhìn kẻ duy nhất còn yên vị trên ghế:

– Cao Phong! Chúng ta có chuyện cần phải nói

– Được thôi, nụ cười trên gương mặt Phong biến mất: Tôi cũng có chuyện cần cậu giải thích

Lần đầu tiên, thần dân lớp 12A7 này chứng kiến 2 con người này bất hòa với nhau, sấm chớp nổ ra liên tục... Dù có muốn chiêm ngưỡng trận chiến lịch sử này nhưng họ cũng rất sợ 3 cái vụ tên bay đạn lạc, sấm chớp đánh nhằm nên đành chọn giải pháp an toàn nhất là né qua một bên để 2 kẻ đó tìm chỗ khác giải quyết ...

Sân thượng, luôn là điểm đến lý tưởng cho các cuộc hẹn hò, ngủ và cả các trận đấu ... Giờ các bạn hãy cố cái cảnh này nhé: một sa mạc đầy cát bụi và gió, có 2 anh chàng cao bồi điển trai đang nhìn nhau tóe lửa, tay họ đang lăm lăm khẩu súng sẵn sàng nhả đạn ...

– Chúng ta bắt đầu được chưa?

– Được, cậu nói trước đi! Nhật khoanh tay trước ngực, cổ dẫn lòng ... Không vòng vo, Phong hỏi luôn:

– Chiều qua cậu đi đâu?

– Đi với người cậu giới thiệu cho tôi

– Hay nhỉ! Phong cười: Nếu cậu đã làm thế thật thì tôi đã không mất cả tối để dỗ dành cô ta vì việc của cậu

– Tôi đã đi với cô ta cả chiều

– Không hề! Cô ta đã khóc lóc chờ cậu đến cả tiếng ... Cậu rốt cuộc đi đâu?

– Cô ta mặc áo trắng cộc tay, quần âu màu nâu, áo ghi lê kẻ ca rô đỏ ... Đội một cái mũ lưỡi trai, có tóc đen dài tới vai ...

– Áo trắng cộc tay – Có, quần âu màu nâu – Có luôn nhưng cô ta mặc áo ca rô dài tay, không có cái mũ lưỡi trai nào cả và tóc cô ta rất dài

–” Chết tiệt ... Vậy cái tên đó là ai ...”

– Đây ... Hôm qua cậu nhận nhầm người phải không?

– Siết chặt tay ...

– 2 người không có chuyện gì đấy chứ?

– Không! Nhật biết Phong rất nhạy cảm trong 3 cái chuyện này nên tốt nhất là lên tránh xa ... Qua đêm với một thằng con trai thì có chết cũng không thể nói ra: Về lớp đi ...

– Cậu nên đi xin lỗi cô gái đó một tiếng ...

– Đẹp đi! Nhật gắt lên: Tôi không muốn dính dáng đến con gái nữa. Chuyện này chấm dứt ở đây, cậu mà nhắc lại chuyện này thì đừng có trách

Cái cửa gần như long ra sau cú đóng cửa của Nhật ... Phong nhăn mặt, ngã người ra lan can, lảo bầm:

– Chấm dứt à ... Cậu nhầm rồi, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi ...

Nếu tất cả những gì Phong nói là sự thật thì người đi cùng anh ngày hôm qua là ai? Cái tên Thanh Vân đó có thực sự tồn tại hay chỉ là nói dối ... Tưởng tượng lại viễn cảnh đen tối lúc sáng máu Nhật lại sôi lên, và bức tường đáng thương bên cạnh đã trở thành kẻ bị trút giận” Gấp lại tên đó, ta nhất định phải băm nhỏ hắn ra ... ”

– Con chào mẹ!

– Nóng không con? Người phụ nữ xinh đẹp bước ra nhìn Nhật mỉm cười

– Dạ! Không ... Nhà có khách hả, mẹ? Nhật liếc nhìn đôi giày đen bên cạnh hỏi

– Ủ! là con trai một người bạn thân của mẹ. Con vào làm quen với anh ta đi

Nhật gạt đầu rồi ẩn cửa bước vào phòng ... Nhìn thấy anh, con người kia cũng bật dậy, 2 tiếng kêu cùng phát ra

– Là cậu / là anh ...

Sau vài giây ngỡ ngàng, Vân nhìn sang người phụ nữ hỏi:

– Đây là con trai cô ạ?

– Ủ ... Người phụ nữ ngạc nhiên trước phản ứng của cả 2: Hai đứa biết nhau sao?

– Vâng! Vân cười liếc Nhật: Bọn cháu đã có một thời gian rất vui vẻ

– Đừng có nói vớ vẩn – Nhật lớn tiếng: Tôi chẳng quen biết gì cậu cả

– Ăn nói cẩn thận, Nhật! Bà mẹ cau mày: Cậu ta lớn hơn con 2 tuổi đấy

Cái gì? Nhật trợn mắt nhìn kẻ thua mình đến một tấc:

– Mẹ có đùa không? Kẻ có một mẫu thể kia mà là anh con sao?

– Chiều cao đâu có liên quan đến tuổi tác – Vân cười nói với mẹ Nhật: Nhưng quả thật con trai cô cũng có hơi ... Làm cháu lúc đầu cũng tưởng ...

” Xỏ đùa ta hả?” Nhật siết tay lại, liên tưởng tới viễn cảnh khi mẹ vắng nhà anh sẽ cuốn gói cái tên đáng chết này lại và băm hắn thật nhuyễn (đã man thay)

– Nhật! Tiếng mẹ đã ngăn dòng suy tưởng của anh bay đi xa hơn: Con ở nhà nói chuyện với anh, mẹ ra chợ tí ... Cần gì cháu cứ nói với nó.

Thời cơ đến nhanh quá nhỉ, Nhật đáp nhanh:

– Vâng!

Bóng người vừa khuất thì 2 kẻ kia bắt đầu lộ nguyên hình

– Anh làm gì ở đây?

– Tôi tới thăm mẹ cậu và có việc muốn nhờ cô ấy giúp đỡ

– Tôi không muốn có một kẻ lai lịch bắt mình trong nhà

– Cái gì mà lai lịch bắt mình? Vân cau mày: Cậu quen tôi, tôi biết cậu chúng ta còn ở bên nhau một đêm mà cậu nói thế à?

Tức giận, Nhật ấn Vân vào tường gần giọng:

- Đừng bao giờ nhắc lại chuyện đêm qua với tôi
- Chà chà ... Vân nhếch mép cười: Cậu phải tay nhanh quá nhỉ
- Vậy thì sao? Nhật nghiêng răng: Tôi sẽ giết anh nếu anh dám công khai chuyện đó
- Cậu không dọa được tôi đâu! Vân co gối túc thẳng vào bụng Nhật và cười nói: Tiện đây tôi thông báo luôn, mẹ cậu đã đồng ý cho tôi ở trọ trong một thời gian
- Shit! Cái gì? Nhật ôm bụng ngược nhìn một nụ cười quỷ quyệt:
- Mong cậu giúp đỡ, em trai ...

Cứ ngỡ đen đủi đến đó là kết thúc nhưng tới đêm mới là ác mộng thật sự của Nhật. Mẹ anh bước vào thông báo cái tin khiến anh rụng rời:

- Tối nay con để Vân ngủ ở đây nhé?
- Gì? Anh trợn mắt: Không, nhà ta còn phòng sao lại để hấn ngủ ở đây
- Gấp quá nên mẹ chưa kịp dọn dẹp Chỉ một đêm thôi có sao đâu con
- ” Đương nhiên là có sao ... Mẹ có biết hấn và con đã ...”
- Cháu không phiền chứ?
- Vâng! Cảm ơn cô

Mẹ Nhật như bị mê hoặc trước nụ cười của Vân nên đã lờ đi mọi phản đối của đứa con trai yêu quý

- Cả 2 ngủ ngon nhé.
- Cửa đóng lại, Vân liền leo lên giường
- Làm cái gì vậy?
- Ngủ chứ làm gì? Vân hất hàm: Tôi lớn hơn cậu 2 tuổi đấy, dùng kính ngủ đi
- Đừng mơ! Nhật hét: Xuống đất mà ngủ, giường là của tôi
- Này, cậu có đúng là Hoàng Nhật không đấy? Tên thì nghe ầm ập mà sao mà người lại hẹp hòi, lạnh nhạt vậy?
- Liên quan gì đến cậu! Nhật chỉ tay vào Vân nói: Đi xuống mau
- Căn phòng lộn ngược trong một giây ... Nhật không thể ngờ được anh lại bị một người bé nhỏ như Vân quật ngã xuống giường. Ngồi trên người Nhật, Vân nói:
- Ăn nói cẩn thận đi, không tôi sẽ hại cậu đấy
- Nhật rùng mình khi thấy một bàn tay đang luồn dưới áo mình
- Shit, you dirty! Ai cho phép anh ...
- Có cần đi không? Vân ghé sát mặt anh đe dọa: Cậu muốn mẹ cậu lên đây để thấy cảnh này hả?
- Đúng đấy, trong cái tình cảnh này thì đừng nói đến mẹ ai nhìn thấy cũng khó mà giải thích nổi... Cái cửa kia còn chưa khóa nữa, lỡ mẹ mà đi vào thì ... Im lặng nghe ngóng, không hề có tiếng động nào ...
- Xuống khỏi người tôi
- Nghe hay nhỉ? Vân nở nụ cười ma quỷ: Cậu gọi tôi là anh thì tôi sẽ xuống
- Đừng hòng! Nhật lạnh lùng đáp và cựa người nhưng không thể thoát khỏi tay Vân. Chết tiệt, cái tên nhỏ thỏ này sao mạnh thế?
- Cậu đừng mơ thoát, gọi anh đi tôi sẽ tha

Nhật quyết không khuất phục, anh cố cử động mạnh hơn ... Vân cười cúi thấp hỏi:

– Chịu thua chưa, cưng?

– Còn lâu! Nhật cứng họng đáp

Rùng mình, có cái gì đó đang chạy trên người Nhật, nó vuốt nhẹ từ bụng rồi lên tới ngực ... LÀ tay của hắn ...

– Tên khốn! Dừng ngay

Vân lờ như không nghe tiếp tục miết những ngón tay chạy lên trên hàng cúc rồi quay xuống ngực ... Thân thể Nhật bắt đầu nóng lên vì những cảm xúc khó tả

– Gọi anh đi

Tiếng nói thì thầm bên tai, những hơi thở nóng hổi phả vào cổ khiến Nhật như ngừng thở ... Anh nghiêng rằng nghiêng đầu qua một bên ... Mái tóc đen chọc nghẹo cổ khiến Nhật khó chịu, anh không thể ẩn hẳn ra ...

– Được rồi! Vân chép miệng dừng mọi hoạt động lại: Dù sao tôi cũng lớn hơn cậu, tôi nhường vậy

– Anh ... Nhật sực tỉnh nhưng trong thâm tâm như có chút tiếc nuối: Anh dám trêu tôi?

– Ai bảo cậu hỗn với tôi. Vân cười leo xuống giường: Thôi ngủ đi

– Sao tôi dám ngủ cơ chứ? Lỡ ban đêm anh tấn công tôi thì sao?

– Nếu tôi làm thế thật thì cậu cũng chẳng chống đỡ được đâu ... Vân nhếch mép cười

– Anh ...

– Anh cái gì? Không phải ban nãy cậu cứ nằm im sao?

– Đó là do anh nặng quá nên tôi không cử động nổi ...nhật cố cãi mong quên đi những cảm giác vừa rồi

– Ok! Dừng ồn nữa ... Vân trải chăn chiếu xuống sàn: Tôi không có hứng với người ít tuổi hơn mình nên cậu cứ yên tâm đi

Gi? Nhật cảm thấy tự ái ... Hắn ngủ với mình rồi giờ nói không hứng thú với mình à... Tên xấu xa, khốn khiếp. Bực bội, Nhật bồng buột miệng:

– Dù anh nói không hứng thú với tôi nhưng biết đâu đây ...

Im lặng một lúc Vân nhoẻn miệng cười:

– Có lý, tôi cam đoan mình là quân tử khi tỉnh nhưng lúc ngủ thì không dám chắc ... Thôi, cậu tự đề phòng nhé ...

3. Chương 3

Nói xong, Vân chui vào chăn ngủ khò để lại cái tên đang xanh mặt vì sốc ...Cái tên khốn khiếp kia, nói thế thì làm sao người ta dám ngủ? hay hắn chỉ dọa mình ... Nhưng dù cố an ủi mình tới đâu cũng không thể yên tâm được, cứ mỗi lần Vân trở mình là anh lại giật thót rồi im lặng nhìn xem hắn có đứng lên không ...Lạy chúa Xin người hãy chỉ con cách đá cái tên chết tiệt này ra khỏi nhà đi

Xin lỗi, Chúa đi vắng rồi con hãy tự lo liệu đi ...

– Nhật! Con làm gì mà mất tâm quàng thế kia?

Nhật siết chặt tay lại cố không ngăn cho mình đập cái tên đang khúc khích cười kia một đập: Cái tên khốn, nếu không phải vì người thì sao ta lại có đôi mắt gấu mèo này chứ... Cảm nhận được luồng sát khí chết người đó, Vân vội buông đũa đứng dậy:

– Cô, cháu đi học đây

– Ồ ... Đi cẩn thận đấy

Vân liếc nhìn Nhật cười thêm cái nữa rồi xách cặp ra cửa ... Lấp lánh, Vân vuốt mái tóc ra phía sau tai để lộ một chiếc bông tai màu xanh ngọc – một màu xanh đẹp như mặt biển rất hợp với làn da trắng và đôi môi màu đỏ ... Bất giác, Nhật nhớ về những cảm giác đêm qua – những cảm giác đó anh chưa bao nếm trải: Nóng nực, nhột nhột ... nhưng không hề thấy khó chịu ... Anh chưa bao giờ có được cảm giác đó khi ở bên các cô gái ... Có phải mọi va chạm xác thịt đều như thế hay nó chỉ xuất hiện khi hắn chạm vào ” Ồi không, Nhật lắc mạnh đầu khi nhớ về bàn tay của hắn trên cơ thể mình: Thật là điên loạn ... ”

– Con sao thế, Nhật? Có sốt không?

– Con không sao ... Nhật đứng bật dậy rồi rời khỏi phòng: Con đi học đây ...

– Sao mặt nó lại đỏ thế nhỉ?

Trường Đại học Công nghiệp Hà Nội

– Thanh Vân! Sao đi học sớm thế?

– Ồ ... Vân cười với người đang ôm lấy cổ mình: Cậu buông tôi ra được không?

– Làm gì ghê thế? Cậu trai đó cười cợt: ” Chồng ” cậu đã đến đâu

Hoa hồng càng đẹp thì gai của nó càng phải độc ... Nhưng khi gai hoa không có tác dụng với lũ côn trùng cứng đầu thì hoa cần phải có thêm kẻ bảo vệ ...

Những ánh mắt đầy ghen tị vừa lo lắng cho kẻ dám cả gan ôm Vân ngay giữa cổng trường ... một tiếng ho khê vang lên từ phía sau

– Cậu vừa gọi tôi à?

– Ngọc Thạch!

“Phụt ” – Tôi cam đoan là mình đã nghe thấy tiếng dây thần kinh của tên đó đồng loạt đứt khi nghe Vân gọi cái tên đó ... Hắn chậm chậm quay đầu lại: Người con trai có mái tóc hung đỏ, gương mặt thanh tú sắc cạnh đang nở một nụ cười mê hồn ... Những tiếng xì xầm vang lên:

” Thăng ngu này thế nào cũng tiêu ”

– Chào ... Chào anh ... Hắn ta run run nói và vội thu cánh tay đang đặt trên vai Vân xuống: Em ...x... xin lỗi ... Tạm biệt...

Hắn chạy biến, Vân mỉm cười với người con trai đó

– Chào anh!

– Chào em!

Người con trai cười đáp lại, Những ánh mắt ngưỡng mộ không thể tả xiết khi anh ta cúi xuống hôn lên đôi má phớt hồng của Vân ... Thì thầm ...

– Lát nữa tới phòng của đội gặp anh nhé

– Anh lại có vấn đề cần giải quyết à?

– Ừ! Thạch cười đáp lại rồi bỏ đi khi thấy Vân đã gật đầu

” Ngồi bên anh mãi mãi không rời xa nhé em ... ”

– Alô! Vân mở điện thoại và bên kia vang lên một giọng nói đầy tức giận

– Tôi thấy hết rồi đấy! Anh đang định giở trò gì vậy hả?

– Em yêu, Vân ngân giọng: Anh có giở trò gì đâu, đó chỉ là một nụ hôn chào buổi sáng thôi mà

– Chào buổi sáng ... Giọng day nghiêng: Tôi đã nói là anh hãy tránh xa anh ấy cơ mà

– Thì anh đã nghe em rồi ... Vân mỉm cười nói: Anh đâu còn sống chung với cậu ấy nữa ...

– Tôi muốn anh tránh xa anh ấy mọi lúc,mọi nơi ...

– Cha! Sợ rằng anh không thể thực hiện được điều này đâu trừ khi em giúp anh có được ” người đó ” thì anh sẽ nghĩ lại

– Đừng có lật lọng ... Tôi đã giúp anh đến thế rồi còn gì ...

– Em yêu, việc làm đó của em chỉ là để tách anh ra khỏi cậu ta chứ em đã giúp gì cho anh đâu ...

– ... Vậy anh còn muốn gì nữa?

– Cái đó còn tùy ở em ... Vân chép miệng Cố lên nhé ... Nếu em không muốn thấy anh giở trò với ” Người yêu ” của em ...

” CUP ”Đồ hồ ly tinh ...\$%#@

– Ka ka! Vân nở một nụ cười chiến thắng khiến cho những kẻ đang nằm trong tầm ảnh hưởng đều phiêu diêu lên tầng mây thứ 9 Tuy không may mắn bằng lớp 12a7 kia nhưng khoa Quản trị kinh doanh của trường Đại học này cũng nổi tiếng vì giữ chân được bông hồng xinh đẹp – Thanh Vân, người mà ngay ngày đầu nhập học đã khiến cho bao kẻ phải bao đêm thao thức, ngày nhớ đêm mong Đã bao nhiêu những lời tỏ tình, những bông hoa cùng thư từ được chuyển đến nhưng Vân vẫn từ chối tất cả.....

Đến một ngày kia, cả trường gần như nổ tung khi thấy anh tới lớp với chiếc bông tai màu xanh bên tai phải ...” Kể giữ chiếc còn lại la ai ...? ... Phải giết hắn ... ”

” Các người muốn gì? ”

Tất cả trợn trừng khi nhìn Thạch đứng bên Vân với chiếc bông tai còn lại ở bên tai trái ... Họ xẹp xuống nhanh như một trái bóng, sao họ có thể phản đối Vân qua lại với con người đó chứ Thạch – người đứng đầu khoa công nghệ thông tin, một con người đẹp zai, có thành tích cao ... Hơn nữa lại là bạn thân của Vân từ hồi cấp 3 ... Nói tóm lại họ là một đôi hoàn hảo (Dù các cô gái đã tổn không ít nước mắt khi phải thú nhận điều này) ...

– Chào các cậu! Vân mỉm cười với những người đang ngồi trong phòng ... Họ reo lên thích thú khi thấy anh rồi quay nhìn người con trai đang ngồi giữa phòng ...

– Bọn này đi trước đây.

Vân khóa trái cửa khi người cuối cùng rời khỏi phòng, Thạch ngước mắt lên nhìn anh rồi nói:

– Em chờ tôi một lát

– Vâng!

Vân nhẹ nhàng đáp lại rồi đi vòng ra phía sau Thạch, 10 ngón tay khẽ luồn vào nghịch những sợi tóc mềm mại, lướt qua chiếc bông tai rồi chạy xuống hàng cúc ...

– Đừng nghịch nữa! Thạch nắm lấy tay Vân nói: Em không thấy tôi đang làm sao?

– Tôi chỉ muốn rút ngắn thời gian thôi

– Tôi chịu thua em đấy

Thạch thở nhẹ, buông cây bút xuống bàn rồi đứng dậy... Chiếc áo trắng bắt đầu tuột khỏi bờ vai rám nắng ...

– Vấn đề ở đâu đây? Vân thích thú hỏi và đổ một thứ chất lỏng lên tay mình

– Toàn bộ! Thạch đáp lại rồi leo lên ghế

Những tiếng rên khe phát ra trong phòng theo từng cái vuốt tay của Vân ...Được một lúc sau, Thạch mới có thể lên tiếng:

– Chỗ ở mới của em thế nào?

– Rất tuyệt ... Ở đó còn một cậu trai rất thú vị

– Mục tiêu mới của em à? Đừng có quá trớn đấy kẻo cậu ta chạy mất

– Anh không ghen sao? Vân giận dỗi nói

– Không! Thạch thẳng thừng đáp lại: Dù em có thích cậu ta thật thì quan hệ của chúng ta cũng đâu thay đổi

– Anh nói đúng! Vân cười: Nhưng liệu ” Người yêu ” mới của anh có đồng ý điều đó không?

– Tôi phải nói mấy lần nữa thì em mới hiểu ... Thạch gắt gỏng: Đó không phải là người yêu của tôi ...

– Sao anh cứ cố chấp thế? Vân nhún mày: Anh không thấy

” Rì ... rì..... ”

– Em có tin nhắn kìa

Vân nhào người lấy trong đồng quần áo chiếc điện thoại ánh bạc ... Nở một nụ cười:

– Chuyện gì thế? Thạch nhồm dầy, ngó vào trong màn hình rồi hỏi: Có cần tôi đưa em tới đó không?

– Em tự đi sẽ tốt hơn.

– Ừm ... Thạch cười nói: Thôi, đưa tôi quần áo rồi chúng ta về lớp

– OK!

Quay về với ” Công tử băng tuyết ” hiện anh ta đang có chút rắc rối với 3 cái cảm giác kì lạ nên đã quyết định tìm đến người bạn thân để cậu ta giải đáp cho mình... Cửa sân thượng vừa mở, anh đã thấy Phong đang ôm hôn một cô gái ... Chậc, lúc khác vậy..

– Chuyện gì thế, Nhật?

Phong buông cô gái ra mỉm cười nhìn anh, Nhật chép miệng:

– Bạn gái mới hả?

– Yes, Phong cười: Em cho bọn anh nói chuyện riêng

Cô gái rời khỏi sân thượng nhưng không quên liếc nhìn Nhật một cái ... Đúng là con gái

– Cô bỏ tôi đổi cho cậu đâu?

– Chia tay rồi, ngay cái hôm tôi đi an ủi cô bé bị cậu bỏ rơi thì cô ta đã đá tôi ...

– Nghe có vẻ đau nhĩ? Nhật cười: Cậu không giống tôi nhưng sao cứ chia tay ẹ vậy?

– ... Phong chỉ nhếch mép cười

– Chắc chưa có ai trụ qua một tuần với cậu phải không?

– Không! Phong trầm tư: Có một người đã là bạn với tớ suốt một năm

–...

– Không tin hả?

– Ờ ... Ai vậy? Khi nào?

- Cấp 2? Còn ai thì ... Miễn bàn ...
- Vậy còn yêu người đó không?
- ... Không! tớ có người khác rồi
- Tôi muốn xui với cậu luôn ... À phải, tôi có chuyện muốn hỏi
- 5000 đ một câu ... Đùa thôi, hỏi gì?
- Cậu cảm thấy thế nào khi bị một ai đó chạm vào người?
- Nhưng là ai?
- Thì ... Chẳng hạn ... Như mấy cô bạn của cậu ...
- Chẳng thấy thế nào cả. Phong nhìn sang cặp mắt đang tròn tròn của Nhật: Ở bên họ tôi thấy bình thường như lúc ở cạnh cậu vậy
- Thế mà cậu vẫn đi chơi với họ hả?
- Chỉ để giải trí thôi ... Ngoài ra, tôi còn kiếm thêm được kinh nghiệm nữa
- Sẽ có ngày cậu bị họ lột da cho xem
- Lo gì, tôi đã có cậu chống đỡ bên cạnh mà
- Đừng có lôi tôi vào... Nhật vỗ vào cánh tay đang khoác bên vai mình: Thế có bao giờ cậu cảm thấy nóng nực khi bị chạm vào không?
- Phong tròn mắt nhìn cậu bạn như người ngoài hành tinh ... Nhếch mép cười, Phong hỏi lại:
- Ý cậu nói là cái cảm giác nóng nực nhưng không gây khó chịu ... làm cho cậu thêm muốn đó hả?
- Gật ... gật ...
- Phù ... Phong ôm miệng cố nín cười nhưng không nổi: Ha ha ...chúc mừng cậu ...
- Mừng cái gì? Nhật cau có thui vào bạn
- Để tôi nói ... Cái cảm giác đó chỉ có khi cậu ...
- " Thầm thì " một hồi ... Mặt Nhật Bắt đầu đỏ lên:
- Cậu đừng có giỡn với tôi?
- Ai thêm giỡn ... Phong nhăn nhó nói: Này, vậy cô gái tài ba đó là ai vậy?
- Không phải việc của cậu ... về lớp đi. Nhật đứng vùng lên trước khi Phong kịp khai thác thêm điều gì
- này ... Phong với theo: Bao giờ chán cô ta lại đổi cho tôi nhé
- " Bốp " một cái giấy không biết từ đâu bay đến ném thẳng vào mặt Phong ... " Hú hồn, may mà né kịp ... "
- Còn nhắc lại chuyện đó tôi sẽ giết - giết cậu ... Cái giọng chì chiết kinh khủng vang lên dù đã không còn thấy bóng người
- Phong cười và mở điện thoại ... Có một tin nhắn mới ...

Tiệm " CAFE MIU "

Vân chép miệng nhìn cái cửa tiệm màu hồng với cái đầu mèo dễ thương rồi ẩn của bước vào

- Kính chào quý khách! Chàng bồi bàn đẹp trai cúi đầu trước Vân nhưng tới khi anh ta ngẩng lên thì
- ...?#%
- Trùng hợp quá nhỉ ... Vân cười rạng rỡ

- Anh làm cái quái gì ở đây? Tiếng thét khiến toàn bộ khách phải ngoái nhìn nhưng vị khách kia vẫn chìa ra cái nụ cười muốn đập (Chỉ có anh bởi thôi còn có khối kẻ lại chết vì cái cười ấy)
- Tôi là khách! Sao, tôi bị cấm à?
- Không! Nhật nuốt cơn giận vào bụng: Mời anh vào
- Cảm ơn! Vân cười và chọn một cái bàn ở gần cửa sổ nói: Bộ đồ này hợp với cậu lắm
- Nén giận đi ... Nhật miễn cưỡng nói:
- Anh cần gì ạ?
- Cho tôi trà chanh, bỏ nhiều đá, không đường và ...
- Vân chưa kịp dứt lời thì đã có một vòng tay níu lấy Nhật từ phía sau:
- Hey, Nhật. Tôi đến ủng hộ cậu đề
- Bỏ tôi ra, Phong! Nhật cau mày gỡ vòng tay đó rồi quay sang Vân. Ngạc nhiên chưa, Vân đang sững sờ nhìn anh ...À, không, hình như là nhìn người phía sau anh:
- Cao Phong! Vân thốt lên
- Nhật quay lại nhìn Phong, cậu ta nghiêng đầu nhìn lại và cũng lao tới trước
- Thanh Vân, là anh hả?
- Lâu quá không gặp cậu? Vân tí mắt cười
- Vâng! Từ khi tốt nghiệp cấp 2 đến giờ ... Phong nắm lấy cánh tay Vân: Anh thay đổi nhiều quá

4. Chương 4

Đẹp hơn hả?

- Đúng! Phong lộ vẻ tiếc rẻ: Phải chi anh là con gái nhỉ
- Ngồi đi!
- Cả 2 bắt đầu trò chuyện rôm rả quên cả kẻ đang đứng nãy giờ
- hèm! kẻ đó lên tiếng: 2 vị gọi gì ạ?
- A... Cho tôi cafe đặc còn anh ấy thì trà chanh không đường, nhiều đá và thêm một cái bánh ngọt nữa ... Đúng không anh?
- Cậu vẫn nhớ rõ nhỉ
- Nhật bỗng cảm thấy giận vô cùng, sao 2 cái kẻ kia lại có thể tự nhiên, vui vẻ đến thế: Anh chưa từng thấy Phong cười nhiều như vậy cũng như Vân... Nụ cười của Vân hôm nay rất... đáng yêu: Nó vô cùng hồn nhiên, giống như một đứa trẻ vậy ...
- ” Phải chi anh ta cười như thế với mình ”
- Ý nghĩ thoáng qua đó khiến Nhật rùng mình ... Không, tỉnh táo đi, anh ta là con trai, mình không thể có cảm tình với con trai được
- Cậu đến đây vì bạn à?
- Vâng! Phong cười chỉ tay về phía Nhật: Cậu ta là bạn của tôi
- Nhật là bạn cậu à? 2 người học cùng lớp phải không?

- Anh cũng biết cậu ấy? Phong ngạc nhiên hỏi:
- Ủ! Vân mỉm cười: Tôi đang ở nhờ nhà cậu ấy
- Gì! Phong giật mình: Anh ở chung với cậu ta thật sao?
- Yes, cậu có thể hỏi cậu ấy

Nhật thấy lạ khi cả 2 con người kia lại quay nhìn mình ... Phong quay lại hạ giọng

- Anh ở đó có ổn không?
- Nghĩa là sao?
- Chà ... Nhật khá là lạnh lùng và khó chịu, anh ...
- Tôi không thấy thế ... Vân cười: Cậu ta rất thú vị, dễ nổi điên và...
- Anh quen cậu ta ở đâu?
- Ở ...

” Cạch ”

- Nước và đồ uống của 2 người đây

Cả 2 ngược lên và giật mình sợ hãi trước gương mặt khủng bố chưa từng có ... Nhật đặt các thứ ra bàn, gần giọng:

- Đừng có nói những thứ vớ vẩn không đúng có trách,.

Cả 2 gật đầu

- Đáng sợ thật! Phong thở phào khi Nhật đi khỏi: Thôi, giờ anh đang học ở đâu?
- Ở ...
- Có vệ sĩ chưa?
- một người cực tốt ...

-

-

(Bên trên là những chuyện họ đang tám ... Nghe không kịp nên đành để vậy)

2 tiếng sau (kinh khủng ... Con trai có lắm chuyện để nói vậy sao?)

- Tôi thấy quán này đang tuyển thêm người, sao anh không vào làm luôn đi
- Ý hay đấy! Vân cười: Để tôi hỏi ...

- Xin lỗi! Bà chủ phẩy tay: Chúng tôi chỉ nhận con trai thôi
- Tôi là con trai đấy! Vân đưa thẻ của mình ra: Cô nhìn đi

Bà chủ nhìn vào tấm thẻ rồi nhìn lên Vân nghi ngờ ” Con trai mà xinh gái vậy sao?” ... Vân cười trù nhìn sang cửa bên cạnh thấy Nhật đang bê thức uống ra

- Cô nhìn nhé! Vân chạy đến bên Nhật
- Anh muốn gì?
- Đưa cho tôi! Vân đỡ lấy khay: Bàn thứ 5 hả?

Bàn thứ 5 là mấy tên đực rựa và đương nhiên ...

” Chúng chết chắc rồi ” Phong lẩm bẩm khi nhìn Vân đưa đồ uống đến bàn

– Đồ uống của các anh đây

Thử hỏi trên đời có ai chống lại được nụ cười quyến rũ và giọng nói thánh thót đó không? Đám đực rựa kia há hốc mồm nhìn ” Tiên nữ ” ...

– Các anh có gọi gì nữa không?

– À... ừ ... Đám đó chúi mũi vào những tấm Menu nhưng mắt lại không ngừng liếc người đẹp ... Nhật tím mặt còn Phong lại khúc khích cười

– ...

– ...

– Sao hả cô?

– Cậu được nhận!

Bà chủ khẳng định chắc nịch khiến Nhật méo mặt ” Đen đũi, anh ám tôi ở nhà chưa đủ sao mà đến cả đây nữa ...”

Khách bắt đầu kéo đến đông hơn vì có thêm sự xuất hiện của mỹ nữ ... À không, mỹ nam chứ. Chỉ cần nhìn vào lượng khách kéo đến và thêm những cái gật đầu của bà chủ quán Phong có thể chắc chắn tiền lương của Vân sẽ tăng theo cấp số cộng còn người kia chắc chỉ là cấp số không (Cái mặt cau có thể kia thì hút được ai nữa)...

– ngày mai lại đến nhé!

Bà chủ đơn giản tiễn Vân ra tận cửa

– 2 Cậu đợi có lâu không?

– Không lâu, Nhật cau mày nhìn cái đồng hồ: Chỉ mất có 15 phút thôi

– Cậu không giận tôi đấy chứ?

Nhật phăm phăm đi trước mà không thèm trả lời, Vân quay sang Phong cậu ta chỉ lắc đầu ...

– Em gái! Đi chơi với bọn anh chứ?

Phong cau mày trước 3 tên chặn đường mình, anh đứng lên trước nói:

– Xin lỗi, bọn tôi đang vội

– Bọn tao không hỏi mày, thằng ranh! Tránh ra coi

Chúng gạt Phong sang bên và ghé sát mặt Vân ... Toàn là mùi rượu ...

– Em xinh thật, đi chơi với bọn anh nhé

– Xin lỗi, Vân gạt tay chúng: Tôi không rảnh

– Coi nào! Chúng nắm lấy tay Vân siết nhẹ: Chỉ mất một chút thời gian thôi mà ...

– Bỏ tay ra không đừng có trách. Vân gằn giọng làm đám kia trợn mắt kinh ngạc rồi chúng cười phá lên:

– Em làm bọn anh sợ đấy, cưng!

” Shit! Lũ khốn ...”

– Bỏ tay ra mau! Đám người giạt mình trước tiếng hét và quay lại

– Yo, Phong kêu lên: Cậu quay lại à?

– Cậu làm cái quái gì thế? Nhật tức giận hỏi: Đứng xem à? ... Các người bỏ tay ra mau

Nhật nắm tay kia của Vân giật mạnh về mình ... Đám người kia tức giận:

- Thằng ranh! Biết điều thì đứng sang bên như thằng bạn của mày đi bằng không đừng có trách
- Hấn nói đúng đấy Nhật! Phong tựa lưng vào cây đèn đường nói: Qua bên này đi, kệ anh ta
- Cậu cầm miệng cho tôi! Nhật quát: Tôi Thật lắm khi làm bạn với cậu

Phong nhún vai và cười khiến cho Nhật càng thêm sôi máu mà không chú ý đến mấy kẻ kia

- Coi chừng đó Nhật!

Tiếng kêu vang lên từ phía sau, Nhật quay lại nhưng không còn kịp Đau, đầu óc cậu choáng váng vì một cú đập mạnh ...

- Thằng ranh, nếu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì hãy lượng sức mình đi đã
- Các người mới nên lượng sức mình. Phong lên tiếng và tiến lại chỗ Nhật: Để cậu ta tôi lo cho, anh xử lý chúng đi
- Nhờ cậu vậy ... Vân đẩy Nhật vào tay Phong rồi quay lại ...

- Ê, Cậu vẫn ổn chứ?
- Buông tôi ra! Nhật vùng dậy khi thấy Phong đang ngồi cạnh mình: Tôi không cần cậu quan tâm
- Làm gì ghê thế? Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi
- Tốt cho tôi à? Cậu có thể bỏ rơi một người đang cần sự giúp đỡ ai biết khi nào cậu sẽ bỏ mặc tôi
- Anh ta cần sự giúp đỡ thật sao?

Phong chỉ tay ra đường, Nhật không thể tin vào mắt mình: 3 tên đàn ông lực lưỡng giờ đang nằm gục dưới chân Vân...

- Tại sao?
 - Anh ta đai đen Karate 3 đẳng đấy, chỉ có một lũ ngu mới dám chạm vào anh ta
- Phong nhíu mày khi nghe tiếng rên khê từ người bên cạnh, cậu lấy chiếc khăn ướt chạm khê lên mặt Nhật:

- Tôi đã bảo cậu cứ kệ mà cậu không nghe

Nhật gạt tay Phong ra nói:

- Cậu biết nhiều quá đấy?
- Phong phì cười vờ không để ý đến sự ghen tị trong câu nói đó ... Ngược nhìn Vân, cậu bỏ một câu nói:
- Tôi còn biết nhiều hơn cậu tưởng nữa kia
 - Gì?

- Hey, Vân — Phong lớn tiếng: Cậu ta tỉnh rồi này

Vân giật mình chạy ngược lại, hỏi dồn:

- Cậu còn đau không? Vẫn ổn chứ?...

Nhật ậm ừ ... Phong giơ đồng hồ lên nhìn nói:

- Trễ rồi! Tôi về trước đây ... Anh chăm sóc cậu ta nhé
- Ủ! Vân nhẹ nhàng dìu Nhật đứng dậy

Bóng Phong biến mất ở cuối đường, Nhật kéo tay lại:

- Tôi tự đi được

Chiếc điện thoại màu bạc khê rung lên trong túi ... một tin nhắn mới ...

” Đừng quên trả công cho tôi đây ”

Vân nhếch mép cười trước tin nhắn ... Ấn lại:

” Ngày mai tôi sẽ trả công cho em ... Yêu em nhiều lắm ... ”

Giờ Nhật đang rất khó chịu, thứ nhất là vì cái mặt của mình thế nào ngày mai dám con gái trong trường sẽ lại nhộn nhạo lên cho mà coi ... Và cái thứ hai chính là:

- Quay qua đây để tôi xem nào
- Tôi tự làm được. Nhật nói và quay sang hướng khác nhưng đôi tay kia lại nắm đầu anh quay lại
- Đừng có bướng, quay qua đây

Đây, cái khó chịu thứ hai chính là cái tên này... Vân đang ngồi sát bên anh, rất sát đến mức anh có thể nhìn thấy gương mặt mình trong đôi mắt Vân. Hơn nữa, Vân còn ăn mặc có hơi mát mẻ: cái áo trắng của Vân rất mỏng, anh ta lại còn để mở mấy cái cúc trên cùng nữa chứ khiến mắt Nhật không biết phải nhìn vào đâu (Zậy mà mát mẻ hả bà con)

- Còn đau không? Vân hỏi và nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết sưng
- Không! Nhật đáp rồi quay mặt đi chỗ khác
- Tôi phải cảm ơn cậu vì đã giúp tôi chứ nhỉ?
- Khỏi! Nhật liếc nhìn nụ cười thấy ghét của Vân: Tôi có giúp được gì đâu... Tôi còn chẳng biết anh có đai đen Karate nữa nên mới xông vào

Vân bật cười khúc khích nói:

- Sao tôi nghe như cậu đang ghen tị vậy?
- Anh ...

Nhật quay phắt lại và ngay lập tức có một thứ gì đó mềm mại chạm nhẹ lên môi anh ... Vân cười đứng dậy:

- Cái đó là để cảm ơn! Ngủ ngon nhé.

Cửa phòng đóng lại, ngồi trong phòng chỉ còn một thằng ngốc đang ngêch mặt vì nụ hôn vừa rồi

-
- Em đang nghĩ gì vậy?

Vân quay lại nhìn Thạch thở dài nói:

- Tôi đang nghĩ làm thế nào để bắt cóc được trái tim cậu ta
- Người tình mới của em à?
- ...
- Hôm qua em đã làm gì cậu ta?

- Tôi hôn cậu ta vậy mà ... Cậu ta cứ ngồi im

Thạch tròn mắt nhìn Vân rồi phá lên cười:

- Vậy em muốn cậu ta làm gì? Lao lên tấn công em à?
- Không cần! Nhưng ít nhất cậu ta cũng phải có chút phản ứng chứ ... Giống như anh vậy – Vân liếc mắt nhìn Thạch cười tinh quái: Nhớ lần đầu tôi hôn anh, anh đã tránh mặt tôi cả tuần

Thạch cau mày gõ vào đầu Vân:

- Chứ lúc đó tôi phải làm thế nào, đột nhiên thằng bạn thân của mình ôm hôn mình rồi tuyên bố xanh rờn rằng ” Đây là bạn trai của tôi ” ...Tôi chưa giết em ngay lúc đó là còn may đấy

Vân bật cười rồi vòng tay ôm lấy Thạch hỏi:

5. Chương 5

- Vậy bây giờ có muốn thử lại không?
- Thôi! Thạch giơ tay ngăn lại: Bây giờ không phải lúc
- Chán thế! Vân giả bộ vùng vằng: Tôi về lớp đây
- Chờ đã, Thạch gọi giật lại: Chiều nay qua nhà tôi được không?
- Không! Vân không thèm quay lại: Lần nào đến đó anh cũng bỏ mặc tôi
- Em biết tôi còn phải dạy học nữa đâu có thời gian chơi với em
- Ngoài anh ra ở đó còn ai chạm được vào tôi đâu
- một phần là vì cái mặt của em thôi. Thạch lẩm bẩm
- Anh nói gì đấy?
- No! Thạch cười khi thấy Vân quay lại: Thôi, đến đi chiều nay cha tôi về đấy
- Vân cười rạng rỡ khi nghe nhắc đến cha Thạch, anh reo lên:
- Sư phụ về à? Sao anh không nói sớm
- Vậy em có đến không?
- Đến! Vân đáp nhanh nhưng ngay sau đó lại bồi thêm một câu khiến nụ cười của Thạch héo đi một phần: Anh phải nấu vài món ngon đấy
- Được! Thạch miễn cưỡng trả lời: Tôi sẽ nấu vài món cho 2 người
- Hay! Vân cười rồi khoác cặp lên vai
- Hey, em định đi đâu?
- Đi làm thêm, Vân đáp: Chiều tôi sẽ qua nhà anh nên bây giờ phải đến đó
- Vậy còn buổi học?
- Cúp! (các vị đừng bắt trước anh ta nhé) Vân đáp rồi mở điện thoại
- ...
- Bây giờ gặp một lát được không?
- ...
- OK! ở " Cafe MIU "
- Em còn gọi ai nữa vậy?
- Bạn trai cũ của tôi, hôm qua cậu ta có giúp tôi chút ít nên hôm nay phải trả công
- Cẩn thận chút đi. Thạch cần nhằn: Tôi đến đau tim vì em mất
- Vậy anh đi cùng không? Tôi sẽ giới thiệu cho cả 2 làm quen
- Thôi! Thạch xua tay: Em đừng quên cuộc hẹn chiều nay là được
- Bye! Vân nhón chân hôn lên má Thạch rồi phi thân qua bờ tường biến mất

– Ê! Nhật, mặt cậu còn đau à? Phong vẫy vẫy cánh tay trước mặt Nhật hỏi

– Không! Nhật gạt cánh tay đó

– Thế sao cậu cứ như trên cung trăng vậy?

– Tôi có à

– Mặt cậu hiện rõ đầy thôi, có phải đêm qua anh ta trêu cậu không?

– Vớ vẩn! Nhật đập bàn: Mặt tôi như vậy mà anh ta dám trêu à?

He he, Phong nhìn cái mặt của Nhật cố nín cười ... Cậu hiểu rõ Vân mà để yên cho Nhật thì cậu bạn của cậu sẽ không ngờ ngạc như thế đâu ... Hay đấy, cứ tiếp tục đi ...

10 giờ (chính xác theo cái đồng hồ điện tử trên tay Nhật là 9 giờ 58 phút 36 giây) nhưng vẫn chưa thấy cái mặt của anh ta đâu ... Nhật cảm thấy lo lắng, anh không thể nào tập trung vào việc gì từ khi nghe bà chủ nói Vân nghỉ làm chiều nay ... Ủ thì cứ cho anh ta giải vô đến đâu đi chẳng nữa nhưng Nhật vẫn không thể yên tâm được khi nghĩ đến việc Vân đang nhỡ ngoài đường với gương mặt không hề ý thức nguy hiểm của mình, cứ 5 phút trôi qua Nhật lại chạy ra cửa ngó một lần ... Vậy mà ... Hay anh ta xảy ra chuyện nhĩ?... Vừa nghĩ đến đó thì ngoài cửa có tiếng lạch cạch, anh liền chạy ra:

– Chào! Vân giờ tay cười, chân bước xiêu vẹo

– Anh ... Nhật chưa kịp nói thì Vân đã đổ xuống, mùi rượu nồng nặc: Anh uống rượu à?

– Ủ! Vân cười tí mắt: Tôi đến vô đường uống rượu với sư phụ của mình

– Diên! Nhật lau bầu dờ Vân dậy: Tôi đưa anh về phòng

– Tôi tự đi được, Vân vùng tay khỏi Nhật: Tôi chưa say đâu

Vân xiêu vẹo đi về phía cầu thang rồi gục ... ” Thế mà nói không say ... giờ thì để mình giải quyết đây ” ...

Nhật lắc đầu rồi cúi xuống bế xốc Vân lên ... Ngạc nhiên, anh nhìn lại Vân dù biết dáng người Vân nhỏ nhắn nhưng anh không thể ngờ thân thể anh ta lại nhẹ đến thế ... Mùi rượu dễ làm người ta mất lí trí, Nhật thả Vân nằm xuống giường rồi quay đi ...

” Phù ” Vân khê thở nhẹ khiến Nhật giật mình quay lại... Đó là một sai lầm, anh đã bị mê hoặc bởi gương mặt ửng hồng, đôi mi cong vút và đôi môi đang khê hé mở ... Đôi môi đó khiến Nhật nhớ về nụ hôn đêm qua ... Nhẹ nhàng, anh cúi xuống

Mở mắt, Vân nhìn Nhật trừng trừng khi 2 người chỉ còn cách một cm ... giật mình, Nhật bật dậy giải thích:

– Xin ... Xin lỗi ... Tôi không cố ý đâu

– Cậu đang định hôn tôi hả? Vân ngồi dậy nở một nụ cười nham hiểm

– Không! Nhật xoa tay: Tôi ... Tôi về phòng đây ...

– Đi đâu mà vội – Vân túm áo Nhật kéo giật lên giường ... Nhật hết hồn vì nụ cười của người đang nằm trên người mình: Chúng ta tiếp tục chứ?

– Không! T–

Những từ cuối không thể thốt ra được vì thứ mềm mại đang áp lên môi Nhật – đó là môi sau đó là một thứ gì đó ẩm áp đi vào trong miệng và quần lầy lười anh ... một nụ hôn có mùi rượu khiến suy nghĩ của Nhật biến mất hoàn toàn, nụ hôn khiến anh đắm mê, anh vươn tay ôm lấy Vân ... Dừng lại, Vân nhắc người lên nhìn Nhật, lướt những ngón tay mềm mại chạy trên người Nhật rồi cúi xuống

– Ah... Nhật khẽ rên vì cảm giác nhột nhột trên cổ ...Nhưng khi chiếc áo của anh tuột hết cúc thì Vân lại im lặng, thấy lạ Nhật liền trở người đẩy Vân qua một bên ... Trời, thì ra anh ta đã ngủ. Nhật nhìn cái áo đã bị mở hết cúc của mình bật cười

– Khỉ thật, không ngờ mình lại bị anh ta mê hoặc

Kéo chăn đắp lại cho Vân, Nhật rời khỏi phòng ...

– Oái

– Chuyện gì thế Nhật? Mẹ Nhật hét lên khi nghe tiếng kêu hơi bị lớn của cậu con trai yêu quý

– Không sao đâu à? Nhật đáp nhanh và quay nhìn vào gương ... Cái quái gì thế này? Trên cổ anh giờ có một vết thâm ... hôm qua có cái gì đập vào đây đâu hay là muỗi cắn nhỉ ... (Nhảm ... BÀ con, thằng này chưa hôn ai nên mới liên tưởng thế). Nhật lăm bằm với cái vết muỗi cắn đó rồi mặc quần áo đi học:

– Mẹ! Nhật ngó đầu vào phòng ăn: Trưa mẹ mua thuốc diệt muỗi cho con nhé, phòng con lăm muỗi quá

– Ủ! Con không ăn sáng sao?

– Không! Nhật trả lời khi nghe tiếng chân của Vân trên cầu thang ... Việc anh toan tính hôn Vân hôm qua lỡ bị nhắc lại là khổ, lánh mặt anh ta lúc này là hay nhất...

– Chào buổi sáng!

– Chào ... Phong đáp lại và trốn mắt trong vài giây: Qua đây mau.

Phong kéo tuột Nhật vào phòng sinh hoạt chung gần đó và hỏi:

– Cậu nghĩ gì mà khoe cái dấu vết kia ra hả?

– Dấu vết gì? Nhật cau mày hỏi rồi sờ lên cổ: Cái này là vết muỗi cắn đấy chứ.

Khỏi phải nói là Phong đã sốc đến mức nào trước kinh nghiệm tình trường của ông bạn thân ” Dấu hôn mà nó dám bảo là vết muỗi cắn ... Thật muốn cho một đập quá ”. Cố giữ bình tĩnh Phong từ tốn giải thích

– Này, đó không phải là vết muỗi cắn đâu mà nó là một dấu hôn đấy

Nhật tròn mắt và hỏi lại

– Dấu hôn hả?

– Phải! Phong thấy hơi bực trước cái mặt ngu ngơ của Nhật

” Dấu hôn...Cái này... ” Giật mình, Nhật bỗng nhớ ra nụ hôn tối qua của Vân ... Đúng rồi chính là anh ta đã để lại cái dấu vết này. Mặt anh đỏ bừng lên và đương nhiên điều đó không thoát khỏi mắt Phong

– Được rồi! Nhật kéo cao cổ áo che dấu hôn và vội nói: Về lớp thôi

Biết bạn có ý lẩn tránh nhưng Phong cũng không phải vừa, cậu lao tới trước chặn đường rồi hỏi

–Chia sẻ với bạn bè đi, cô gái đó là ai?

– Đừng lằng nhằng! Nhật gắt: Tránh ra!

– Cậu không dọa được tôi đâu. Phong cười và ép Nhật sát vào tường: Là ai vậy?

Rùng mình khi nhìn vào mắt Phong, Nhật bỗng phát hiện Phong có đôi mắt rất giống Vân... Diên rồ, điều đó khiến cho anh như thấy Vân đang đứng ngay trước mặt...

– Nói đi chứ! Phong cười

Nhật cảm thấy thân thể như nóng lên, lạy chúa anh không thể thoát khỏi ảo ảnh trước mặt... Phong vẫn tùm tùm cười và ghé mặt sát hơn

- Xê xa ra! Nhật hét lên và xô mạnh Phong ra
- Ui da! Sao cậu mạnh tay thế?
- Cậu đừng có lại gần tôi. Nhật chỉ vào mặt Phong hét lên rồi bỏ chạy. Ngay người ra một lúc, Phong cười lớn ...

- Ê, Nhật!

- Tôi bảo cậu tránh xa tôi ra cơ mà
- Tôi với cậu ngồi chung bàn thì tránh thế nào được

Đuối lí, đành nói:

- Vậy cậu đừng có nói chuyện với tôi
- tại sao? Phong ngây thơ hỏi
- Chẳng tại sao hết. Nhật cắn bút nói:
- Chẹp! Phong hạ giọng nói nhỏ: Chắc lại chuyện liên quan đến Vân phải không?

Nhật trợn mắt nhìn Phong rồi lại quay ngoắt đi ... Khi thật, quên mất mắt cậu ta giống với tên đó. Nhìn sang dãy bàn bên kia, một cô bạn có một cái kính để trong bàn, vươn người sang Nhật hạ giọng:

- Cho tôi mượn cái kính của bạn, được không?

Cô nàng chỉ thiếu nước vỡ tim mà chết, không nói một câu đưa luôn cái kính cho Nhật

- cảm ơn, lát nữa tôi sẽ trả

Ôm miệng lắc đầu (cố nhin ^ ^)

- Cho tôi luôn à

Gật đầu (thêm một tay che miệng)

- Cảm ơn

Tình trạng của cô gái tội nghiệp

Nhật quay ngoắt đi không hề nhìn lại cảnh tượng phía sau

- Cậu kinh thật ... Phong á ngại nhìn thảm họa đang diễn ra phía sau lưng Nhật. Anh ta chẳng thèm quay lưng lại nhìn cổ gái tội nghiệp kia đang trong tình trạng mà chỉ hí hoáy với cái kính rồi giờ sang cho Phong
- Đeo vào!
- Gì? Phong nhìn cái kính râm tối hù: Tôi có chói mắt đâu mà phải đeo

Nhật bực mình chồm lên ấn cái kính vào mặt Phong

- Nhiều lời, tôi bảo cậu đeo vào

- ...

- Tốt, giờ thì tôi nhìn được rồi
- Còn tôi thì có nhìn được gì đâu? Phong gắt gỏng tháo kính ra nhưng ngay lập tức Nhật lại ấn cái kính vào, đe dọa
- Nghe đây, ở trước mặt tôi thì cậu phải đeo cái này vào không đừng có trách
- Đâu ra cái luật lệ này vậy, tôi học chung với cậu suốt một năm sao bây giờ cậu giở chứng vậy hả?
- Lôi thôi! Nhật chúm mắt vào quyển sách: Giờ tôi không muốn thấy mặt cậu, vậy thôi

Phong nhếch mép cười rồi rời khỏi lớp

- Alô!
- Chào! Phong cười nói với người ở đầu dây bên kia: Anh đã giở trò gì với thằng bạn của tôi thế?
- Cậu ta làm sao?
- Cậu ta bắt tôi phải đeo một cặp kính đen kịt khi đứng trước mặt cậu ta
- Vậy sao? Vân cười thích thú và nghe chất giọng không hài lòng ở bên kia
- Còn nữa anh nên dạy cậu ta vài điều đi, dấu hôn mà cậu ta lại kêu là vết muỗi cắn
- Muỗi cắn à? Vân cười rũ rượi Tôi không ngờ đấy ... Được, cảm ơn cậu nhé
- Chỉ nói suông thôi à?
- vậy một cái hôn nhé? Vân đùa và hôn khê lên điện thoại ... Phong nhăn mặt cụp máy
- Vừa nhét điện thoại vào túi thì nó lại reo lên: ” Có một tin nhắn ”
- ” Đừng giận, tôi chỉ đùa thôi Đây là quà đáp lễ cho tin tức vừa rồi ”
- Có một file hình kèm theo ... Nhặt xoay máy và mở file hình
- Tấm đầu tiên ...
- Tấm thứ hai
- một lúc sau, máy điện thoại của Vân réo âm lên. Nhắc máy, anh chưa kịp mở miệng thì bên đã tuôn một tràng
- Này, anh gửi cho tôi hình gì vậy?
- Ủa, cậu không thích hả? Vân ngây ngô hỏi: Sao lại vậy? Tôi đã lựa mẫu người cậu thích cơ mà ... Hay cậu thấy mấy cái hình đó chưa đủ bốc ...
- Anh ... Phong cứng họng vì bận ngăn máu mũi
- Bên kia vẫn vang lên cái giọng nghe muốn đập
- Được rồi, nếu cậu không thích thì trả lại cho tôi để tôi bán cho người khác. Hôm khác tôi sẽ kiếm cho cậu sau

6. Chương 6

Đừng có kinh doanh trên thân thể người khác. Phong hét lên và cụp máy trước khi nghe thấy tiếng cười khiến cậu sôi máu

Vân rũ rượi cười đến mức va phải một người đang đứng phía sau

- xin lỗi!... A, là anh à?
- Có chuyện gì mà em cười ghê thế?
- Không, chỉ là tôi vừa có một bước tiến trong kế hoạch
- Thạch nhìn Vân khó hiểu rồi để ý đến cái điện thoại
- Hình gì vậy?
- À! Vân giật mình lén ấn nút: Không có gì đâu

– Đưa tôi xem nào.

– ...

– Đưa đây

Vân ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Thạch ... Im lặng:

– Đây là người mà em nói hả?

Gật đầu

– Cũng khá đấy! Nếu cậu ta thật sự có bản lĩnh thì tôi sẽ rút lui

– tính bỏ rơi tôi hả? Vân ôm tay Thạch cười ... Mặt Thạch biến sắc khi nhìn tấm hình tiếp theo, hét lên:

– tại sao cậu ta lại ở đây?

Vân giật mình nhìn vào màn hình, Thạch đang chỉ vào tấm hình Nhật đang đứng cạnh một người có nụ cười tươi rói

– Tôi chưa nói với anh họ là bạn học sao?

– Bạn học? Thạch cau mày nhìn vào tấm hình trên máy rồi liệng máy vào tay Vân nói: Tôi hi vọng em và cậu ta không có âm mưu gì mờ ám nếu không thì tội cho cậu trai kia.

–

Vân nhìn Thạch lầm bầm bỏ đi rồi Xoay điện thoại trong tay, ngắm lại tấm hình khiến Thạch tức giận, anh nói:

– Anh lo cho cậu ta hay anh đang giận vậy?... Chắc ... Chuyện này còn dài

– Hey, Nhật! Cho tôi mượn con dao

Vân thoăn thoắt bước vào phòng Nhật và lấy con dao nhỏ đặt trên bàn

– Đang làm bài tập à?

Nhật ậm ừ không nói, lấy tay ôm lấy cổ che đi cái dấu hôn chết tiệt kia... Cũng may là Vân không nhớ ra chứ nếu không thì anh sẽ bị chọc đến chết mất

“ Phù “

– Á! Nhật nhảy dựng lên vì hơi thở ấm áp vừa rồi, xoa xoa cái tai Nhật đỏ mặt hỏi: Anh làm cái quái gì vậy?

– Ai bảo tôi gọi mà cậu không thưa. Vân nhú mày đáp: Ngồi xuống đi.

– Anh định làm gì? (Lùi sau 3 bước chuẩn bị chạy)

Vân túm lấy vai áo kéo Nhật ngồi vào ghế và chỉ lên cuốn vở:

– Làm gì? Làm sai be bét thế này mà coi được à

Nhật ngớ người, hoá ra từ nãy giờ mình đang tưởng bỏ ... Vân thấy kẻ kia cứ ngồi im nhìn vào sách nhưng hồn thì cứ bay tạt đâu liên gõ cho một cái

– Làm lại đi.

Hoảng hồn vì tiếng quát, Nhật cầm cúi sửa lại bài ... Vân im lặng đi vòng 2 bên xem xét và đương nhiên đã thấy cái anh ta cần thấy ... Cười gian xảo anh ta chờ đến khi Nhật vừa hạ bút

– Xong rồi à?

– Ủ! Nhật vươn vai: Cảm ơn anh đã nhắc nhở

– Tôi lớn hơn cậu mà ... Vân vẫn cười khiến Nhật không hề nghi ngờ: Phải rồi, cái vết bầm trên cổ cậu là sao thế?

Toát mồ hôi, Nhật vỗ cái bốp lên dấu vết đó ...” Anh ta đã thấy ...” Nhìn cái nụ cười gian xảo kia, Nhật thấy run người lắp bắp nói:

– Chỉ là vết muỗi cắn thôi.

– Chà! Vân nhẹ nhàng gỡ tay Nhật ra sẫm soi kĩ dấu vết: Con muỗi này to quá nhỉ...

– Hơ ... Vâng! Nhật bắt đầu lùi về sau

Vân vẫn mím chi cọp tiến về trước ...Mẹ ơi, thật đen đủi Nhật đã hết đường lùi nên chỉ còn nước nhắm mắt chịu chết. Nhưng cái chết mà anh cảm nhận lúc này không hề đau đớn mà lại rất nhẹ nhàng và ngọt ngào ...Anh mở mắt nhìn đôi môi chín mọng đó áp lên môi mình

– Lần sau đừng có nổi dối đầy.Vân mím cười và lùi lại: Nếu cậu không muốn có cái vết đó thì đừng có hưởng ứng như đêm qua

Nhật đỏ bừng mặt và sau vài giây anh hét lên:

– Đêm qua anh giả vờ say hả?

– Tôi đã nói với cậu là tôi không say nhưng cậu đâu có tin.

– Anh đã biến tôi thành một thằng ngốc

– Tôi thích những thằng ngốc. Vân cười đáp lại khiến Nhật tối mặt, anh hỏi:

– Anh luôn thích trêu chọc người khác à?

– No! Vân xua tay: Tôi rất nghiêm túc với mọi người nhưng với cậu thì khác

– Vì sao? Nhật tiến sát lại để lắng nghe câu trả lời. Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói

– Vì tôi rất thích gương mặt lúng túng của cậu ... Rất dễ thương ...

Vân đang tím mắt cười thì thấy mình bị xô xuống giường với 2 cổ tay bị giữ chặt. Gương mặt Nhật đánh lại nhưng Vân chẳng thấy sợ hãi mà vẫn cười nói:

– Cậu tính hôn tôi nữa hả?

– Anh đoán xem. Nhật đáp lại lạnh băng, anh quyết không để mình bị lấn lướt nữa

Bị một người đẹp hơn mình nói mình dễ thương nên cha này đang cú

Vân tỉnh bơ nhìn vào mắt Nhật nói:

– Nếu cậu muốn thì để tôi làm cho chứ kĩ thuật hôn của cậu tệ lắm

– Tôi chưa hôn anh lần nào sao anh biết tôi hôn tệ (Chắc các vị vẫn nhớ mọi lần trước đều là do Vân chủ động)

– Người nói một dấu hôn là vết muỗi cắn thì chắc chưa bao giờ chủ động hôn ai, phải không?

Hình như Nhật đã nhớ ra kẻ đang nằm bên dưới anh là một con hồ ly tinh quái (giờ mới nhớ ra à?), đúng là từ trước đến nay Nhật chưa từng hôn ai vì có ai dám chạm vào anh đâu, mấy cô bạn gái cũ của anh thậm chí còn chưa dám cầm tay thì làm sao...

– Để tôi làm chứ?

Vân nhắc người dậy nhưng ngay lập tức đã bị ấn xuống, Nhật cương quyết nói:

– Để tôi làm

– Ok! Vân nhếch mép cười rồi ngoan ngoãn nằm im chờ đợi...Nhật nhú mào nói:

– Anh nhắm mắt lại, được không?

– Nếu điều đó làm cậu bớt lúng túng ... Vân cười và khép mắt lại

“ Tỉnh thật ...” Nhật lẩm bẩm ... Nhìn người lúc mở mắt thì thấy khó hành động nhưng lúc nhắm lại thì cũng khó chẳng kém, Nhật càng cảm thấy lúng túng khi nhìn nụ cười trên môi Vân ... Tiến lên thì khó mà lùi thì cũng khó ... Nếu mà bỏ chạy lúc này thế nào Vân cũng cười vào mặt anh cho mà xem...Đành liều vậy...

Tới đại đi cha, dây dưa mãi thì giờ quá

Nhật nhắm mắt tiến tới ... Mềm mại quá, lại ngọt nữa, cảm giác còn tuyệt hơn lúc được Vân hôn nữa. Môi Vân từ từ mở ra, chiếc lưỡi nhỏ nhắn khẽ cựa quậy chọc ghẹo lên môi Nhật ...Cái nóng đột nhiên xuất hiện và thôi thúc Nhật, anh siết chặt lấy Vân để lưỡi mình chạm vào cái lưỡi đó, mềm và ướt, ngọt ngào, đầy quyến rũ đến mê mẩn. Nhật buông một bên tay để tháo áo của Vân, bàn tay anh chạy trên làn da mát lạnh và chạm phải một thứ gì đó cứng trên ngực... Vân rùng mình, nhắm mắt:

– Kh... Khoan ...

Vân cố ẩn Nhật ra ... Hé mắt, Nhật lần đầu thấy Vân có phản ứng như vậy: hơi thở gấp gáp và gương mặt đỏ bừng, trông anh ta lúc này thật yếu đuối ... Vân nói trong tiếng thở ...

– Bu... Buông... ra ...

Nhật cảm thấy khoái trí khi thấy Vân như vậy, anh muốn thấy nhiều biểu hiện hơn nữa vừa được no con mắt vừa trả được thù (thù dai dữ vậy). Nhật giữ chặt lấy Vân, bàn tay vuốt nhẹ cái núm trên ngực, thì thầm:

– Tôi sẽ trả anh tất cả

– Gì ...? A..

Tiếng rên khẽ khiến Nhật thích thú, chỉ hôn nhẹ trên cổ thôi đã khiến anh ta phản ứng như vậy nếu thử ở chỗ khác thì sao? Nhật chạy miệng xuống ngực ...

– Kh... Không...

Vân ẩn đầu anh ra nói

– Đủ rồi, buông ...tôi ra ...

Hô, Con hồ ly xảo quyệt giờ sao lại biến thành một con thỏ vậy? Nhật nhìn phản ứng này vừa thắc mắc lại vừa thích thú

– Buông tôi ra.

– Anh đang nắn nỉ sao?

Nhật đáp lại và hôn lên ngực Vân ... Anh có cảm giác thân thể Vân như vừa nảy lên

– Anh nhạy cảm quá nhỉ

– Buông ra! Nếu không tôi sẽ khiến cậu hối hận

Lời dọa nạt đó chẳng có tác dụng gì với Nhật khi mà trong mắt anh chỉ có đôi má màu đào kia... Vân đang mở miệng định nói thì đã bị ngón tay của Nhật bịt lại, ngón tay đó lướt qua bờ môi đi xuống cổ rồi nhanh chóng chạy xuống eo Vân ...

– Eh ... Vân luống cuống: Cậu dừng ngay ...

– Anh sợ gì chứ? Chúng ta đã từng... rồi mà

– Tôi không muốn ... Dừng ngay ...

Nhật mặc kệ, tiếp tục đưa lưỡi nghịch trên ngực Nhật ...

“ Bóp “

Nhật bị đá về sau ... Đau, Nhật ngó lên... Đôi mắt Vân long lanh như sắp vỡ ra, anh ta kéo lại áo gắt lên:

– Tôi về phòng.

Nhật ngây người giữa căn phòng ... Tại sao Vân lại có phản ứng như vậy nhỉ? Có phải do anh đã đi quá trốn không? Nhật vò đầu ... Căn phòng đối diện cũng chẳng khác hơn, Vân đỏ bừng mặt trước những dấu hôn trên người. Vài giây trước anh còn là người thắng thế sao giờ lại thành kẻ bỏ chạy, tại sao một kẻ chưa từng hôn ai cậu ta lại có nụ hôn mê hoặc như vậy?...

Đêm nay trăng sáng có 2 kẻ thao thức vò đầu tự hỏi mai phải giáp mặt với đối phương như thế nào?

– Gì! Thạch hét lên trong căn phòng vắng:em đá cậu ta ra và bỏ chạy

Vân ngược đôi mắt long lanh nhìn Thạch và gật đầu...Sững người trong vài giây, Thạch bỗng phá lên cười nói:

– Cậu ta cao tay thật

Xấu hổ vì bị chọc, Vân nói:

– Anh cười cái gì chứ?

– Tôi chưa bao giờ thấy em lâm trận rồi bỏ chạy như vậy... Thạch vẫn không ngừng cười: Kẻ đi săn giờ đã biến thành vật bị săn ...

Vân cau mày rồi rít lên:

– Nín, bằng không tôi sẽ cho anh cảm luôn

Tiếng cười phát ra khe khẽ rồi ngừng hẳn, Thạch chăm chăm nhìn Vân rồi hỏi:

– Được rồi, nhưng tôi không hiểu tại sao em lại bỏ chạy không phải em luôn muốn làm thế với cậu ấy sao?

– Chỉ là vì cách phản ứng đêm qua của cậu ấy ...Vân thở dài cúi mặt xuống gối

Tò mò, Thạch tiến sát lại hơn hỏi nhỏ:

– Cậu ta đã làm gì?

– Cậu ấy quá nghiêm túc ...

– ... Nghiêm túc không tốt sao? Thạch nhìn Vân khó hiểu: Hay em muốn đùa chơi ...

– Đương nhiên không. Vân vùng dậy: Chỉ là lúc đóCậu ấy khiến tôi thấy sợ ...

Thạch nhíu mày nhìn Vân ... Im lặng một lúc, Vân ngược lên và nói nhanh một hơi:

– Tôi gần như không thể kiểm soát được mình trong tình huống đó, cậu ta rõ ràng chưa từng hôn ai vậy mà có thể làm cả cái chuyện đó... – Mặt Vân bất chợt đỏ bừng:... Rất thành thạo... Tôi có cảm giác như mình bị lừa ...

– Chỉ có em lừa cậu ta thôi chứ cậu ta sao đủ trình độ để qua mặt em ... Thạch cố nín cười

Vân cúi đầu lăm băm nói tiếp:

-... Rõ ràng vài giây trước tôi còn là người trêu chọc cậu ấy vậy mà chỉ vài giây sau tôi đã trở thành người bị điều khiển ...

– Và em đã phải van xin cậu ta dừng lại ...

– Tôi không có van xin (Rõ ràng là có mà không chịu nhận)

Gương mặt Thạch hiện rõ 2 từ “ Không tin” to tướng nhưng nếu cười bây giờ thì chỉ có tiêu... Vân đâu phải tay vừa

– Cười đi, trước khi tôi phải ngồi tù vì ngộ sát. Vân quay qua chỗ khác sau khi đã nhìn thấy 2 sắc đỏ trên mặt Thạch

– Cảm ơn em! Thạch nói nhanh ... Vân kiên nhẫn chờ cho trăng cười đỏ kết thúc mới mở miệng

- Tôi thích gương mặt lúc bị trêu của cậu ấy... Nó đáng yêu hơn nhiều khi cậu ấy nghiêm túc...
- Thạch nghiêng đầu nhìn nụ cười của Vân, chẳng phải hỏi cũng biết anh ta đang nhớ về những vẻ mặt của Nhật khi bị trêu. Thạch hắng giọng:
- Em tính đổi qua làm seme hả?
- Vân trừng mắt nhìn Thạch
- Em không làm được đâu, đừng có cố ...
- Biết rồi ... Vân dài giọng: Nhưng tôi không muốn bị cậu ấy điều khiển nữa, anh có cách gì không?
- Tôi chịu thôi! Thạch nhún vai: Mà em đừng nghĩ ba cái chuyện sâu xa ấy vội nghĩ chuyện đêm nay trước đi.
- Đêm nay thì sao?
- Em quên 2 người đang ở chung nhà à?
- Im lặng ... Vài giây sau, Thạch phải nhắm mắt bịt tai vì tiếng hét cấp độ một, Vân hét hoảng:
- Tôi quên mất... Phải làm sao đây? Lỡ tối cậu ấy mà đến ...?
- Cậu ta sẽ không làm được gì nếu em không đồng ý.
- Đó chính là điều tôi sợ đó ... Vân hét lên: Tôi lo mình không kiểm soát được bản thân thôi...
- Thạch lắc đầu, mỉm cười đã bao năm chơi với nhau nhưng anh chưa bao giờ thấy Vân rối loạn như lúc này... Cậu bé đó khá đây, mình chuẩn bị rút lui là vừa ...

7. Chương 7

- Thạch! Vân bất chợt tóm lấy áo anh: Tối nay tôi qua nhà anh ngủ được không?
- Nhà tôi! Thạch ngỡ ngàng nhưng chưa kịp trả lời thì...: Em đợi tí! Alô
- Chào anh!
- Thạch nhăn mặt vì giọng nói bên kia, anh ấn nhẹ Vân qua một bên rồi đi ra chỗ khác:
- Cậu muốn gì?
- Có phải Vân muốn đến nhà anh tối nay không?
- Phải, thì sao? Liên quan gì tới cậu ...
- Anh không được cho anh ta tới đó.
- Tại sao tôi phải làm theo lời cậu nhỉ?
- Anh cũng đã nghe chuyện của anh ta rồi phải không? Đừng cản trở họ chứ... Hay anh thật sự có cảm tình với anh ta...
- ...
- Vậy cứ thế nhé.
- Có chuyện gì thế? Vân hỏi khi thấy Thạch bước lại với gương mặt kì lạ
- Không sao ... Thạch xoa 2 tay vào nhau ngập ngừng nói: Tối nay, tôi không thể để em tới nhà được
- Người yêu của anh tối nay đến hả?

Gật đầu ...Vân nhún nhó nói:

- Có người mới là quên ngay người cũ ha
- Đừng xỏ xiên nhau, Thạch cười nói: Em hạnh phúc rồi thì cũng phải để tôi vui vẻ chứ
- Hạnh phúc gì nữa, đau đầu muốn chết rồi đây
- Em có võ mà cứ cho cậu ta một đòn như đêm qua là được ... Thạch xoa đầu Vân cười: Còn không thì cứ khoá trái phòng là xong
- Làm quái gì có khoá ... Vân lăm lăm nhìn Thạch thu dọn đồ đạc rồi cũng đứng lên ra về

Tra cái chìa khoá vào ổ, Nhật lăm lăm nhớ lại chuyện lúc ở trường

- Cậu tấn công anh ta thật hả?
- Bé cái miệng thôi cậu muốn cả trường nghe chuyện của tôi hả?
- Vậy sau đó thế nào?

Nhật nhìn cái mặt háo hức của Phong mà thấy hối hận, anh không biết có đúng hay không khi kể cho Phong nghe chuyện này nhưng dù sao Phong cũng là bạn thân của anh ... Hơn nữa, kinh nghiệm tình trường của cậu ta chắc đủ để giải thích cho anh về phản ứng của Vân đêm qua (Chẹp, xem ra cái này mới là nguyên nhân chính ...)

- Ờ thì...
- Anh ta đập cậuừm ... Phong quờ quạng tay chân vì cái tay đang bịt trên miệng, giọng Nhật đầy đe dọa
- Tôi bảo cậu bé miệng cơ mà

Phong gật đầu từ từ gỡ tay Nhật ra và thở nói:

- Cậu quả thật rất tài đấy.
- Vì sao? Nhật khó hiểu khi nhìn nụ cười của Phong
- Từ trước tới nay đây là đầu tiên anh ta phản ứng như vậy, cậu làm được điều đó không phải rất tài sao?

Nhật cảm thấy vui vui trong lòng, tựa người vào lan can anh lăm lăm:

- Tôi không hiểu sao anh ta lại phản ứng như vậy, chúng tôi đã ngủ với nhau sao anh ta lại từ chối tôi nhỉ?

Phong trợn mắt nhìn Nhật rồi hỏi:

- Cậu vừa nói gì?
- Hả? Cái gì?
- Cậu vừa nói “ chúng tôi từng ngủ với nhau “, phải không?

Lại sơ ý thốt ra nữa rồi... Nhật lăm lăm tự chỉ mình, Phong lao đến ghé sát mặt Nhật hỏi:

- 2 người đã ngủ với nhau rồi sao?

Nhật cảm thấy hơi lạ khi thấy Phong sốt sắng như vậy ... Bực, không lẽ Phong cũng quan tâm đến Vân ư? Anh gật đầu ... Phong nhún mày hỏi dồn:

- Bao giờ?
- Ngay lần đầu gặp ... Nhật bắt đầu bực: Lúc đó chúng tôi đã say nên ... Mà cậu buông tôi ra.

Phong ngây ra nhìn Nhật một lúc ... Và bắt đầu, người Phong rung lên từng hồi, cậu ta đưa tay ôm lấy miệng ... Đắm chìm chóc trên cây bông đập cánh bay tán loạn vì một tràng cười ...

- Ê, cậu bị sao mà cười như điên vậy hả?

Phong ngừng cười, quay nhìn Nhật và bất chợt lao lên ôm lấy anh. Vò tan mái tóc của Nhật, Phong cười nói:

- Tôi thích cậu lắm đấy, Nhật.
- Gớm quá! Nhật xô mạnh Phong ra: Tránh xa tôi ra. Cậu mà thích tôi thì tôi chỉ có nước treo cổ ...
- Tôi thích cậu thật mà
- Thôi đi cha ... Nhật rùng mình: Cha ăn phải cái gì mà nói năng kinh vậy?
- Rồi cậu sẽ hiểu ... Phong nháy mắt rồi nói: Thế đêm nay cậu có định tiếp tục không?
- Mặt Nhật đỏ bừng lên khi nhắc chuyện đêm nay ...Ồ thì, nghĩ tới những phản ứng đêm qua của Vân thì anh cũng muốn tiếp tục đây. Không hiểu đêm đó mình hay anh ta là người chủ động nhỉ? Nhật mơ màng ... một hình ảnh bỗng xộc vào đầu tan mọi ảo tưởng và khiến anh phải thay đổi ý định...
- Thôi. Nhật xua tay cho gam đỏ trên mặt mình hạ xuống: Tôi không muốn trở thành bao cát đâu
- Tưởng gì, tôi bày cho cậu cách này... Phong kéo Nhật sát lại gần mình và thì thầm
- Được không vậy? Nhật nhăn mặt: Làm vậy tôi thấy mình giống mấy kẻ có ý đồ xấu xa quá.
- Không xấu đâu ...Cứ thử đi ... Phong nở nụ cười ma quỷ khiến Nhật thấy tin tưởng... Chuông reo:
- Chúng ta về lớp đi.
- Ok! ... À này, Phong, cậu không phản đối gì khi tôi thích con trai sao?
- Tình yêu là tự do chọn lựa. Phong cười và hạ giọng: Tôi sao có tư cách phản đối cậu khi mà tôi cũng yêu một người con trai
- Chà, là ai vậy? Nhật bám sát phía sau hỏi
- Bí mật.
- Đồ keo kiệt ...

Lang thang bụi đời mãi cũng chán, 11 giờ đêm rồi – Vân bắt đầu tính tới chuyện tìm chỗ ngủ qua đêm: Nhà Thạch thì khỏi nói, hay là về nhà nhưng cái tên đó chắc đã chuẩn bị cả rồi mình sẽ chẳng vào được đâu ...

- Bé ơi ...

Lại mấy thằng dê già này, siết chặt tay lại Vân quyết định không nghĩ nữa mà quay về nhà Nhật ...Dù sao ở đó vẫn ít nguy hiểm hơn ở ngoài đường.:

- Anh về rồi à?

Vân có hơi bối rối khi thấy Nhật đứng ngay ở cửa, liền hỏi:

- Ồ... Cô đâu?

- Mẹ tôi... Nhật cũng hơi lúng túng: Mẹ tôi đã đi về quê rồi, ngày mai bà mới lên

5 giây im lặng ... Vân vẫn đứng yên ngoài nhà hỏi:

- Vậy đêm nay chỉ có tôi và cậu ở nhà?

Nhật cười gượng gạo thay cho câu trả lời ... Vì chúa, Vân chỉ muốn lao ra khỏi nhà ngay lúc này, nhưng nghĩ đến cảnh màn trời chiếu đất và đặc biệt là mấy tên dê chúa thì ...

- Anh vào nhà đi. Nhật thấy Vân cứ đứng im ngoài cửa nên nhắc khéo

- À ... Ừ ... Vân tháo vội đôi giày rồi bước nhanh về phòng

- Chờ đã! Nhật tóm vội tay Vân giữ lại

- Chuyện gì? Vân giật vội tay lại

– Anh ăn cơm chưa?

– Cảm ơn, tôi ăn rồi. Vân đáp nhanh rồi bước lẹ, Nhật có cảm giác đã nhìn thấy mặt Vân đỏ lên

Vân đóng sầm cái cửa lại, cứ nghĩ ở nhà có thêm cô ấy thì sẽ không sao? Ai dè ... Thôi, lấy mấy cái ghế chặn cửa lại rồi đi ngủ cho khỏi nghĩ lung tung ... Vân quăng cái cặp lên giường ... Hình như cặp trúng phải cái gì đó đang nằm trên giường khiến nó kêu lên và động đậy ... Vân cứng đờ người khi nghe tiếng kêu đó và nhìn cái khối trên giường chuyển động ...Làm ơn hãy nói đây không phải là thật đi. Sao trên giường tôi lại có cái con đó ...

Nhật thở dài nghĩ về chuyện đêm qua và những gì Phong đã nói... Cảm giác đêm qua quả là thú vị, anh cũng rất muốn được thử lại một lần nữa nhưng anh cũng không muốn thấy nước mắt trên gương mặt xinh xắn đó ... Có lẽ nên chờ, phải không? Nhưng như thế cũng hơi khó chịu ... Đang suy nghĩ lung tung, anh bỗng cảm thấy xuống bần vì tiếng la thất thanh phát ra từ căn phòng đối diện

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA

– Vân.

Nhật vừa mở cửa ra thì một bóng đen lao vào ôm chầm lấy anh... Tỉnh trí sau cú đụng người phía trước, đụng ghế phía sau anh mới bắt đầu xem xét tình hình... Vân đang run rẩy, 2 tay siết chặt lấy anh như đứa trẻ sợ xa mẹ trong đêm mưa bão...

– Có chuyện gì vậy? Nhật lay nhẹ vai Vân hỏi

Vân nấc lên từng hồi, người không ngừng run nói:

– Phòng tôi ... Phòng tôi có...

– Có cái gì? Nhật choàng tay ôm lấy Vân để anh ta bình tĩnh lại nhưng Vân chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên tiếng kêu

“ Nghoao “

– AAAAAA ... Vân lại hét lên và tiếp tục siết chặt lấy Nhật khi nghe tiếng kêu đó

– Con mèo ...Nhật tròn mắt nhìn con mèo tam thể đang đứng ngoài cửa

– Làm ơn đuổi nó đi đi ... đuổi nó đi ...

Nhật tiếp tục nhìn con mèo ngoài cửa và quay nhìn cả kẻ đang bám dính lấy mình... Nhật cười vang làm con mèo giật mình kêu ầm ĩ và đương nhiên kẻ kia cũng sẽ hét lên không kém

– Đuổi nó đi ... Tôi ghét nó...

– Được.. Được ... Nhật cố kiểm soát cơn cười: Anh ngồi đây chờ tôi ...

Sau vài phút giải quyết vụ rắc rối về con mèo, Nhật quay lại phòng nhìn kẻ mặt mày xanh lét kia

– Anh uống nước đi.

– Nó đâu? Vân lăm lét nhìn Nhật

– Tôi thả nó đi rồi ... Có lẽ tại ban sáng anh không đóng cửa sổ nên nó mới nhảy vào

Vân lăm bầm câu gì đó trong miệng mà Nhật nghe không rõ ... Mỉm cười, anh không ngờ một người như Vân lại sợ mèo đến vậy? Chắc phải có nguyên nhân gì đó

– Tôi ghét mèo. Vân lăm bầm để cho Nhật nghe rõ

– Tại sao? Nhật cười: Chúng rất dễ thương mà

– Không dễ thương chút nào hết ... Vân xù lông: Chúng kêu diếc cả tai khi về đêm, lông rụng đầy nhà khiến người ta phải dụi mắt, chúng cào tan thành giường, sách vở chỉ để mài mấy cái vuốt, chỉ chạm nhẹ vào chúng thôi là chúng đã xù lông cắn người ... Chúng không dễ thương, hiểu chưa?

Vân túm áo Nhật lắc liên tục làm anh chóng cả mặt ... Anh vội gật đầu thừa nhận những điều Vân nói thì mới được buông tha

– Anh cũng giống một con mèo lắm đấy

Nhật nói rất nhỏ nhưng hình như anh không hề biết tai của Vân vô cùng thính với những câu có liên quan tới mèo nên đã nghe hết không sót một từ. Nhật lại thêm một phen ôm chân mà nhảy

– Tôi đi ngủ đây.

– Con mèo đó đã nằm trên giường của anh, phải không?

Câu nói đó vô cùng hiệu quả, Vân quay phắt lại ... Tạm thời anh ta không muốn quay về cái phòng đã từng có mèo ghé chân... Vân thả người xuống giường nói:

– Tối nay tôi sẽ ngủ ở đây.

– Anh ngủ trên giường thì tôi nằm ở đâu?

– Cậu ngủ dưới đất

– Hay nhỉ. Nhật nhú mày: Phòng này không có chăn nệm dư, anh bảo tôi ngủ đất để cảm lạnh à?

– Tôi cho cậu cái chăn là được chứ gì?

– Anh lớn hơn tôi thì anh nằm dưới đất đi, tôi sẽ khuyến mãi cho anh thêm gối nữa. Nhật nhận ra Vân đang ở thế yếu nên quyết làm tới

– ...

– Còn không thì chúng ta ngủ chung

– Gì? Vân bật dậy: Tôi ngủ chung với cậu á?

– Này, tôi cứ anh chưa nhận được lời cảm ơn, anh đã tôi chưa nói lời xin lỗi ... Vậy mà giờ anh còn tính yêu sách nữa à?

Vân bực bội nhìn cái mặt đang kênh lên của Nhật lầm bầm:

– Được, ngủ thì ngủ ai sợ ai chứ ... Leo lên giường Vân chui vào trong nằm vờ ngủ ... một lúc sau, đèn phụt tắt và một bóng người khác cũng leo lên giường

“ soạt ...soạt ...”

– Này, cậu chạm vào đâu thế hả?

– Oh, xin lỗi ...Anh chưa ngủ à?

– Đừng có táy máy kéo tôi bẻ gãy tay cậu đấy

– ...

– ...

“ Soạt... soạt...”

– Này, Vân hét lên: Cậu cố ý hả?

– Cái giường nhỏ xíu nên tôi chỉ vô ý chạm vào người anh thôi chứ ai cố ý đâu ... Nhật cổ phàn trần

Vân mím môi, bật dậy vịn sáng cái đèn nói:

– Tôi với cậu cá cược nhé

– Cá cái gì? Nhật cũng ngồi dậy

– Tôi sẽ đánh cậu. Vân mỉm cười tự tin: Nếu cậu né được tôi sẽ xuống đất ngủ còn không thì ngược lại

– Anh khôn dữ vậy, người thường như tôi sao đánh lại đại đen như anh

– Vậy cậu xuống đất đi ... Vân nhếch mép cười

Nhật quay nhìn cái sàn lạnh cứng rồi quay lại nhìn Vân suy tính ... Giường êm ái hơn, ấm áp hơn lại còn có cả mũ nhân nữa cứ thử cá một lần xem sao?

– Được ... Nhưng anh nhẹ tay thôi đấy, tôi không muốn đi chỉnh hình đâu

– Ok ... Ok

Vân toét miệng cười, mắch chắc cái giường sẽ thuộc về mình... Ai có ngờ đâu tới nụ cười bí ẩn trên mặt Nhật

– Xong chưa!

8. Chương 8

Nhật đã có kế chỉ điểm sau lưng nên mới tự tin với vụ cá cược này nhưng có thực hiện điều đó hay không mới là chuyện đáng nói ... Lơ mơ là vừa mất chỗ ngủ vừa linh đồn. Hít một hơi, Nhật đáp:

– Rồi.

Vân nhếch mép cười và tấn công...

Sau khi anh ta cười nhất định anh ta sẽ tấn công từ bên phải, cậu né sang trái là được...

Vân trợn mắt khi thấy Nhật né được cú đâm của mình ... Thôi, vậy là vĩnh biệt em giường...

Trước khi anh ta thu tay về thì cậu phải chộp được nó...

– Ê... Buông ra ...

Vân hét lên khi thấy cánh tay mình bị tóm lại và thậm hơn là anh đã bị Nhật xô xuống giường trong tư thế không khác hôm qua là mấy... Có chuyện hay đây ...

Nhật mỉm cười khi thấy Vân không cự quậy được ... Làm sao mà cử động được cơ chứ khi anh đã giữ chặt các khớp của Vân...

Chỉ cần đè lên các khớp tay chân đó anh ta sẽ không cử động được ... Đừng có đề sai đấy nếu cậu không muốn tiêu đời trai ...

Chà ... Mai nhất định phải dãi tên đó một chầu để cảm ơn đây ... Vân đang trong tình trạng hốt hoảng hết mức khi mà chưa kịp tỉnh trí sau chuyện đêm qua, giờ lại thêm cú sốc vì các ngón đòn không còn hiệu quả của mình...

– Buông ra ... Tôi sẽ xuống đất ngủ...

Nhật cười nhớ lại nốt đoạn cuối cùng của bí kíp

Chỉ cần anh ta không cử động được thì cậu muốn làm gì thì làm ... Nhưng đừng có rời khỏi các vị trí đó khi anh ta chưa đầu hàng...

Vậy khi nào anh chàng nào thì anh ta mới đầu hàng... Nhật cũng hơi lúng túng khi Vân cứ ngọ nguậy liên tục ...” Thử lại cái đêm qua xem...”

Vân rùng mình không phát lên tiếng khi có cảm giác nhột nhột trên cổ ... Anh quay đầu lại kêu lên:

– Tránh ra khỏi người tôi.

Nhật nhìn Vân theo cái kiểu trước đây tôi cũng thế nhưng anh đâu có buông giờ tôi sẽ trả đủ cả vốn lẫn lời... Thề có chúa chứng giám, Vân mà biết trước tình hình sẽ ra thế này thì anh ta sẽ không bao giờ dám chọc ghẹo Nhật nhưng đã lỡ rồi thì giờ phải gánh chịu thôi ... Chúa cũng gương cờ đầu hàng rồi

– Ừm...

Cái hôn của Nhật quả thật rất biết gọi ham muốn của người khác nên Vân không thể tin được đây lại là anh chàng chưa biết hôn là gì? ... Nghiêng đầu qua một bên để tách khỏi cái đam mê ngọt ngào ấy, Vân lại để hở ra vùng cổ trắng mát khiến kẻ kia có thể xấp vào... Kể cũng hơi khó cho Nhật khi anh phải hôn Vân trong tình trạng tay không được hoạt động nhưng anh vẫn còn tỉnh táo để nhớ lời tên ” quân sư quạu mo ” là không được để Vân cử động khi chưa có dấu hiệu đầu hàng ... Nhật hôn mạnh lên làn da trên cổ, nó thơm và mát rượi, nó thôi thúc anh tìm xuống dưới ... Không có tay, Nhật đành dùng miệng cắn đứt những chiếc cúc, mỗi một chiếc cúc đứt ra là một lần Vân nẩy người lên. Nhật đưa miệng chạy khắp trên ngực Vân, tiếng tim đập dồn khiến anh bị thôi thúc mãnh liệt ...

– Ah ...

Tiếng rên khe khẽ khiến Nhật giật mình, nhấc người lên anh nhìn thấy vẻ mặt Vân đang giãn ra, đôi tay nhỏ nhắn đã ngừng phản đối ... Vậy đã xem là đầu hàng chưa nhỉ ...?

Nhật từ từ đưa chân rời khỏi vị trí ... Vân vẫn nằm im ... Bỏ một bên tay để vuốt ve gương mặt, để trao cho đôi môi một nụ hôn Nhật nhận được sự hưởng ứng ... Vậy là thành công ... Anh bỏ nốt cánh tay kia và nhắc người Vân dậy, tháo nốt những chiếc cúc và rút áo ra ...

Vân mở mắt trừng trừng nhìn anh ... Không phải để ăn đòn đâu mà để phụ Nhật cởi những thứ đang vướng víu trên người ... Những tiếng kêu khẽ phát ra trong phòng ...

.....

....

Hành lang...” Reng ... Reng ...”

– Này ... Điện thoại kìa ...

– Kệ nó ...

– Không ... Lỡ có chuyện gấp thì sao?

– Được rồi ... Nhật cau có ngồi dậy: Anh nằm yên đó đi ...

Nhật lằm bằm nhìn đôi chân trắng nõn mà anh vừa lột trần nhưng chưa kịp thưởng thức mà thấy cú ... Bước được vài bước, anh quay phắt lại kéo cái chăn trùm kín người Vân. Vân nhắm mắt vì nóng nhưng Nhật đã lừ mắt nói:

– Che lại đi.

Phần trên thì có thể phục vụ các vị nhưng phần dưới chỉ là của tôi thôi

Quay lại một lần nữa để xác nhận Vân sẽ không đá cái chăn ra, Nhật mới yên tâm đi quát kẻ phá đám. Chỉ tiếc là anh không thể quát được hần vì hần chính là...

– Sao vậy? Vân thắc mắc nhìn cái mặt méo xẹo của Nhật

– Mẹ tôi gọi ra sân ga đón bà

– Không phải mai cô mới về sao?

– Định thế nhưng vì việc xong sớm nên mẹ mới về ... Giữa chừng thì tắc đường nên giờ mới tới nơi

– Vậy thì cậu đi đi còn ở đây làm gì?

Nhật tiếc nuối nhìn Vân, sao lỡ rời xa thân thể quyến rũ kia chứ?... Vân hiểu ý anh, bật cười:

– Đêm nay không được thì còn đêm khác mà...

Còn lựa chọn nào sao? Không lẽ để mẹ ở ngoài chịu lạnh... Nhật đành thở dài

– Anh nói đúng ...

Vân vội chộp lấy cái tay đang cho vào chăn gần giọng:

– Đừng làm thế nếu không tôi sẽ không để cậu rời khỏi giường đâu ...

– Vậy sao? Nhật cười: Anh ngủ ngon nhé...

– Ủ! Vân đáp lại cùng một nụ hôn dài...

Bước ra tới cửa Nhật bỗng nhớ ra một điều gì đó liền quay đầu lại hỏi:

– Tôi hôn thế nào?

– Rất tuyệt! Vân khúc khích cười ... Chờ cho cánh cửa đóng lại mới thả người xuống giường ...

Kế hoạch vậy là thành công..

Nhật tới trường với gương mặt phờ phạc vì thiếu ngủ, đang lơ đãng thì đổ ập xuống vì một bao gạo từ trên trời rơi xuống ... À không phải gạo mà là Phong, cậu gạo lên âm ỉ:

– Sao mà phờ phạc thế hả cưng, đêm qua thức khuya quá à?

– Nín và xuống khỏi người tôi ngay

Nhật hất thẳng bạn xuống đất và lồm cồm đứng lên, Phong nhăn nhó:

– Đối xử thế với ân nhân hả? Bí quyết đêm qua có thành công không?

– Stop cái miệng cậu lại cho tôi. Nhật gằn giọng: Có gì lên sân thượng rồi nói

– Ok! Đưa cặp đây tôi giải quyết cho

Miệng nói chưa cần Nhật đồng ý Nhật đã giựt lấy cái cặp rồi vẫy một anh bạn xấu số đi ngang qua, mở miệng nhờ vả:

– Cậu mang giùm mình 2 cái cặp này vào lớp được không?

Câu nói đó đương nhiên được khuyến mãi thêm một nụ cười tươi rói khiến anh chàng kia chỉ còn nước gật đầu khệ lệ ôm thêm 2 chiếc cặp về lớp

– Đi thôi! Phong khoác vai Nhật kéo tuột lên sân thượng với gương mặt háo hức, mong chờ không thể tả

Cha này sao khoái thọc vào chuyện người khác vậy trời?

– Nào, kể đi ... Kể đi!

– Từ từ để tôi nghỉ đã ... Nhật vùng tay ra và thở

Phong nhìn vẻ mặt thảm hại của bạn mỉm cười thích thú và phán một câu chắc nịch

– Đêm qua chắc cậu vui vẻ lắm nhỉ?

– Vui cái con khỉ, có chuyện gì xảy ra đâu

– Há? Phong tròn mắt: Chẳng lẽ cái kẻ sách đó thất bại à?

– Không! Nhật quay sang hướng khác: Rất thành công nhưng ...

– Cậu không dám tiến tới à?

– Tôi cho cậu một đạp bây giờ. Là vì mẹ tôi...Tôi phải đi đón mẹ nên đã bảo anh ta ngủ trước

– Tôi chẳng thấy ai như cậu cả. Phong lắc đầu chán nản: Đáng lẽ cậu phải nói ” Em chờ anh một lát anh sẽ về ngay chứ ai lại ...”

– Cậu bỏ cái giọng éo lá đó đi cho tôi.Nghe mà nổi hết cả da gà rồi này

Phong gật gù rồi quay sang ngấm lại gương mặt của nhật

– Gì thế? Nhật cau mày trước cái nhìn khó hiểu của Phong

– Cậu nói có chuyện gì xảy ra sao mắt cậu lại thâm quầng vì thiếu ngủ thế kia.

Chỉ trong một tích tắc mặt Nhật bỗng đỏ lên như tôm luộc khiến Phong giật mình lùi lại ... Ôm lấy mặt, Nhật quay đi hướng khác vì hình ảnh đêm qua đang hiện về mồm một trong đầu...

— Ngó vào để xem đêm qua chuyện gì xảy ra đã rồi hãy tiếp tục ———

Đưa mẹ về phòng xong Nhật mới thở phào, chắc giờ này Vân cũng ngủ rồi ... Có hơi tiếc vì giây phút ngọt ngào đó nên Nhật đứng sững ngoài cửa một lúc rồi mới bước vào. Trong ánh sáng mờ mờ của cái đèn bàn, Nhật nhìn thấy một bộ chăn nệm xếp cẩn thận trên đất cùng với một mẫu giấy:

Tôi ngủ giường

Cậu ngủ đất

Cắm leo lên

Không là chết.

– Gì? Nhật kêu lên khe khẽ: Rõ ràng là tôi thắng sao phải ngủ dưới đất...

Lầm bầm nhìn lên cái bọc đang nằm trên giường

– Tôi để anh ngủ cùng giường là tốt lắm rồi, tính xù cá cược hả? Đừng có hòng ... Tôi cứ lên xem anh làm được gì.

Lầm bầm xong Nhật tắt phéng cái đèn rồi leo lên giường.

.... 3 giây sau...

– Oái ... Nhật thốt lên một tiếng rồi ngã, đúng hơn là lộn mấy vòng từ trên giường xuống đất (Bộ trên giường có quái vật hả?)... Vươn tay thật nhanh, Nhật mở cái đèn bên giường...

Trợn mắt và ...

Nhật vội ôm lấy mũi nhưng mắt vẫn không dứt được khỏi giường... Trên giường đúng là không có quái vật mà là Vân nhưng anh ta đang ngủ trong một tình trạng dễ khiến người khác phải tăng xông máu và đối với những kẻ có ý đồ xấu nhất định sẽ là

Này nhé, anh ta vẫn để nguyên hình dạng thân thể của mình sau khi Nhật đi tức là thoát y toàn phần, một chiếc chăn mỏng đắp ngang qua hông che kín phần bên dưới nhưng xem ra tình trạng không mấy khả quan ... dưới ánh sáng yếu ớt đó Nhật vẫn có thể nhìn rõ mọi đường nét trên thân thể Vân, kể cả đường cong độc đáo ở vòng 3 nữa ... Nó rõ mồn một đến mức khiến anh không khỏi liên tưởng bấy bạ...

Biến lại thành hồ ly rồi, ý muốn độc chiếm của con người này thật kinh khủng

” tỉnh lại ... tỉnh lại...” Nhật cố dứt mắt ra khỏi hình ảnh ấy bằng cách tát vài cái vào mặt rồi quay đi chỗ khác

– Ngủ dưới đất vậy ...

Lầm bầm là thế nhưng anh lại quay lại ngó thêm một cái nữa ... Vân trở người làm cái chăn lệch đi để hở ra cặp chân trắng muốt, thon thả... Chúa ơi, sao người thử thách con kinh thế? ... Toàn thân Nhật nóng bừng lên vì cặp chân đó... Và cuối cùng, để ngăn chặn mọi tà ý phát sinh, Nhật quay sang đọc kinh sao chép từ một chùa chiền nào đó, nhắm mắt mà đọc, bịt tai mà nhập tâm ... Nhưng để nhập tâm thực sự được thì cũng mất toi một giấc ngủ... Thức đến sáng, mắt thâm quầng... Cuống cuống thay quần áo, chạy khỏi phòng, bỏ ăn sáng để mẹ khỏi phát hiện tình trạng của mình...

Mô phật cúng cho một quả trứng luộc để khỏi đói này

— Xem ra Nhật còn khổ dài nếu yêu con hồ ly kia nhưng giờ thì chẳng dứt được rồi. Quay về chuyện chính thui ———

– Này ... Phong lay lay vai bạn: Cậu sao thế?

– không sao? Nhật xua tay, vẫn ôm lấy mặt

– Cậu chảy máu mũi à? Phong nhăn nhó đưa ra chiếc khăn giấy. Đáp một câu cảm ơn ngon lỏn, Nhật tóm lấy chiếc khăn giấy để cầm máu...Chẹp, tình trạng này chắc tên này chẳng chịu mở miệng cho mình khai thác đâu? Phong liền hỏi chuyện khác

- Vậy hôm qua sao 2 người lại ở cùng phòng với nhau?
 - Hả? Nhật ngó mặt lại hỏi (Máu mũi đã ngừng)
 - Cậu vào được phòng anh ta à?
 - Không! Anh ấy sang phòng tôi
 - Gì? Phong trợn mắt rồi chồm lên bạn: Anh ta sang phòng cậu ... Cậu làm thế nào mà tài thế?
 - Cậu muốn tôi tắt thở à? Buông ra ... Phòng anh ta có con mèo nên...
 - Mèo... Phong lặp lại rồi bắt đầu cười: Ra là vậy ...Anh ta vốn sợ mèo mà ...
- Ánh mắt Nhật thay đổi,anh thả câu
- Vì sao nhỉ?
- Đang mỉm cười nên Phong không hề cảnh giác trả lời
- Hồi nhỏ anh ta trêu một con mèo, bị nó cắn rồi lăn ra ốm suốt một tuần nên giờ cứ thấy mèo là chạy...
 - " Hồi nhỏ " là sao? Nhật ngân giọng khiến Phong giật mình ... Tiêu rồi ... Nhật đằng đằng sát khí trong mắt sát lại hỏi:
 - 2 người rốt cuộc có quan hệ gì? Đừng nói với tôi chỉ là anh em thời cấp 2.
 - Cái đó ... Phong bắt đầu đổ mồ hôi trước ánh mắt của Nhật ... Đúng lúc đó
 - " Tít.. tít ..." Cảm ơn chúa đã cứu con, Phong rút điện thoại ra nhìn Nhật cầu hòa
 - Tớ nghe điện thoại được không?
- Nhật thu cánh tay đang chặn lại để Phong đứng lên ra chỗ khác nghe điện thoại. Mở máy lắng nghe, mắt Phong vẫn không ngừng liếc về sát khí phía sau
- Có ... Có chuyện gì vậy?
 - ...
 - Hiểu rồi, con về ngay đây.
- Gấp điện thoại lại, Phong nhìn Nhật cười tươi roi rói:
- Sorry, nhà tớ có việc nên tớ phải chuẩn đây.
 - vậy còn câu trả lời của tôi?
- Phong cười và chạy lẹ ra hướng cửa sau khi bỏ lại câu nói:
- Cậu hãy hỏi Vân ấy.
- Ngớ người, Nhật lăm bầm vài câu rồi quay về lớp ... Đêm nay có nên tiếp tục không nhỉ? Nhưng trước đó nên hỏi qua về quan hệ của 2 người họ đã ... Việc Phong biết nhiều điều về Vân hơn mình là điều mà Nhật không thể nào chấp nhận được. Dù sao anh cũng là bạn trai của Vân cơ mà (Tự nhận rồi kìa), không thể thua kém người khác được ...

9. Chương 9

- Xin chào!
- Chào con!

Hả? Nụ cười trên mặt Nhật hơi héo đi ... Mọi ngày người đầu tiên chạy ra cửa sẽ là Vân với nụ cười dễ ghét nhưng hôm nay lại là mama ... Bà nhăn mày tỏ ý không hài lòng ...

– Có vấn đề gì khi mẹ ra đón con sao?

– Dạ, không ạ. Nhật lắc đầu và tháo giày: Con chỉ hơi bất ngờ thôi

– Chứ không phải vì hụt hẫng vì người ra đón con không phải là Vân chứ?

Tim Nhật đập một cái rõ to vì sự nhảy bèn của mẹ mình, anh lắc đầu quây quây để phản đối. Bà mẹ cười vỗ vai con trai nói:

– Thôi, vào ăn cơm đi con

– Dạ! Nhật thở phào rồi đi lẹ vào phòng ăn ... Í, sao trên bàn chỉ có 2 cái bát ...

– Mẹ, Vân đâu? Anh ta không ăn cơm sao?

– À, sáng nay cậu ta bảo với mẹ là nhà bạn cậu ấy xảy ra chuyện nên cậu ấy sẽ qua đó giúp đỡ một thời gian

– Sao anh ta không nói với con? Nhật bắt đầu thấy hơi bức vì mình là người được biết cuối cùng. Mẹ hỏi ngược lại:

– Sao cậu ấy phải nói với con?

Nhật lúng túng trước câu hỏi đó, xep xuống gầm bàn câu khác:

– Anh ta sẽ đi bao lâu?

– Chắc tầm một tuần gì đấy

Sao lâu quá vậy? Nhật trút giận vào đĩa thức ăn trên bàn tự hỏi người bạn nào có thể quan trọng tới mức khiến Vân bỏ anh những một tuần liền ...

Đồ ngốc, đương nhiên kẻ đó không phải là bạn bình thường rồi

Gần một tuần không có bất cứ tin tức nào của Vân khiến Nhật cũng có hơi khùng, gọi điện thì ngoài vùng phủ sóng, tin nhắn thì bật vô âm tín ... Chết tiệt, rốt cuộc anh ta đang ở chốn nào chứ?. Kể duy nhất để anh xả stress là Phong cũng nghỉ học cả tuần nay, nghe như bà cậu ta bị ốm gì gì đó nên anh cũng chẳng muốn gọi điện làm phiền ...

– Khốn khiếp ... Nhật lằm bằm chữ thề khi đứng trước siêu thị: Bộ chưa từng thấy con trai đi chợ hay sao mà cứ nhìn người ta chằm chằm vậy?

Chắc, chữ là để cho đỡ tức thôi chứ Nhật cũng thừa hiểu thứ hút mắt người không phải là một thằng con trai xách trong tay đủ thịt, cá, rau, quả... mà là cái mặt của mình, cái mặt dù có làm lạnh đến đâu vẫn cứ hút kẻ khác nhìn đến nếu cười chắc còn thảm hơn ... Mà sao bỗng nhiên mẹ lại bắt mình đến cái nơi đông đúc này nhỉ? Cảm râm vài câu nữa và kiểm kê lại cái danh sách mua hàng, Nhật ngó sang bên đường

Mở mắt ... Bên kia đường bước ra từ tiệm vàng bạc là một gương mặt quen thuộc

– Phong!

Nhật gọi lớn nhưng Phong dường như không nghe thấy, đang định chạy sang đường Nhật bỗng phanh kít lại vì người bước ra ngay sau Phong lại là Vân

” Sao 2 người đó lại đi với nhau?”

Vân nở một nụ cười dịu dàng với Phong và họ nhẹ nhàng khoác tay nhau... Dù rất muốn lao ra hỏi nguyên nhân nhưng Nhật cũng cố nhẫn nhịn bám theo họ vào tới công viên gần nhà Phong ...

– Nghỉ một tí đi ... Phong kéo Vân ngồi xuống băng ghế gần đó không hề hay biết mình có một cái đuôi theo sau. Vân tựa người vào vai Phong và hỏi:

– Một đến thế sao, sắp về đến nhà rồi mà.

- Về đó mệt hơn thì có, ồn ào suốt ngày... Phong lẩm bẩm rồi nắm tay Vân hỏi: Anh thấy nó thế nào?
- Đẹp lắm! Vân cười tươi: tôi không ngờ cậu có thời gian đặt làm thứ này
- Nhật liếc nhìn trên ngón áp út của Vân đang lấp lánh một chiếc nhẫn vàng điểm một đường bạc ở giữa ... Phong từng nói chỉ tặng nhẫn cho người cậu ta yêu ... Không thể nào ...
- Thật may vì nó vừa như thế? Phong cười hôn khế lên chiếc nhẫn khiến Vân cũng khúc khích theo.
- " tí ... tí ..."
- Gì thế?
- Mẹ gọi về ... Phong gập máy rồi hỏi: Bao giờ anh quay về nhà Nhật?
- Tôi về nhà cậu lấy đồ rồi đi luôn
- uh Cả tuần nay anh chẳng báo tin gì cho cậu ấy nên chắc cậu ấy giận lắm đấy liệu mà nghĩ cách giải quyết đi
- Tôi có kinh nghiệm với cậu rồi còn gì. Yên tâm đi, hơn nữa càng chờ đợi thì tình càng đậm mà
- Bó tay với anh luôn ... Phong thở hắt ra: Mà tôi cứ tưởng anh và cậu ấy có chuyện xảy ra rồi chứ ai dè tất cả chỉ là một màn kịch ...
- ' Cái gì là màn kịch... ' Nhật tê tái người khi nghe tiếng cười của Vân:
- Thì cậu nghĩ trong tình trạng say mềm đó cậu ta có thể làm gì được tôi chứ, lúc đó tôi chỉ muốn trêu cậu ta nên mới cởi hết đồ của cậu ta ra thôi.
- Độc địa quá đấy ...Nhưng hình như anh cũng bị cậu ta quyến rũ phải không? Nếu không thì đêm đó anh đâu để cậu ta thoát y cho mình
- Quả nhiên người chỉ điểm cho nhật là cậu
- Làm người yêu của anh suốt một năm sao tôi không biết trên người anh có bao nhiêu chỗ nhạy cảm chứ?Phong cười và ghé sát mặt vào Vân
- Trước nụ cười nhả nhở của Phong, Vân cũng thả lại một quả bom:
- Vui ha, có muốn tôi tiết lộ trên người cậu có bao nhiêu điểm yếu không hả?
- Eh... Phong hoảng hồn ôm lấy người: Sao anh biết?
- Nhìn mấy lần rồi sao không biết. Vân hất hàm
- Đồ biến thái!
- Cậu thì không chắc...
- Cả 2 nhìn nhau rồi ôm bụng cười không hay phía sau có kẻ đang chết lặng vì sự thật trước mắt...
- À ... Phong ngừng cười nói: Nhật đang nghi ngờ quan hệ giữa chúng ta đấy
- Vậy à? Vân vờ tròn mắt ngạc nhiên: Hay đấy, nếu cậu ta mà không nghi ngờ thì tôi sẽ nghĩ cậu ta quá ngu
- Cũng may hôm đó tôi chưa nói ra ...
- Cứ nói đi, giấu làm gì?
- Ê, đừng có làm bậy ... Phong xua tay: Cậu ta mà biết sự thực chắc tôi bị băm ra mất. Từ từ đi...
- Sợ đến thế cơ à? Vân nhăn mặt
- Thôi ...Phong đứng phắt dậy tránh phải trả lời câu hỏi đó: Về lẹ đi kéo mọi người lại nặng xì lên đấy.
- Tôi thực sự muốn biết Nhật sẽ phản ứng thế nào khi biết cậu đã lừa cậu ấy.

- Đã bảo đừng nói đến chuyện ấy cơ mà. Phong cau mày nắm lấy tay Vân: Đưa cái nhẫn đây
 - Không tặng luôn à? Vân ngừng nguẩy đầu tay sau người
 - Không phải bây giờ... Đưa đây nào
 - Vậy bao giờ mới tặng ... Vân xoay tay mọi hướng khiến Phong không chụp được đành trả lời:
 - Sau khi xong chuyện ... Tôi cần chắc là Nhật đã mê anh thì mới tính đến tặng nó
- Suy nghĩ một lúc, Vân mới tháo nhẫn ra tung về phía Phong:
- OK! Tôi sẽ chờ đến lúc đó

Làm bầm ... Quái lạ, cái thằng bé này bảo đi mua một ít thức ăn thôi sao mà lâu thế nhỉ?... Ngó đồng hồ: Hay lại bị cô nào giữ lại rồi... Chẹp, tại sao mình lại sinh ra một thằng con đẹp zai đến cỡ đó cơ chứ ...

Mẹ đang mơ mộng tới trời cao thì nghe tiếng gõ giày ngoài cửa. Chấm dứt mộng tưởng, mẹ chạy ra cửa

- La cả ở đâu mà giờ mới về hả? (Dù có không giận cũng phải bảo ban zai câu chứ)

Tròn mắt ...

- Cháu chào cô ... Vân lí nhí cúi mình
- Là cháu à? Mẹ Nhật cười: Xin lỗi, cô cứ tưởng Nhật nó về. Sao cháu về sớm thế, còn một ngày nữa cơ mà?
- Dạ, xong cả rồi ạ. Vân mỉm cười gỡ giày: Nhật đi đâu ạ?
- Cô cũng không biết ... Thở dài nhìn đồng hồ: Cô bảo nó đi mua có tí đồ mà mất tích tới giờ có khi ...
- “ Cạch ... Tiếng cửa mở ra ...
- Về rồi à?
- Chào cậu

Nhật ngược nhìn nụ cười trước mặt ... Kí ức cuộc nói chuyện trong công viên quay về, gương mặt cậu tối lại

- Con đi gì mà lâu thế?
- Xin lỗi! Nhật lạnh nhạt nói rồi thả túi đồ xuống đất: Con lên phòng đây
- Ó ... này ... Mẹ Nhật thấy khó hiểu trước hành động của con trai, mới hôm qua còn thấp thỏm điên rồ với cái điện thoại vậy mà hôm nay đứng trước người thật thì lại không thèm nhìn một cái.
- Chắc cậu ấy vẫn giận cháu đi mà không nói. Vân cười cười gãi đầu
- Không chỉ vậy, cả việc cả tuần cháu không nhận điện của nó nữa. Cố ý hả ...?

Vân lúng túng cúi xách túi đồ:

- Để cháu phụ cô bữa tối.
- Thôi ... Mẹ Nhật phẩy tay: Cô có hẹn đi ăn hôm nay rồi, cháu nấu cho 2 đĩa ăn thôi ... 2 đĩa cứ từ từ mà làm, cô sẽ không về phá đám trước bữa sáng đâu.
- Dạ ...

Đỏ mặt vì câu nói đầy ẩn ý của mẹ Nhật, Vân tự hỏi người phụ nữ đã biết được những gì?... Hay tất cả chỉ vì bà quá nhạy cảm...

- Nhật ...Nhật ...

Im lặng... Vân tiếp tục gõ cửa:

- Nhật ... Xuống ăn cơm đi

Vân không một tiếng trả lời, Vân xoay nắm cửa nói:

– Tôi vào nhé ...

Nhật đang ngồi trên bàn, mắt dán vào quyển sách. Mỉm cười, Vân tiến đến gọi:

– Chăm quá nhỉ? Thôi, nghỉ tay xuống ăn đi

– Đừng chạm vào tôi. Giọng Nhật vang lên với âm hưởng như vọng đến từ một nơi xa xôi nào đó khiến Vân hơi rùng mình

– Cậu vẫn giận tôi đi mà không báo trước à?

– Cút khỏi phòng tôi ngay. Nhật gầm gừ trong cổ, mắt vẫn không rời khỏi quyển sách

Vân im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ Nhật từ phía sau

– Tôi xin lỗi, chỉ tại khi đó gấp quá ...

– Anh luôn làm thế này à? Nhật siết lấy cánh tay trên cổ mình

– Hả? Vân nhăn mày vì câu hỏi và vì cả cơn đau ở cổ tay

– Anh luôn ngọt nhạt dỗ dành tình nhân của mình như vậy à?

– Đau ...Cậu nói gì vậy? Vân rên lên: Bỏ tôi ra ...

– Anh nghĩ tôi là một thằng ngốc để anh dắt mũi mãi sao?

– Buông tôi ra, Nhật. Vân hét lên vì sát khí toả ra từ người trước mặt nhưng anh chưa kịp vùng tay lại thì đã thấy mình bị ấn xuống đất... Sắc đỏ tức giận loé lên trong mắt Nhật

– Không phải anh luôn muốn thế này sao?

Nụ cười đó khiến Vân lạnh người đây không phải là người luôn đỏ mặt lúng túng mỗi khi bị anh trêu, con người này hoàn toàn khác... “Quý ...”, bất giác Vân tung chân đạp thẳng vào người Nhật

– Buông ra!

Cơn giận bốc cao khiến Nhật chẳng còn cảm thấy đau nữa, thứ duy nhất làm chủ đầu óc của anh lúc này là sự giận dữ ... Anh yêu Vân đến thế, tin tưởng Phong đến thế ... 2 người, một là người yêu, một là bạn thân vậy mà lỡ lừa nhau trêu trọc, đùa giỡn anh ...

– Tôi sẽ khiến cho anh không còn cười được nữa

Nhật nghiêng rặng, dùng chân đè lên tay Vân ... Trợn mắt, Vân chỉ nghe thấy một tiếng vải bị rách rất lớn, làn da trắng đã hiện ra ...

Nụ cười không âm sắc ...Những ngón tay miết lên thân thể, những nụ hôn thô bạo chạy trên khắp người Vân., mọi tiếng la hét, chống đối đều bị lờ đi...

– dừng lại ... Nhật ... Không ...

Nhật không ngược nhìn Vân một lần, anh nhắc người đưa tay nắm lấy ống quần Vân kéo xuống ...

– Không ...

Vân cố vươn tay nắm lấy mảnh vải còn lại trên thân nhưng đã bị Nhật gạt mạnh đi... một chân thoát ra khỏi quần, Vân nhận ra tay nắm bên kia của Nhật đang buông lỏng. Vân mạnh hết sức, cậu đánh mạnh vào bụng Nhật ... Nhật ngã ra sau, Vân thở dốc lùi lại ...

Có tiếng thở khê, Nhật trừng mắt nhìn cậu – Ánh mắt của dã thú sẵn sàng tấn công ... Sợ hãi, Vân lao ra khỏi cửa ...

Tiếng cười man dại đau khổ vang lên phía sau

- Ai đấy? Thạch vừa hỏi vừa đi ra mở cửa và giật mình nhìn người trước mặt
- Hi! Vân cười: sư phụ có nhà không?
- Không! Thạch đáp nhìn bộ quần áo xộc xệch của Vân. Nhếch mép lên, Vân chỉ vào nhà nói:
- Tối nay tôi ngủ ở đây được không?
- Thạch không đáp nghiêng người để cậu bước vào
- cảm ơn!
- Vân cười nhẹ rồi đi thẳng vào phòng tắm ... một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh, Thạch liền ần cửa bước vào: Tựa người vào tường, xối nước thẳng trên người nhưng Vân lại không động đậy cánh tay buông thõng theo làn nước ... Lắc đầu, Thạch tắt nước rồi phủ lên người cậu chiếc khăn
- Có chuyện gì vậy?
- không sao.
- Không tin tôi sao?
- Xin lỗi.
- Được rồi ... Thạch vỗ nhẹ lên đầu Vân: Mặc đồ vào đi không cảm bây giờ
- Liếc nhìn làn da trắng đầy những vết bầm của Vân, Thạch siết chặt cánh tay ... Chờ đến khi Vân ngủ say ...
- Alo
- Alo! Ai đấy?
- Tôi đây.
- Cái giọng ngái ngủ của Phong bỗng tỉnh ngay lập tức, cậu bật dậy hồ hởi:
- Là anh à? Sao lại gọi cho tôi vào giờ này?.... Nhớ tôi hả?

10. Chương 10

- Im ngay! Thạch hét lên: Cậu và tên bạn của cậu toàn là lũ khốn ...
- Tiếng hét đó làm Phong cau mày, cậu biết khi Thạch đã nổi cáu như vậy thì tức là có chuyện không hay với con người đó
- Có chuyện gì xảy ra với Vân à?
- Hãy hỏi thằng bạn của cậu đi ... Hỏi hần trước khi tôi cho hần một trận.
- “ Tút.. tut ...” Phong nhảy xuống giường ấn số máy của Nhật ...
- “ Số máy quý khách gọi hiện giờ không liên lạc được, xin quý khách vui lòng ... “
- Chết tiệt! Phong lẩm bẩm ngó lại đồng hồ ... Khuya quá rồi, không thể đến nhà Nhật làm ầm ĩ lúc này được ... Nghiến răng, cậu rít lên trong phòng: HOÀNG NHẬT!
- Dự báo: Ngày mai trong trường sẽ có động đất, mưa đá... Đại họa tới rồi rồi ...
- Từ khi nghe tin “ Hoàng tử ánh sáng “ nghỉ học vì bận việc, cả lớp đã thấp thỏm lo sợ về những chuỗi ngày trong Bắc cực, trái ngược với suy nghĩ của họ lớp học không hề xảy ra chuyện gì “ Công tử băng giá “ vẫn như cũ, không thay đổi sắc mặt nhưng băng giá quanh anh ta như có tan chảy chút ít bằng chứng là không khí trong lớp luôn trong tình trạng mát mẻ. Mừng húm vì nghĩ rằng nguyện vọng bao năm sắp thành thực nhưng hơi ối ... Trời không chiều lòng người, vào một buổi sáng đẹp trời nọ khi ngôi trường thân yêu đang

nhâm nhi hưởng ánh nắng của buổi sớm mai thì bỗng rùng mình vì kẻ đang bước vào, sợ hãi nhưng không thể chạy vì chân đã bị chôn trong đất... Học sinh trong trường thiếu điều chạy toán loạn nếu như chưa nhìn rõ kẻ đó là ai. Thất kinh, sao lại thế?.. Tất cả chỉ còn nước nhìn nhau và nhìn trời kêu than...

Nhật ngồi phịch xuống bàn, 2 mắt dán vào quyển sách nhưng khí lạnh quanh anh lại tăng lên đáng kể khiến cho không một kẻ nào dám động dậy hay hó hé một từ ... Và tôi chắc chắn với các vị rằng tất cả bọn họ đều đang thầm cầu nguyện cho vị cứu tinh của họ mau đến ... “ Hoàng tử ánh sáng “đã xuất hiện ngoài cổng nhưng ... Trợn mắt, phía sau cậu là cái gì thế kia? Mẹ ơi, là nham thạch nóng chảy ... Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?...

A di đà phật ...Tiếng niệm kinh liên tục khi Phong tiến lại cái bàn. “ Rầm “ Phong quăng cả cái cặp nặng nề xuống bên cạnh Nhật nhưng Nhật vẫn chẳng thèm quan tâm ... Phong rít cao:

– HOÀNG NHẬT! Hôm qua cậu đã làm gì Vân hả?

– Chà! Nhật thủng thủng thả quyển sách xuống: Vậy ra đêm qua anh ta đã chạy về khóc lóc với cậu à?

– Cậu ... Phong tái mặt, không thèm để ý đến những ánh mắt trong lớp cậu xách cổ Nhật lên, hét vào mặt: Cậu đã làm gì, nói gì với anh ấy?

– Tôi chỉ nói đúng bản chất của anh ta thôi ... Cậu xót cho anh ta lắm sao không ở nhà an ủi anh ta đi

– Cậu nói cái gì? Tất cả căn phòng dường như nghe thấy tiếng nghiền răng của cả hai

– Anh ta chỉ là một kẻ lừa đảo và cả cậu cũng thế ... Thằng bạn thân nhất của tôi cũng là một nghệ sĩ thiên tài. Một lũ đáng khinh bỉ

Cả căn phòng bỗng lặng im và không kịp trở tay khi tiếng động đó vang lên ...“ Bốp “...Nhật ngã ngửa ra sau vì cú đấm đó, Phong hét lên

– Cậu nói gì về tôi cũng được nhưng cậu biết cái gì về Vân mà nói cơ chứ?

– Đúng thế! Nhật lau vết máu ở khoé miệng, nhếch mép cười đáp lại: Chính vì vậy tôi mới bị các người xỏ mũi dắt đi ... Sao tôi có thể biết nhiều hơn tình nhân một năm của anh ta nhỉ?

– Sao cậu...? Phong tái mặt đi ... Sàn nhà lại rung rinh đỡ thêm một cú ngã nữa:

– Cậu tưởng tôi không biết gì sao? Tưởng tôi không nhận ra quan hệ giữa các người sao? đánh giá tôi thấp quá đấy, Cao Phong.

Phong xoa bên mặt bị đánh nói:

– Cậu chưa biết hết đâu?

– Tôi còn phải biết cái gì nữa? Nhật rít lên tên người và anh đã thốt lên những lời độc địa mà chính anh cũng không thể tin được đó là câu nói của mình: Biết anh ta đã ôm ấp, dỗ dành cậu như thế nào à? Hay cậu muốn nói anh ta trông như thế nào khi trên giường?...

Phong tím mặt vì câu nói đó và dĩ nhiên một cú đấm nữa được tung ra ... Cả lớp hét ầm lên:

– Chuyện gì thế này? Tiếng thầy chủ nhiệm gào lên can ngăn trận đánh, nghiền răng: Cả 2 dọn dẹp sạch chiến trường rồi lên văn phòng gặp tôi

– Tôi không thể tin nổi Tiếng thầy gào lên át mọi âm thanh hỗn tạp bên ngoài dội vào: 2 học sinh gương mẫu của trường lại quay ra đánh nhau ngay trong lớp ... Nguyên nhân là gì, nói mau?

Cả 2 im lặng gườm gườm nhìn nhau ... Có tiếng xương kêu dưới gầm bàn

– Đình chỉ 3 ngày, cả 2 mời phụ huynh đến cho tôi

Thầy đập bàn một cái rồi đuổi cả 2 ra ngoài ... Nhìn cái áo xộc xệch cùng bờ môi đang chảy máu của Nhật, Phong buông một câu:

– Tôi thật hối hận vì đã để Vân gặp cậu

Nhật quay phắt người lại cười khẩy nói:

- Còn tôi thật hối hận vì đã không đề anh ta ra vào đêm đó.
- Cậu... Phong lao tới định túm áo Nhật thì có thầy ẵm cửa bước ra. Trùng mắt, thầy nạt:
- 2 cậu còn làm gì nữa? Muốn đánh tiếp à?

Nhật phúi áo cười và quay đi

- Cậu sẽ phải hối hận đấy Nhật? Phong bỏ nhỏ câu nói khi lướt qua người Nhật, anh cười xoa tay lên mặt:
- Tôi đã hối hận rồi ... Hối hận vì làm bạn của cậu và cả ...anh ... Vân

-
- Đình chỉ học 3 ngày ... Mẹ Nhật quát lên khi đưa con trai vừa về tới cửa: Con đã làm gì hả Nhật?

Lừ lừ không nói, Nhật bước vào phòng uống nước rồi ngồi xuống ghế nghe chát vắn:

- Tại sao con và Phong lại đánh nhau? 2 đứa không phải là bạn sao?
- Chúng con không còn là bạn nữa. Nhật đáp với chất giọng lạnh băng và gương mặt không thay đổi giống như mỗi lần chia tay với các cô gái... Mẹ Nhật nhú mày nhìn đứa con trai, anh đã rất lạ khi đi học vào lúc sáng, phòng học của anh thì bừa bộn, trong đồng đồ lộn xộn đó có lẫn cả mảnh áo bị xé ... Vân cũng biến mất tăm ... Thở dài, bà ngồi xuống ghế từ tốn hỏi:
- Vì Vân hả? ... Nhật ngược lên trừng trừng nhìn mẹ như tự hỏi tại sao. Bà lắc đầu nói tiếp: Nếu vậy thì mẹ hiểu vì sao con bị Phong đánh rồi, chắc con đã phát ngôn bừa bãi về Vân chứ gì?...
- Mẹ đừng nhắc đến tên anh ta trước mặt con nữa? Nhật siết chặt nắm tay lại, ai cũng biết về quan hệ của họ tại sao chỉ có tôi là không?: Con không muốn nghe cái tên của kẻ lừa đảo đó
- Lừa đảo? Mẹ Vân lặp lại: Con có quá lời không, 2 người họ ...
- Đừng nói nữa ... Nhật đấm mạnh vào cái bàn khiến chiếc cốc vỡ tan, nước lênh láng xuống sàn ... Nhìn sát khí tỏa ra từ cậu, bà hiểu bây giờ không phải là lúc để nói chuyện
- Đi nghỉ đi ... Bà khề khàng nói:
- Con xin lỗi! Nhật cúi đầu cầm lấy chiếc cặp
- Không sao! bà vớ chiếc khăn thấm chỗ nước trên bàn: Dù sao mẹ cũng mong con sớm làm lành với anh em họ. Chúng đều là người tốt ...

Mẹ vừa nói cái gì ... Nhật đóng băng trước cửa

1s

3s

5s

10s

“ Rầm “ Cái cặp nặng nề rơi xuống thấm thiết với bậc cửa, Nhật nắm vai mẹ lay mạnh:

- Mẹ...Mẹ vừa nói cái gì? Nhật hỏi dồn: Cậu vừa rồi ... Nói lại ...
- Chúng đều là người tốt ... Mẹ Nhật ngây người trước phản ứng của con trai
- Không phải! Nhật siết chặt vai bà: Cậu trước nữa ...
- ... Mẹ mong con sớm làm lành với anh em chúng ...

Nhật trợn mắt, anh không nghe nhầm ...Anh em ... Vậy là sao?.....

- Họ là anh em sao?

- Chưa đứa nào nói với con sao? Mẹ Nhật nhìn con khó hiểu: Vân và Nhật là anh em họ ngoại của nhau ...
- Họ không phải là người yêu sao?
- Con cũng biết chuyện đó à? đó chỉ là chút nhầm lẫn khi Vân mới chuyển đến đây thôi ...

Mẹ Nhật bật cười trong khi linh hồn anh đang phiêu diêu... Cánh tay anh buông thõng ... Tại sao ... tại sao mọi thứ bỗng loạn lên thế này ... Đôi mắt tương đồng ... Chiếc nhẫn ... Họ là anh em hay tình nhân?... Đâu mới là thực ...

- Con đang hồi hận à?

Nhật hoảng hồn vì gương mặt sát sạt của mẹ, bà cười hỏi tiếp:

- Có phải đang muốn đi tìm họ không?

Gương mặt sợ hãi của Vân đem qua ủa về và cả gương mặt tức giận của Phong, anh đã làm, đã nói những điều quá đáng với họ ... Liệu họ có chấp nhận tha thứ cho anh? liệu có còn kịp để xếp lại tất cả những mối quan hệ này...

- Sao không đi thử đi, con có 3 hôm rảnh rồi cơ mà

Nụ cười dịu dàng của mẹ đã tiếp thêm sức cho anh, nhón chân hôn lên má bà, anh cười:

- Cảm ơn mẹ!

Mẹ Nhật ngây người vì nụ hôn lâu lắm mới có và vì nụ cười rạng rỡ chói loà khiến bà cũng phải ngây ngất trên Thiên đường vài phút ... Thảo nào con trai mình không bao giờ cười, nụ cười đó có sức sát thương còn kinh hơn cả B52. Ngây ra một lúc, bà mới nhớ ra mình còn có chuyện quan trọng:

“ Alo – Bên kia máy là một giọng cao và trong “

- Em đây! mẹ Nhật hồ hởi cười nói: Chuyện đó đã xong rồi, nó đang trên đường đấy

“ Vậy à? Bên kia có tiếng thở nhẹ nhõm xen cùng tiếng cười: Tôi cứ lo hỏng hết cả rồi. Đám trẻ bây giờ thật là ... “

- Chị thuyết phục nốt thằng bé đó đi

“ Ok! Mà em tìm được ông ta chưa?”

- Hình như lão ta đang du hí ở Trung quốc hay Nhật bản gì đó

“ Tìm lão về đi ... Giọng nữ bên kia khó chịu đi vài phần: Không thể để lão trốn nợ được, phải bắt lão về thực hiện nốt kết quả ...”

- Vâng! Mẹ Nhật ngó cái đồng hồ: Chắc con trai em chắc sắp đến rồi ... Fon ngay cho em nhé

“Ừ!...”

Gấp máy thả xuống bàn, mẹ Nhật nở một nụ cười không khác Vân là mấy ... Nụ cười của một con cáo đã dành chiến thắng ...

Học ... Học ... (Tiếng thở dốc) ... Tính tong ... tính tong

- Ai vậy? Người phụ nữ ngoài 30 mở cửa nhìn Nhật, gương mặt bà hiện lên sự ngạc nhiên: Có chuyện gì vậy Nhật?

- Phong ... Nhật không ngừng hớp hơi: cậu ấy ...

- Trong nhà. Bà cười: Bình tĩnh đi cháu, vào nhà uống nước đã

- Không! Nhật cúi người thở: Bác cho cháu gặp cậu ấy một tí ...

Bà nhú mày rồi đi vào trong ... 5 phút sau, trong nhà vang lên tiếng quát nạt

- Con không muốn gặp cậu ta
- Cái thằng ... Bạn đã đến tận nơi mà còn làm cao hả?
- Không thương tiếc, Phong bị đá ra khỏi cửa ... Lồm cồm bò lên, cậu đâm vào cửa:
- Mẹ ... cho con vào ...
- Bao giờ 2 đứa hoà với nhau đã. Bà hét lên cùng với tiếng cười ... Cau mày, bất đắc dĩ, Phong đành quay lại đối mặt với kẻ cậu không muốn thấy lúc này
- Muốn gì? Phong hất hàm: đánh nhau nữa hả?
- Tôi muốn gặp Vân.
- Để làm gì? Phong cau mày: Cậu tính tiếp tục nguyên rửa anh ấy nữa hả?
- Không! Nhật đáp nhanh: Tôi muốn xin lỗi anh ấy ... Tôi không cố ý ...chỉ là ...
- ...
- Tôi đã không biết 2 người là anh em lên ...
- Vậy biết rồi thì sao? Cậu tính nói nếu chúng tôi không phải là anh em thì cậu sẽ không đi hạ mình xin lỗi phải không?... Rốt cuộc cậu vẫn chỉ là “ Công tử băng tuyết “ thôi
- Không phải thế! Nhật hét vang khi thấy Phong xoay xoay nắm cửa: tôi thực sự rất thích anh ấy ... Lúc thấy cậu và anh ấy đi với nhau tôi đã rất khó chịu, tim tôi có cảm giác nghẹt thở ...Lúc đó tôi chỉ muốn giết cậu mà thôi ... Tôi ...
- Chỉ còn cánh cửa im lìm nghe cậu nói ... Thất vọng, Phong không tin anh, đá 2 chân vào nhau Nhật lững thững bước đi...
- “ Brừm..” Chiếc xe máy phanh kít phía trước, Phong vút “ nồi cơm điện “ lên tay anh nói:
- Lên đi!
- Cậu ...
- Lẹ lên, cậu làm tôi ngượng hết cả mặt với gia đình rồi đấy. Những lời đó phải nói với Vân chứ sao lại bỏ bô trước cửa nhà tôi
- Nhật phì cười với gương mặt đỏ cở trái cà của Phong nói nhỏ:
- Xin lỗi!
- Quên đi, Phong rồ máy: cậu ỳnh cũng khá đấy, bữa khác thử lại nhé.
- Ok! Nhật hoảng hồn bám lấy yên xe, hét lên: Chậm lại đi Phong, cậu muốn vào đồn à?
- Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu lại ... Phong quát: tôi chưa bị ai tóm đâu
- Chúng ta đang đi đâu?
- Đến chỗ cậu muốn tới ... Nhà tôi không phải nơi thích hợp để anh ta dừng chân
- “ kít ...” Chiếc xe xoay một vòng điệu nghệ trước khi dừng lại, Nhật cởi mũ gào lên:
- Thề có trời cao, tôi sẽ không bao giờ ngồi sau cậu nữa.
- Tính sau đi! Phong huyết sáo chỉ vào ngôi nhà có cánh cửa sắt nặng trĩu trước mặt: Tìm cách vào đó hãy nói.
- Đây là đâu? Nhật liếc nhìn khu vườn rộng lớn chứng tỏ chủ nhà rất giàu có ... Phong xuống xe ấn chuông và trả lời:
- Nhà một người bạn rất đặc biệt của Vân
- Đặc biệt tới mức nào?

- Bỏ cái kiểu nói đó đi. Phong cau mày nói: Cậu tới đây để xin lỗi chứ không phải để đánh ghen đâu...
- ...Vân có yêu tôi không? Nhật cúi mặt ngập ngừng hỏi:
- Cậu tự hỏi đi! Phong nói và tiếp tục nhấn vào cái chuông: Tôi chỉ biết cậu là người đầu tiên khiến anh ta nghiêm túc trong quan hệ ...
- Nhật định hỏi thêm điều gì đó nhưng đã nghe thấy có tiếng chân từ trong nhà vọng ra ... Cánh cửa hé mở:
- Hi! Phong nháy mắt với cái khe cửa kia và ngay lập tức cánh cửa đóng sầm lại, có tiếng con trai hét lên đầy hoảng hốt:
- Cậu đến đây làm gì?
- Tôi đến vì anh mà ... Phong giả giọng trêu chọc khiến cho Nhật cũng phì cười ... Anh có cảm giác người con trai phía sau cánh cửa kia chính là người mà Phong đêm ngày muốn chinh phục ... Gánh nặng trong lòng như nhẹ đi một phần
- Cậu rút về đi. Giọng người con trai đầy bức xúc khiến Nhật giật mình ... Nếu bị đuổi thì mọi công sức đều toi, khều khều vai Phong, Nhật nhắc nhở cậu ta về mục đích đến đây. Phong gật gù và thì thầm vào tai Nhật ...

11. Chương 11

- Này, tôi cất công đem kẻ mà anh cần xử lý đến đây mà anh đuổi tôi đi thế à? Phong đổi giọng bình thường: Vậy tôi đem hắn đi luôn nhé ...
- Chờ đã! Cánh cửa mở tung nhưng anh ta chưa kịp nói gì thì đã bị Phong ôm cứng, cậu hét lên:
- Chạy đi, Nhật! Căn phòng cuối cùng ở trái vườn ấy
- Cảm ơn cậu! Nhật hét lên và chạy một mạch vào trong nhà trong tiếng hét của anh chàng kia ... Bóng người vừa khuất, Phong quay nhìn người trong tay mình
- Keke! Phong cười: Vậy là cậu ta thoát rồi ...
- Phải! Kẻ kia hậm hực: Và cậu buông tôi ra được chưa?
- Chưa! Phong nở nụ cười cáo già nhìn người đó: Lâu lắm không thấy anh mặc võ phục ... đẹp đấy chứ?
- Gương mặt chàng trai ửng hồng vì câu nói đó ... Anh ta nghiêng đầu nói:
- Vớ vẩn ... Buông ra, không tôi sẽ cho cậu bay ra ngoài luôn
- Anh sẽ không làm thế đâu?
- Sao cậu dám nói thế...? Anh chàng quay lại và tê người vì bàn tay đang lướt trên mặt mình, chạy lên môi ... Phong cười tinh quái:
- Tôi hôn anh nhé.
- Không! Chàng trai kêu lên và đưa tay giữ lấy mặt Phong: Bỏ cái mặt cậu xa ra khỏi tôi...
- Thôi nào! Phong gỡ cánh tay trên mặt và ép sát anh ta vào cửa: Anh cũng thích tôi mà, phải không Thạch?
- Ai ...ai nói thế chứ? Thạch nghiêng đầu tránh gương mặt đang dần áp sát
- Lòng anh không thật thà bằng mặt đâu ... Phong cười ôm siết lấy eo Thạch và ... Dù rất muốn ở lại xem Thạch chống đỡ thế nào với Phong nhưng cũng phải đi xem 2 kẻ kia xử lý chuyện của mình như thế nào....

Nhật kéo nhẹ cánh cửa gỗ và ngó vào trong Mùi gỗ thơm xộc lên trong gian phòng rộng lớn treo những bao cát lớn và những chiếc cọc bó đầy rơm cùng vài ba thứ đồ bảo hộ...Nhật ngó quanh vô đường và phát hiện một bóng người nhỏ nhắn, quen thuộc đang đứng bất động gần cuối phòng

– Vả ...

Anh bỗng im bật trước gương mặt đang ửng hồng trong nắng chiều, một gương mặt nghiêm túc, chăm chú mà anh chưa từng thấy ... Hít một hơi sâu, Vân từ từ mở mắt nhìn cọc rơm trước mắt, một tiếng hét vang lên và cái cọc gãy đôi sau khi linh một cước... Mỉm cười với thành quả của mình nên giờ Vân mới để ý đến kẻ đang đứng sau mình ... 5 giây ngỡ ngàng ...

– Yo! Vân nở nụ cười tươi rói: Sao cậu lại tới đây? Muốn học võ à?

– Tôi đến để tìm anh. Nhật cười buồn trước vẻ mặt của Vân: Tôi ... muốn xin lỗi anh về chuyện ... đêm trước. Lúc đó tôi ...

– Đủ rồi! Vân giơ tay ra dấu cho Nhật im lặng: Cậu không cần phải áy náy hay ân hận làm gì, đó cũng là một hình phạt dành cho tôi khi tôi đã trêu đùa cậu quá mức ...Lẽ ra tôi không nên làm thế với cậu.

Trêu đùa ... Nhật cảm thấy có gì đó khó chịu đang dồn lên trong người khi nghe 2 từ đó. Vậy ra anh cũng chỉ là một món đồ chơi của Vân thôi sao?... Không... Không thể ...

Cậu là người đầu tiên khiến Vân nghiêm túc trong quan hệ ...

Câu nói đó đã đập cho anh một cái khiến anh rời khỏi u mê ... Nếu Phong nói đúng thì đây chính là cơ hội cuối của anh, anh không muốn vuột mất con người này ... Anh tóm lấy cánh tay Vân:

– Trêu đùa thôi sao?... Chúng ta ...

– Chẳng có gì cả? Vân tỉnh queo đáp: Giữa chúng ta chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi chỉ lừa cậu để kiếm một chỗ ở thôi và...

– Và giờ đây anh lại tiếp tục lừa tôi ... Nhật siết chặt cánh tay: Tại sao anh cứ luôn vác cái mặt cười cợt, tỉnh bơ đó ... Tại sao anh lại nói đó chỉ là một trò chơi khi mà anh không hề nghĩ thế?....

– Vậy cậu biết tôi nghĩ gì sao? Vân nhướn mày

– Biết! Nhật hùng hồn đáp lại: Tôi biết anh đang nói dối. Tôi biết anh yêu tôi.

Vân lặng đi một lúc, đôi mắt đen chăm chăm nhìn Nhật ...Thở ra một hơi dài, Nhật nói tiếp:

– Tôi biết anh yêu tôi và tôi cũng thế ... Tôi cũng yêu anh và không muốn mất anh. Tôi ghét phải thấy anh cười đùa với người khác, tôi ghét việc mình chẳng biết gì về anh trong khi Phong lại biết tất cả ... Tôi ghen tị vì Phong có thể tự nhiên trò chuyện với anh còn tôi lại luôn căng thẳng, bối rối ... Tôi...

Vân như đang mỉm cười trước những lời nói đó và cả vẻ mặt ngượng ngùng kia nữa ... Vỗ lên vai Nhật, Vân nói:

– Thôi đủ rồi, đó cũng là do tôi không nói rõ quan hệ giữa tôi và Phong cho cậu ... Chúng tôi là anh em họ.

– Tôi biết! Nhật cúi đầu: Xin lỗi.

– Và đúng là chúng tôi từng là người yêu của nhau

Cánh tay Vân bỗng bị bóp nhẹ, giọng Nhật vang lên như đang cố kềm nén

– Là đóng giả thôi, phải không ...?

Vân im lặng một lúc rồi nói:

– Ừ! ...

Nhật mỉm cười ngược lên nhìn Vân, hồ hởi nói:

– Tối nay anh về nhà chứ?

– Không! Vân lạnh nhạt đáp: Tôi không về chỗ nguy hiểm đó đâu

- Anh vẫn giận tôi chuyện đó sao? Nhật xụ mặt nói
 - Tôi không giận nhưng... Vân vùng tay ra khỏi Nhật, mặt anh cũng có chút thay đổi khi nói về đêm đó: Cậu làm tôi đau và sợ ... Tôi không thích điều đó ...
 - Xin lỗi ... Tôi hứa sẽ không thế nữa
 - Tôi ở đây sẽ an toàn hơn
 - Tôi không muốn anh ở trong nhà một người con trai khác? Nhật hét lên khiến Vân giật mình. Nhíu mày, Vân cao giọng
 - Cậu đang hét cái gì thế hả?
 - Không!... Nhật thở: Làm ơn đi, anh không về nhà tôi cũng được nhưng đừng ở lại đây ...
- Vân chăm chú nhìn sắc mặt tái xanh của Nhật, gương mặt thể hiện rõ ràng Nhật không hề muốn anh lưu lại ngôi nhà này dù nơi đây có thực sự an toàn hay thoải mái đối với anh ... Cái này chắc là ghen, phải không? Vân cười thầm trong bụng ...
- Ok, coi như thưởng cho sự cố gắng của cậu...
- Được rồi! Vân mỉm cười: Tôi sẽ nghe cậu
 - Thật hả? Giọng Nhật hồ hởi
 - Nhưng ... phải có điều kiện... Vân cười thách thức
 - Điều kiện gì tôi cũng làm được ...Nhật đáp nhanh
- Heh, đừng có trả lời mà không suy nghĩ thế. Anh không thấy mình sắp rơi vào bẫy sao?
- Hình như những kẻ đang yêu đều không có lý trí thì phải
- Việc gì? Nhật hỏi lại không để ý đến sự gian xảo trong nụ cười rạng rỡ ánh hồng của Vân. Vân chỉ vào đám người nộm đáp:
- Tôi đang thiếu mất một người nộm, cậu để tôi đá một cái thì tôi sẽ rời khỏi đây
- Hả? Mặt Nhật tái đi, anh nhìn những cái chân gỗ chắc chắn gắn trên người nộm còn bị gãy làm đôi thì cũng đủ chứng tỏ lực đá của người yêu anh kinh khủng thế nào ...Liệu con có cứng bằng chúng không trời?
 - Không đồng ý hả? Vân nhăn mặt: Vậy cậu quên chuyện xin lỗi đi
 - Á, không ... Nhật nín lấy tay Vân: Tôi đồng ý. Nhưng sau đó anh phải về nhà với tôi đấy
 - Không thành vấn đề! Vân cười: RA kia đứng đi
- Nhật lo lắng nhìn Vân chuẩn bị kĩ càng cho cú đá của mình
- Không có đồ bảo hộ sao?
 - No! Vân xoay cổ chân đáp: Yên tâm đi, tôi sẽ không làm cậu đau lâu đâu
 - ừ? Nhật lầm bầm: Ăn xong cú đá của anh chắc tôi nằm giường một tuần mất
 - Chuẩn bị nhé.
- Nhật ậm ừ đáp ... Gương mặt Vân lại quay về vẻ nghiêm túc, mắt cậu nhìn chăm chăm vào anh ... Thân hình nhỏ bé đó cúi xuống lấy đà và lao lên
- Nhật nhắm tịt mắt lại ... một cơn gió quét ngang qua mặt sau đó là một thứ mềm mại trên môi ... Mở mắt nhìn rồi lại nhắm, Nhật đang định vòng tay ôm lấy Vân thì đã bị Vân ấn ra
- Xong rồi, về thôi.
 - ...
 - Đứng đó à? Có về không thì bảo.

-... Về tiếp tục được không?

- Còn phải xem thái độ của cậu thế nào đã ... Vân nhếch mép cười và kéo cửa

một bóng người chạy vụt qua mặt họ và lao vào căn phòng bên cạnh ... Tiếng cửa bị đóng mạnh vang lên

- Cậu ra ngoài trước đi, tôi phải nói qua với bạn tôi đã

- Ủ! Nhật bước đi vài bước thì ngoái lại nhìn ... Căn phòng kia mở ran gay sau khi nghe thấy tiếng Vân gọi và Vân cũng nhanh nhẹn bước ... Cửa lại đóng ...

- Thế nào rồi bạn? Phong nhếch mép cười nhìn bạn, Nhật nhún vai

- Ổn rồi, mà sao cậu lại đeo cái kính đen kịt thế kia ... Nhìn cứ như mafia ấy.

Phong giơ tay chỉnh lại cái cặp kính đã che nửa gương mặt của mình trả lời:

- Đừng lo, chỉ là chút tai nạn thôi

- cậu thích anh chàng đó à?

- Nhảy quá nhỉ? Phong cười: đúng, tôi đang cố bắt anh ta nhưng chưa được

- Lần này liệu trong bao lâu? Nhật chăm chọc

- Có lẽ sẽ lâu hơn chuyện giữa tôi và Vân đấy. Phong đâm lại vào điểm yếu của Nhật ... Tính tò mò trời dấy, Nhật tiến sát lại gần hỏi:

- Kể chuyện giữa cậu và Vân cho tôi nghe đi.

- Sao cậu không tự hỏi anh ta? Phong huýt sáo cố ý phớt lờ lời nói của người bạn thân

- Vân sẽ không nói đâu ... Nhật nheo mắt: Cậu kể tôi nghe đi

- OK! Phong liếc nhìn một ô cửa sổ: Coi như thư giãn chờ họ vậy

- Năm lớp 7 của Phong (lưu ý: Lúc này chưa hề quen Nhật và bản tính thì cũng chưa hề lảng nhãng)-----

Trường học sau 3 tuần nhập học thì xôn xao vì một học sinh mới chuyển đến, nghe đồn vô cùng đẹp... Phong quyết trí tìm hiểu xem người đó đẹp tới mức độ nào mà khiến cả trường gần như điên đảo.

- Đâu?...

- Ở giữa đấy ... Người buộc tóc dây xanh đấy ...

Phong nhón chân nhìn vượt qua mấy cái đầu nhìn vào lớp ... Cảm giác đầu tiên chỉ có thể là choáng váng, như vừa bị một dòng điện chạy qua người ... một cô bé thật đẹp, càng nhìn càng yêu. Phong xô đám người qua một bên và tiến tới bên người đẹp:

- Có chuyện gì vậy? Người đẹp ngược đôi mắt đen láy nhìn cậu

- Chị ... hãy làm bạn gái của tôi nhé?

3 giây im lặng ... Tất cả mọi người cứng đờ người trước lời tỏ tình gây sốc này. Ngó nhìn thẳng nhai một hồi họ quay lại chăm chú với nhân vật kia, chờ đợi ... Sau vài giây im lặng, người đẹp cười tươi nói:

- Cậu là ai?

- Tôi là Cao Phong

- Cao Phong! Cô gái ngân lên trong vài giây: Cậu muốn kết bạn với tôi thật sao?

- đương nhiên là thật

- cả khi tôi là Boy ...

– Đúng... ..Gi? Phản ứng của Phong lúc này không khác gì so với phản ứng của Nhật khi phát hiện sự thật về Vân đầu, họ đều há miệng đến mức kinh khủng ... Vân vẫn tỉnh queo nói:

– Ok! Tôi đồng ý

Phong đã mất tích tự lúc nào ...Chắc Phong không có bản lĩnh bằng Nhật nên đã chuồn ngay sau câu “ I am a boy “đó ... Và cũng thật may cho cậu là không ai đem chuyện đó ra để đùa vì cũng có bao nhiêu người tưởng lầm rồi ...

– Khắc ... khắc ... Nhật ôm bụng mà cười, cậu không thể ngờ rằng thằng bạn dày dặn kinh nghiệm tình trường của mình lại có một quá khứ như thế ...

– Cười đủ chưa? Phong nhăn mặt: Có muốn nghe tiếp không?

– Có ...có ... Nhật cố ngừng cười: Tại sao cậu lại biết 2 người là anh em?

– Tôi có biết đâu, sau lúc đó tôi tránh mặt anh ta suốt cho tới khi ...

– Này! Cao Phong

Phong quay phắt lại vì giọng nói đó, lại anh chàng mỹ nhân kia ... Rảo bước nhanh hơn, cậu lo rằng anh ta đến để quạt cậu một trận

– đứng lại!

một cái dép bay vào đầu khiến Phong phải dừng lại và anh chàng mỹ nhân chạy đến, thở, nói

– Cậu không nghe thấy tôi gọi hả?

– ...

– Bây giờ cậu về nhà phải không?

Gật..gật ...

– Đưa tôi về nhà cậu đi.

Mắt trợn ngược lên

-Cậu tỏ tình với tôi thì phải đưa tôi về ra mắt bố mẹ chứ?

-Tôi không biết

– Cậu không thích con trai hả?

– Cái đó ...

– Dừng lời thôi. Vân gằn giọng và nhảy phóc lên sau xe: Mau đưa tôi đến nhà cậu đi

– Anh đừng làm vậy đấy ... Phong toát mồ hôi lọc cọc cái xe đạp và nghe tiếng cười nhẹ phía sau

– Nhà cậu đây hả?

Gật gật

– Sao không vào đi?... Vào mau

Vân nắm tay kéo Phong vào nhà ... 2 vị phụ huynh đứng phắt lên khi nhìn thấy họ, Vân cười nói:

– Chào 2 bác, Cháu là Thanh Vân

Mô phật ... Phong liếc nhìn gương mặt ngạc nhiên của cha mẹ ... Cậu sắp tiêu rồi

– Từ ngày mai cháu sẽ là bạn trai của Phong

– Gì? Phong trợn mắt nhìn lại.. Không, tôi không cần ... Cha mẹ nghe con nói ...

2 phụ huynh đờ đờ sất khí nhìn Phong ... Vân lùi lại phía sau nhìn cha mẹ Phong đặt tay lên vai cậu

12. Chương 12

– Phong! Giọng cha cậu gầm gừ: Chuyện đó là thật phải không?

– Đó là ...

– Con đã tỏ tình với Vân ...? Mẹ cậu xen vào

– Chỉ là nhầm lẫn ... Phong giải thích yếu ớt

– Có ai chứng kiến không?

– Rất nhiều! Vân cười đáp: 2 bác yên tâm đi, không sao đâu

Không sao cái con khỉ ... Anh hại gia đình tôi nổ tung đến nơi rồi còn ở đó mà cười à? Phong bỗng tắc thở vì 2 vòng tay ôm siết của cha và mẹ. Họ liên tục nói:

– Hay ... Hay lắm ... Vậy là ổn rồi?

– Có chuyện gì vậy ạ? Phong ấn họ ra hỏi

– Ừm ... Qua đây, Phong cả Vân nữa. Mẹ nắm tay 2 đứa kéo lại gần: Phong, người này chính là anh họ của con

Lại thêm một tiếng sét nữa, còn chưa hết shock vì vụ tỏ tình lộn lại thêm kẻ này còn là anh mình nên Phong thẳng thien luôn ... Tỉnh lại ...

– Em tỉnh rồi à?

Hoảng hồn vì gương mặt xinh đẹp đó, Phong lùi lại:

– Anh ...

– À ... Vân cười: Anh vừa mới tới đây nên có gì em chỉ bảo cho nhé?

– Anh nói tới đây?

– Anh tới xin trọ học nhà em.

Thẳng thien một lần nữa ... Dù có là nam, có là anh trai thì với cái gương mặt xinh đẹp kia thì sao người ta không nổi tà tâm cơ chứ?... Chúa ơi, sao con kiểm chế được đây ...

– Cậu dám tấn công anh ấy sao? Nhật quắc mắt tóm lấy áo Phong

– Vớ vẩn ... Cậu nghĩ tôi là loại nào. Phong giựt áo khỏi tay Nhật: Mà cậu nghĩ chạm vào anh ta dễ lắm hả? Nhật gật gù nghe tiếp

– Anh muốn tôi làm bạn trai của anh sao? Phong đập bàn đứng dậy

– Ừ! Vân từ tốn nói: Nếu tôi có bạn rồi họ sẽ không làm phiền tôi nữa

– Vậy sao anh không chọn một cô gái nào đó?

– Tôi không thích con gái

Phong bỏ ngửa ra sau trước câu tuyên bố đó và lạ hơn là Vân nói chuyện đó không hề e dè

– Con gái cũng không thể chống đỡ được lâu, tôi cần một người khoẻ mạnh để chống chọi với họ ... Và nếu người đó không hứng thú với tôi thì càng tốt

– Anh không sợ tôi hứng thú với anh sao?

– Cậu đâu phải gay? Vân nhếch mép cười nhưng Phong cũng không chịu lép vế

– Tôi không gay nhưng tôi thích người đẹp ... Dù đó là nam hay nữ

- Vậy à? Vân cười: Vậy cậu đồng ý làm bạn trai tôi chứ?
- Kết thúc sau khi anh rời trường và anh sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi ...
- OK.
- Chuyện sau đó thì khỏi phải kể nữa, bọn tôi đã giả vờ suốt một năm cho tới khi anh ta tốt nghiệp ...
- Không bị phát hiện sao?
- Anh ta đóng kịch giỏi lắm ... Cậu biết rồi mà ... Gật gù thừa nhận
- Nói thật nhé, tôi cũng thích Vân lắm đấy. nếu anh ta không phải là anh của tôi thì tôi đã chinh phục anh ấy từ lâu rồi
- Thật hả?
- ... Sau khi anh ấy rời khỏi trường thì cũng tuyên bố chuyển nhà luôn. Tôi buồn lắm ...Nên mới dần học cách tán tỉnh con gái nhưng chẳng có ai để lại ấn tượng cho tôi bằng anh ta ...
- ...
- đừng lo! Tôi không cướp anh ta đâu ... Phong vỗ vai bạn: Giờ tôi đã có người khác rồi
- Cảm ơn cậu! Nhật nắm lấy tay bạn khẽ cười
- Cảm ơn cái gì đấy? Tiếng Vân vang lên từ phía sau: Lại là cậu hả Phong? Cậu đã chỉ cho Nhật tới đây phải không?
- Thôi đi anh! Phong dài giọng: Nếu tôi không chỉ hẫn đến đây thì anh còn hớn hở được sao?
- Cậu ăn một đòn có vẻ đau nhỉ? Vân giựt phắt cái kính trên mặt Phong xuống để lộ ra một vết bầm trên mặt, Phong xoa vết bầm nói:
- Cái giá đáng trả thôi
- Phải, rất đáng cho một nụ hôn ... Vân nhếch mép cười: Đưa chìa khoá xe đây
- Làm gì?
- Để bọn tôi về chứ làm gì?
- Các người đi xe thì tôi đi bộ à?
- Đưa đây và tôi sẽ chỉ cho cậu đường vào cái nhà đó
- Vân đánh mắt về ô cửa ở tầng 2 ... Lầm dầm vài câu, Phong liệng khoá xe vào tay Vân
- Lối nào?
- ... Thì thào ...
- Lên xe đi Nhật! Vân tra chìa vào ổ: Chúc cậu may mắn nhé, Phong. Đừng để mặt mũi sưng vêu lên đấy
- Anh chết luôn đi, Vân
- Vân cười lớn rồi rồ ga ... Nhật lại thêm một phen hoảng hồn, anh càng lúc càng tin Phong và Vân đích thị là anh em: Mắt giống nhau thì khỏi nói, cả cái tính cợt nhả hay đùa giỡn cũng y nhau và giờ thêm cái tật ... Đưa xe kinh khủng nữa ... Không bao giờ lên để anh em này đèo mình ...
- Tới nhà rồi! Vân tươi cười nhìn Nhật: Cậu sao thế?
- Tôi nghĩ mình lên đi lấy bằng lái thôi. Để anh đèo có ngày tôi đau tim mất
- Vân cười khi rồi theo Nhật vào nhà ... Căn nhà yên ắng, không ánh sáng khiến họ thấy lạ. Cả 2 đi vào bếp và bật đèn, một mảnh giấy bỏ sẵn trên bàn

Mẹ đi chơi với mấy người bạn, 2 đứa cứ ăn đi không phải phần ... Đừng quên tắm rửa trước khi đi ngủ đấy
Mặt Nhật đỏ lên phừng phừng, Vân liếc qua tờ giấy và bàn ăn nói:

Tôi nghĩ mẹ cậu biết chuyện của chúng ta rồi thì phải?

Ờ ... Nhật quay mặt hướng khác, anh không muốn nhìn Vân lúc này vì sợ sự chiếm hữu trong lòng mình sẽ
trỗi dậy. Vân sợ chuyện đêm đó và anh không muốn làm Vân đau thêm một lần nữa

Đang nghĩ gì vậy? Vân nghiêng đầu hỏi

Không ... Không ... Nhật xua tay: để tôi hâm lại đồ ăn đã

Vân nở một nụ cười quý quýt ... Nhẹ nhàng ... Nhật rung mình vì cánh tay đang ôm lấy ngực mình và tiếng
nói khê phía sau:

để tôi giúp cậu nhé

Không cần đâu! Nhật cố kềm chế bằng cách dán mặt vào chảo thịt: Anh đi tắm đi rồi ra ăn

Tôi chờ cậu đi tắm luôn ... Chết tiệt, đừng có thử thách tôi bằng cái giọng đó chứ? Nhật nhăn mặt, anh cảm
thấy mình sắp không chịu nổi rồi ... Tiếng Vân cười khê phía sau

“ Tách ...” Anh tắt bếp rồi gỡ tay Vân ra

Ăn trước hay tắm trước ... Vân cười hỏi:

Ăn trước ... Nhật cúi đầu đáp:... Tôi sẽ ăn thịt anh trước

Vân chưa kịp phản ứng thì đã bị ôm siết lấy, nụ hôn khiến anh ngạc nhiên ... Rồi anh cũng chấp nhận, anh
bám lấy tấm lưng của Nhật để nụ hôn tiếp tục kéo dài

Tôi xin lỗi ... Nhật thở hổn hển buông Vân ra: Tôi đã hứa sẽ không làm thế với anh nhưng tôi lại ...

Chà! Vân tươi cười quàng tay lên cổ Nhật: Không cần lúc nào cũng lịch sự như thế đâu

Nhật tròn mắt nhìn nụ cười đó ... Đè Vân xuống bàn, anh cho tay nắm lấy vạt áo của Vân rồi kéo lên qua
cổ ... Làn da trắng ...

Anh chắc chắn chứ ...

Tôi nhất định sẽ làm cậu hài lòng.

Anh nói cứ như một tay lăng nhăng vậy? Nhật phì cười

Dù vậy cậu vẫn yêu tôi chứ? Vân nhún mày

Đương nhiên, vì bây giờ anh thuộc về tôi ...

.....

Này 2 người kia đừng có làm thế khi tui chưa đi chứ? các người chẳng chịu để ý đến tui gì cả ... đừng quên
tui vẫn còn nhớ với mấy chuyện này chứ ...Này có nghe không vậy?

Bó tay, họ điếc cả rồi ... Rồi khỏi đây thôi trước khi họ thoát ỷ xong...

Nhật mở mắt nhìn căn phòng quen thuộc ... Hôm nay quả là một ngày đẹp trời, chết tiệt sau cái đêm hôm
qua thì dù có bão cấp 12 thì với hắn vẫn là đẹp. Nhật quay sang bên cạnh ... Không có ...

– Cậu dậy rồi à?

– Anh định đi đâu? Nhật ngồi dậy nhìn Vân sửa soạn quần áo

– Tôi phải đi học chứ không rảnh rồi 3 hôm như cậu đâu

– Vì ai chứ? Nhật cau mày rồi tung chăn ra: để tôi đưa anh ra bến xe

– Thôi cậu ở nhà nghỉ đi, cậu mệt cả đêm rồi còn gì

– Người mệt là anh mới đúng ... Nhật vuốt ve đôi môi hồng của Vân: đêm qua không phải anh rên rĩ đến khản cổ rồi sao?

– Đồ khỉ ... Vân gạt tay Nhật ra nói: Muốn đi thì lẹ lên, trễ giờ là tôi xử cậu đấy

Nhật vội đèo Vân ra bến xe (xe đạp thôi chứ không dám xe máy đâu ...)

– Cảm ơn! Vân leo xuống: Giờ cậu mau về đi

– Vội gì, Nhật cười: Tôi chờ anh lên xe đã

– Mới sáng sớm mà thảnh thơi quá nhỉ.

Vân quay lại nhìn người vừa phát ra tiếng nói, nở một nụ cười:

– Hôm nay anh đi học sớm thế

– Tôi phải cảm ơn em về cái “đồng hồ báo thức “đó, nó cứu ầm ĩ suốt đêm khiến tôi không thể ngủ được

– Nếu vậy sao anh không đập nó đi

Vân cười lém lỉnh khiến anh chàng phải dẩu hàng quay qua người đang trở mắt nhìn họ này giờ

– Chào cậu.

– Chào anh! Nhật đáp lại và bắt tay anh ta – Người con trai hôm qua mà cậu chưa kịp nhìn kĩ: anh ta rất đẹp, gương mặt sắc cạnh, một con người nghiêm túc ... Nhật đã nghĩ vậy ...

– Mọi chuyện giữa 2 người ổn rồi chứ? Anh ta quay sang Vân hỏi

– Dĩ nhiên, Vân cười: Bọn em đã rất vui vẻ

– Vậy thì tốt ... Này Nhật, cậu mà khiến Vân khóc một lần nữa là không yên với tôi đâu

– Anh biết tên tôi sao?

– Vân nhắc cậu suốt ngày ... Anh ta đánh mắt nhìn gương mặt ửng hồng của Vân cười ... Giật mình, Nhật cảm thấy nụ cười của anh cũng rất đẹp, rất dịu dàng như nụ cười của Vân vậy ...

Ê ...ê ... Cậu đã có Vân rồi đừng mơ tưởng đến người khác nữa chứ ... Coi chừng bị trời phạt đấy...

Mất vài giây để trấn tĩnh trước nụ cười đó, Nhật hỏi:

– Tôi còn chưa biết anh là ai ...

– Tôi là Ngọc Thạch, là ...

– Là bạn trai của tôi ... Vân chen vào

Nhật trợn mắt ...

– Đừng giỡn chứ, Vân. Cậu đừng hiểu lầm, đó là ...

Có tiếng xe chạy đến, Vân ngoái cổ hét lên:

– Xe đến rồi kìa ... Hẹn sau nhé Nhật!

Vân ôm lấy tay Thạch và kéo anh ta lên xe ... Đang bực vì sự thân thiết của họ lại thêm màn ôm này khiến Nhật thấy ngứa mắt nhưng còn cái gì thể kia ... Lấp lánh, bên tai trái anh ta là chiếc bông tai giống hệt của Vân ... Nhật vội đuổi theo ...

một bàn tay nắm lấy vai anh giữ lại ...

– Em làm cái quái gì vậy? Thạch cầu nhàu trên xe bus: Muốn cậu ta giết tôi à?

– Sẽ chẳng có chuyện gì đâu ... Hi hi.Vân cúi đầu và cười

– Em tính bày trò gì đây ...Thạch nhìn Vân ngán ngẩm và ả cậu qua chỗ cửa tránh một kẻ đang cố xấp lại gần họ

Quay lại với Nhật nào, anh ta đang trút bực tức lên kẻ to gan dám giữ mình lại

– Cậu muốn gì mà giữ tôi lại thế hả?

– Đừng có khùng lên như thế, Phong ấn mạnh tay lên vai bạn: Qua đây rồi tôi giải thích cho

Không muốn có thêm một trận hiểu lầm nữa nên Nhật ngoan ngoãn theo bạn đi vào một quán nước gần đây

– Rồi, cậu nói đi.

– Cậu để tôi nghỉ một chút đã, tôi thức cả đêm qua rồi ... Phong vẫy tay gọi cô hầu bàn nói: Cho tôi café đặc

Nhật nhúm mày nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Phong hỏi:

-Sao ra nông nổi này?

– Kết quả của một đêm tròng si trước phòng

Im... Nhật phải cố giữ cho mình không cười trước câu nói đó ... Tròng si à? trước nay chỉ có con gái tròng cây trước cửa nhà cậu ta chứ có bao giờ cậu ta làm chuyện này đâu, chuyện này mà cho đám con gái trong trường biết thì chắc náo loạn dữ lắm ...

– Đúng đấy, rất náo loạn ... Phong nhâm nhi tách café nóng hổi trên tay và nói: Nhưng tôi tin chắc tin đó sẽ không hay bằng việc cậu đã có bồ đâu, lại còn là một anh chàng hơn cậu 2 tuổi nữa.

– Cậu đọc được suy nghĩ của tôi à? Nhật cau mày hỏi

– Tôi học từ bồ của cậu đấy

– Tóm lại ... Chúng ta vào việc chính đi. Nhật gõ tay xuống bàn: Tôi muốn biết anh chàng đó là ai?

– Cậu nghe rồi còn gì, anh ta là Ngọc Thạch là bạn trai của Vân khi ở trường

– Bạn trai của Vân chỉ có một mình tôi thôi ... Nhật đập bàn đứng dậy khiến cả quán ngoái nhìn 2 người

– Ngồi xuống! Phong ôm đầu ra lệnh: Cậu đang khiến cho mọi người chú ý đấy... Mau ngồi xuống đi

– ...

– Tôi chẳng còn nhận ra “ Công tử băng giá “ nữa ... Cậu tan chảy hết từ lúc nào thế?

13. Chương 13

– Đừng có xỏ đùa tôi, Cao Phong! Nhật gằn giọng: Hãy giải thích cho rõ ràng đi

– Cậu ghen thật kinh khủng ...

– Cao Phong!

– Được rồi ... Bình tĩnh đã! Phong ấn cốc café về hướng Nhật: Trước hết, tôi muốn cậu trả lời một câu hỏi

– Câu gì?

– Cậu thấy Vân là người thế nào?

Nhật bồng im bật trước câu hỏi này ... Vân là người thế nào à? Họ quen nhau đúng là chưa lâu nhưng đối với anh Vân rất quan trọng, anh rất quý con người đó ... Vân là người thế nào? ... Con người đó rất đẹp, tốt, thông minh ... đôi khi rất ranh mãnh... Cảm giác giống như một con mèo ... Mèo, Nhật bồng tùm tùm cười, Vân mà biết anh so sánh anh ta với một con mèo thì anh chắc sẽ chẳng yên

– Nghĩ ra chưa?

- Sao lại hỏi câu này?
 - Trả lời đi ...
 - Anh ta là mèo ...
- Phong trợn mắt ... Rồi bật cười:
- Mèo ... đúng vậy, một con mèo ... Cậu khá thật đấy nhưng chưa đủ
 - Nghĩa là sao?
 - Cậu có biết tại sao năm đó Vân lại yêu cầu tôi làm bạn trai của anh ta không?
 - Vì anh ấy quá đẹp nên hay bị quấy rầy.
 - Đúng nhưng anh ta còn là một người không biết đề phòng, không chịu suy xét về hậu quả từ những hành động của mình... một kẻ không nhận thức mình thu hút đến mức nào, một kẻ chuyên gây rắc rối cho người khác ...
 - Tôi không ở đây để nghe cậu nói xấu bạn trai tôi đâu đấy ...
 - Cậu cũng thấy đúng còn gì?... Vân luôn tươi cười, không bao giờ khước từ bất cứ lời mời tham gia một trò chơi nào chính điều đó khiến anh ta luôn rơi vào rắc rối ... Cậu có biết khi tôi nghĩ tới ý giới thiệu cậu với anh ta, anh ta đã mất bao nhiêu thời gian suy nghĩ không?
 - Bao lâu? Nhật tò mò
 - Không đến một giây ...Anh ta thậm chí còn chẳng thèm nghe tôi nói hết, anh ta lúc đó chỉ thấy hứng thú với sự đối trác này nên đã đồng ý ...
- Nhật xuyết xiu vì câu trả lời đó ... Có lẽ anh đã hiểu ra phần nào công việc của những người bạn trai này ...
- Vậy những người bạn trai của anh ta là để ngăn anh ta nổi loạn bất chợt à?
 - Đúng vậy! Thạch là bạn trai và cũng là vệ sĩ duy nhất của anh ta từ năm cấp 3 tới giờ
 - 5 năm ... Họ không xảy ra chuyện gì chứ?
 - Không! Phong trả lời dứt khoát
 - Tại sao cậu dám chắc thế?
 - Họ thích hợp làm bạn nhau nhưng yêu nhau thì không.
 - Tôi chẳng tin 3 mớ lí luận đó ... Nhật đập bàn nói: Tôi sẽ tới trường anh ta xem thử
 - Giờ thì không được, phải đến giữa trưa mới có thể gặp họ
 - Biết lịch trình à?
 - Tôi phải quan sát người yêu của mình chứ.
- Giữa trưa
- Ồn ào, trường học nào cũng thế cứ hết giờ là học sinh sẽ ùa ra ngoài y như một bầy kiến. Nhật căng mắt nhìn đoàn người trong bộ đồng phục y hệt nhau, cầu nhau:
- Làm sao tìm ra họ
 - Bình tĩnh đi! Cứ chờ xem ... Phong chỉ tay vào đám học sinh năm 2, chúng đang bu quanh một chàng trai rất xinh đẹp có nụ cười tươi tắn, những cánh tay vươn dài chỉ để chạm được vào tay hay tóc của chàng trai đó ...: Thấy chưa?...
- Phong giật mình thu tay lại trước khi mình bị quả cầu lửa bên cạnh thiêu cháy ... Giết! đó là từ duy nhất hiện trong mắt Nhật lúc này khi chứng kiến người yêu của mình đứng giữa một đám con trai với nụ cười chẳng chút cảnh giác ...

– Heh, đừng đến đó

– Buông tôi ra

Nhật vùng tay ra khỏi Phong nhưng chưa kịp chạy đến thì đã có một bàn tay kéo Vân ra khỏi đám người đó, tất cả trợn mắt quay nhìn

– Các vị chơi đủ rồi chứ?

– Vâng ... Vâng ... Đám người kia lú lú chạy mất. Thạch trừng mắt nhìn Vân

– Em nên bớt cười đi

– Có anh bên cạnh sao tôi phải lo chứ. Vân ôm siết lấy cánh tay Thạch nũng nịu ... Thạch ôm đầu nhìn ra cổng ... Mở mắt

– Buông ra đi, Vân

– Sao thế?

– Nhìn ra cổng đi

Vân ngược mặt nhìn ra cổng... Nhật, nhú mày ... Quả nhiên, phía sau còn có tên Phong kia

– Chúng ta đi thôi. Vân kéo tay Thạch bước theo lối khác

– Em không giải thích à?

– Đây là nơi thích hợp sao?

Vân đã đoán đúng, chỉ cần cậu kéo Thạch đi là 2 kẻ kia cũng bám theo họ ... đến một chỗ khá xa trường

– 2 người thả nhau ra, được chưa?

– Cậu đưa Nhật đến đây làm gì hả, Phong?

– Để kết thúc cuộc trao đổi này

– Xin lỗi cậu nhé Nhật ... Thạch cười nhẹ với Nhật trong khi 2 người kia đang đấu khẩu

– Tôi thấy anh cũng được hâm mộ lắm thì phải?

– Ừm ... Vì có Vân bên cạnh nên họ cũng chẳng dám phiền tôi. Hơn nữa ...

Thạch đang định nói gì đó thì lại nhìn chằm chằm về phía trước

– Vân!

Họ ngược lên một đám sinh viên đang đi về phía họ

– Thạch, Vân ... Đám sinh viên lên tiếng: 2 người đang định đi đâu đấy?

– Chỉ đi uống nước thôi ... Phản xạ khiến Thạch kéo Vân lại gần, đám người kia bật cười

– Coi kìa, bọn tôi đã làm gì vợ cậu đâu mà ôm chặt thế

– Chuyện một năm trước quên được sao?

Đám sinh viên kia cau mày nhìn sang Nhật và Phong

– 2 Bọn này là ai thế?

– Chúng là em trai của tôi ... Vân gạt bàn tay đang tính chạm vào Nhật: để chúng yên đi

– Anh đẹp quả nhiên em cũng xuất sắc

– Chúng ta đi thôi

Thạch nói và đưa cả đám đi

– Họ là ai? Nhật nhìn 2 bàn tay đang nắm lấy nhau hỏi

- Chỉ là một lũ rối hơi ... Thạch trả lời mà không để ý đến ánh nhìn của Nhật
 - một năm trước xảy ra chuyện gì? Phong chen vào giữa Vân và Thạch ... Họ buông tay và Thạch trả lời sau một phút nhìn Vân chờ sự đồng ý
 - một giây lơ là nên Vân có chút chuyện với chúng ...
- Nhật trợn mắt nhìn sang Vân, Phong hỏi:
- Sau đó thế nào?
 - Còn thế nào ... Vân gõ vào đầu cậu: đương nhiên tôi phải cho chúng một trận rồi, tôi đâu thích làm cái chuyện đó với người mình không yêu
 - Nhưng nhìn em khi đó cũng thật thê thảm. Thạch lắc đầu
 - Thôi ... Vân nhìn cái đồng hồ cầm rằm: 2 cậu về đi, chúng tôi cũng phải đi học thêm đây, đừng lảng vảng gần trường nữa, 2 người cũng thu hút lắm đấy. Đi thôi Thạch.
 - Ủ! Bye ... Thạch nói rồi nắm tay Vân quay ngược lại trường

“ Cộc ...cộc “

- Mời vào!
 - Đang giận tôi à? Vân tựa cửa nhìn vào
 - Không!
 - Vậy tại sao cứ lơ tôi suốt bữa tối?
- Nhật im lặng rồi đứng lên kéo Vân vào phòng, khoá cửa lại
- Tôi không phải là em trai anh, hiểu không?
 - Hiểu nhưng cậu biết là tôi không thể tiết lộ điều đó ra mà
 - Anh và anh ta thật sự không có gì chứ?
 - Chúng tôi chỉ hôn nhau thôi ngoài ra chẳng có gì.
 - Tôi không thích anh thân thiết với ai khác
 - Nếu không đóng cho thật thì tôi chẳng thể nằm đây với cậu đâu
- Nhật nhìn sâu vào đôi mắt Vân ... Đúng, Vân quá đẹp nếu không có người luôn bên cạnh thì sẽ không ổn? Nhật phải thầm cảm ơn Thạch vì đã bảo vệ người yêu của anh giữa bầy sói đó nhưng còn việc Thạch và Vân cứ ôm nhau hay bám lấy nhau lại là điều quyết không thể chấp nhận ... Hôn lên bờ môi của Vân, Nhật thì thầm
- Tôi sẽ thi vào trường anh
 - Khó lắm đấy! Vân quàng 2 tay lên vai Nhật kéo anh sát xuống
 - Anh nghĩ tôi là ai nào?
 - Là người tôi thích nhất ... Vân cười trong ánh mắt loé lên sự gian xảo
- Khi mà con người này cười như thế tức là mưu kế gì đó của anh ta đã thành công
- Tại sao anh thích tôi trong khi anh còn chẳng biết tôi là ai?
 - Lại là Phong nói đúng không? Vân nhần mặt ả Nhật xa ra một tí: Đúng là lúc đầu tôi chỉ muốn thử trò chơi này nhưng khi gặp cậu lại khác ... Cậu là người đầu tiên tỏ ra không hứng thú với tôi nên ...
 - Nên anh đã nhờ Phong tìm cách để lọt vào nhà tôi

– Chính xác hơn là một sự trao đổi ... Vân ôm lấy mặt Nhật nói: Cậu em tôi vì muốn tôi tránh xa Thạch nên mới đẩy cậu ra thế mạng để nó có thể tranh thủ với anh ấy

– 2 anh em anh thật thủ đoạn đấy

– Ghét rồi à?

– Không!

– Chào anh! Phong chặn đường Vân ngay trước cửa: Anh đi đâu đây?

– Ra chợ, Vân đáp Muốn tìm Nhật thì lên phòng cậu ấy.

– Không lo tôi làm gì cậu ấy à?

– Cứ thử đi! Vân cười: Tôi sẽ tấn công Thạch cho coi

Vân vỗ vào mặt Phong rồi phóng xe đi thẳng ... Lầm bầm chửi rửa vài câu, Phong leo lên phòng Nhật

– Đang học à?

– Ờ ... Cậu đem vở đến cho tôi không đó?

– Đây! Phong đặt xuống bàn mấy tập vở vừa mượn được: Cậu tính thi vào Đại học Công nghiệp à?

– Sao cậu biết? Nhật dùng bút ngược lên tự hỏi sao thằng cha này lúc nào cũng đọc được suy nghĩ của mình vậy?

– Nhìn cái mặt cười hơn hở của anh ta thì ai trả biết ... Phong lừ mắt nhìn bạn: Cậu lại mắc bẫy rồi

Sau một giây ngớ người, Nhật cầm cúi nói tiếp

– Vậy còn hơn nhìn anh ta đi với người khác.

– Ừm ... Tôi cũng thi vào đó

– Vì anh chàng đó hả? Nhật cười: Thế 2 người tới đâu rồi? Bao giờ cậu tặng nhẫn cho anh ta

– Vân hốt phải không? ... Phong lườm bạn rồi trả lời: Chưa tiến triển tới mức đó nhưng nhất định anh ta sẽ không thoát khỏi tôi đâu

– Sao mà thoát được con cáo như cậu chứ?

– Ông anh tôi còn cáo hơn ... Người lạnh băng như cậu còn phải đồ ...

– Tôi cãi không lại anh em mấy người ... Nhật giơ tay đầu hàng

“ Rengreng... “

– điện thoại à? Nhật đứng lên nhắc máy: Alô!

– Là Nhật à? Tiếng Thạch vang lên bên kia máy: Vân có nhà không?

– Không! Anh có việc gì?

– À ... Thạch ngắc ngứ: Cũng chẳng có gì chỉ là ...tôi có bài tập muốn nhờ cậu ấy làm

– Lát nữa tôi sẽ bảo anh ấy

– Cảm ơn cậu ... Thạch chưa kịp cúp máy thì đã nghe cái giọng đáng ghét bên tai

– Thạch! Nhớ tôi không?

Im lặng một giây, Thạch hét lên:

– Nhớ cái con khỉ ... Cậu chết luôn đi cho tôi.

– Tôi chết rồi thì sao anh gặp được tôi nữa

– Không gặp cậu tôi càng khoẻ. Thạch quát vào máy nhưng bên kia vẫn cười

– Năm sau tôi thi vào trường anh chúng ta sẽ gặp nhau nhiều hơn

Bên kia im bất chỉ còn tiếng thở” Crup..” Tiếng đập máy khiến Phong cười vang ...

Thạch vò tung mái tóc đẹp dễ của mình để che phủ gương mặt đang ửng hồng. Dù giả làm bạn trai của Vân từ cấp 3 tới giờ nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình thật sự sẽ thích một người con trai, lại còn thua mình về tuổi tác nữa ... Ôm cái đầu anh chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Phong

Chuyện xảy ra khoảng một năm sau khi Vân rời nhà Phong, anh được nhờ đến nhà Phong để lấy một số đồ dùng mà Vân bỏ quên. Lúc lên phòng ...

– Xin lỗi!

Anh ngượng chín mặt khi thấy một cặp nam nữ đang ôm hôn ngay trong phòng nên vội đóng sầm cửa lại

– Anh là ai?

Người con trai trong phòng bước ra nhìn anh và hỏi

– Tôi là bạn của Vân, tôi đến lấy vài thứ cậu ta bỏ quên

14. Chương 14

– Vậy à? Cậu trai cười: Anh vào đây tôi lấy cho

– Cảm ơn anh

– Anh gì? Phong bật cười: Tôi thua anh 2 tuổi đấy

– Cái gì? Nhưng cậu ...Thạch lấp bắp chỉ vào cậu trai cao không thua kém mình Vậy ...: Cậu là Phong hả?

– Phải, hình như Vân không nói với anh về tôi, phải không?

– Có, nhưng tôi không nghĩ cậu lại như thế, tôi cứ tưởng cậu nhỏ bé hơn cơ ... ừm, xin lỗi tôi không cố ý

– Không sao! Anh vào đi

Thạch ngó nhìn cô gái đang ngồi trong phòng mỉm cười ... Cô gái cúi đầu đáp lễ rồi rời khỏi phòng

– Bạn gái cậu đẹp nhỉ?

– Không phải bạn gái tôi đâu. Phong cười

– Hả? Không phải 2 người vừa ...

– Chỉ là chơi cho vui thôi

– Này ... Thạch cảm thấy bức mình khi Phong nói thế, trên đời này anh ghét nhất là những kẻ lằng nhằng như cậu ta: Cậu đừng có coi phụ nữ là đồ chơi của mình thế... Cậu nên biết ...

“ Rầm ...” Phong thả một chồng sách xuống chân Thạch cắt đứt lời nói của anh, cậu ta gằn giọng:

– Đừng có lên mặt dạy đời tôi. Phong chống tay lên tường kẹp Thạch ở giữa: Anh chẳng là cái gì cả

– Cậu nói đúng ... Thạch bình tĩnh đáp: Nhưng tôi muốn tốt cho cậu, nếu cậu không thích cô gái đó thì đừng làm người ta khổ, cô bé ấy có vẻ thật lòng đấy ...

Phong lặng đi nhìn Thạch và nở một nụ cười quái lạ

– Anh là bạn trai hiện tại của Vân, phải không?

Thạch đỏ mặt và một lúc sau gật đầu

- Anh ấy nói thế nào về tôi?
- Cậu ấy nói cậu là một cậu bé tốt, dễ thương luôn biết nghe lời và cậu đã giúp đỡ cậu ấy rất nhiều
- Vậy anh thấy tôi có đúng như vậy không?
- Không giống lắm. Thạch nhìn gương mặt tuần tú đáp: Cậu chơi bởi hơn tôi tưởng nhưng cậu rất dễ thương
- Tôi ghét kẻ nào nói tôi dễ thương. Phong nhăn mặt
- Oh, xin lỗi
- Miệng thôi chưa đủ. Phong gần giọng: Anh làm tôi tổn thương rồi
- Vậy cậu muốn gì nữa?
- Việc anh vẫn làm với Vân ... Phong nói sau một hồi đắn đo suy nghĩ: Thử với tôi đi
- ...Cậu muốn ...
- Vân không cho anh làm chuyện đó à?
- Tôi không phải loại người tùy tiện. Thạch quắc mắt
- Tôi thấy rồi, xin lỗi. Phong thu tay lại rồi quay đi ... Thạch lúi húi gói chồng sách lại
- Chào cậu!
- Đây ...

Thạch quay lại theo phản xạ và bị áp chế bởi một đôi môi cùng với 2 cánh tay đang giữ chặt vai anh...

- Ng —

Thạch cố ấn Phong ra nhưng không thể ngăn được thứ đang xộc vào miệng mình ... Những chuyển động trong miệng không ngừng ...

- Anh tuyệt thật đấy ... Phong cười khi buông môi anh ra
- “ Bóp “ ... Cú đấm khiến Phong tím một bên mặt, Thạch hét vang
- Cậu là tên đáng chết.

Nói xong, anh dùng dùng bỏ đi ... Nhưng bên tai vẫn nghe văng vẳng tiếng cười thích thú của Phong cùng một chút dư âm của nụ hôn đó. Những nụ hôn đối với Vân chỉ là một cái chạm môi hoặc là má chứ chưa bao giờ ... Tim anh hình như loạn nhịp sau hôm đó ... Và thằng nhóc đang ghét kia bắt đầu lảng nhảng theo anh ... Còn lâu tôi mới chấp nhận tên trắng hoa như cậu

“ Tính tong ...” Tiếng chuông cửa khiến Thạch bừng tỉnh ... Anh chạy ra mở cửa

- Là em à? Thạch mỉm cười với con người đứng trước cửa
- Anh đang cần tôi phải không?
- Vào đi! Thạch mở rộng cửa để Vân đi vào: Tôi vừa gọi đến nhà em xong
- Vậy à? Để tôi gọi lại báo trưa không về đã ...
- Tôi không dám giữ em lâu thế đâu
- Sifffff ... Alô, Nhật à?... Tôi.....

.....

Gác máy ...

- Sao thế? Phong nhìn gương mặt tần ngần lo lắng của Nhật hỏi:
- Vân đang ở chỗ Thạch ...

– Sẽ không sao đâu ... Phong vỗ vai bạn: Thôi, mau vào học đi. phải tập trung vào thì mới đỗ đạt được
 Vừa yên vịReng reng

– Lại điện thoại kìa

– Kệ nó đi, tôi để chế độ thư thoại rồi. Nhặt lầm bầm: Tôi phải chép hết đồng này đã thì tối mới chơi được
 Phong gật gù và cũng mặc kệReng..reng

“ Tách Bây giờ chúng tôi đang đi vắng, xin bạn hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp ... Bíp “

“ ... ahhh...Ahhh ...”

Phong bật ngửa khi nghe tiếng rên phát ra từ hộp thư thoại đó ... Là tiếng của Thạch, cậu lao đến nhưng chưa kịp nhắc máy thì lại nghe thấy một tiếng nói quen thuộc khác

“ Anh nhỏ tiếng chút đi ...Người khác nghe được không hay đâu...”

Phong trợn mắt quay lại nhìn Nhật ... Họ chăm chăm ngó vào chiếc điện thoại ...Những tiếng rên nhỏ phát ra liên tục khiến cả 2 hoá đá

“ ...Ahh ... Thấp xuống nữa đi ...”

“được rồi ... “

“ Ah.. Thật dễ chịu ...Mạnh hơn nữa “

“ Anh đồng ý cặp với Phong đi, nó cũng sẽ làm anh dễ chịu ngay thôi “

“ Không!...Tôi ghét thói lêu lổng của cậu ta ... Ahh ... Mà cậu ta chắc gì đã được bằng em ...”

“ Nó không dám làm anh đau đâu “

“ Tôi lại không nghĩ thế đâu ...Việc này chỉ cần em là được ...”

“ Hi hi ...đúng, cứ giao tôi là ổn...”

“ ...ahhh... Nhật có được em kể cũng tốt đấy ... Em có thể giúp cậu ấy thư giãn.. “

“ Phì ... Cậu ấy chẳng cần tôi làm những việc này đâu ...”

“ Không có nhu cầu sao?”

“ Không ... đưa tôi chai dầu đi ...”

“ ... Nè ...”

“ ...”

“... Sao thế ...”

“ Hết dầu rồi, trong phòng còn không?”

“ Không! ... Mà tôi cũng chẳng cần nó đâu ...”

“ Vớ vẩn! ... Tôi không muốn anh hét lên vì đau đâu ...”

“ Em cứ làm như em mạnh lắm vậy “

“ Không bằng anh, nhưng tôi không muốn để lại dấu vết quá rõ ... Phong sẽ giết tôi đấy ...”

“đi đâu vậy?”

“ Xuống nhà tìm dầu ... anh cứ nằm đó đợi đi “

“ Cạch ... soạt ... bịch ...”

Rầm ... rầm (Tiếng chân chạy)

Vù...vù... (tiếng xe máy lao trên đường với vận tốc chết người cùng với vài tiếng hét)

- Cậu bảo là cứ yên tâm là như thế hả?
- Ồn ào ... làm sao tôi biết được... Cậu đừng có nói nữa kéo cần phải lười đấy
- Khỏi phải lo ... Phi lệ lên
- “kết” ... Xộc vào nhà người ta mà chẳng cần chào hỏi ... Leo lên tầng người ta mà chưa chờ sự đồng ý
- Rầm ... cái cửa mở mạnh ra mà chưa có lời mời vào ... 8 mắt nhìn nhau không hề chớp...
- Vân đang ngồi trên người Thạch, đôi tay đang đặt trên tấm lưng trần ... Cả 2 tròn mắt nhìn 2 kẻ mắt đỏ ngầu, miệng phun ra khói:
- 2 cậu tới đây làm gì vậy?
- Nhật không nói gì xộc thẳng vào phòng kéo Vân xuống đất
- Anh đang làm gì với anh ta vậy?
- Có làm gì đâu? Vân ngây thơ trả lời
- Vậy cái tiếng rên trong điện thoại là sao hả?
- Thạch quay nhìn cái điện thoại ... Nút đỏ vẫn loé sáng, hiểu rồi.. Chắc lúc nãy có kẻ ẩn nấp vào nút Redial đây
- Cậu bình tĩnh đi Nhật, Thạch lên tiếng: Vân chỉ đang vận khớp cho tôi thôi
- Vận khớp ... Phong nhìn sang Thạch đầy lo lắng
- Hôm qua luyện tập hơi quá tay nên các khớp mỏi nhừ ... Thạch cười: Nên tôi mới nhờ cậu ấy ... Không có chuyện khuất tất đâu.
- Nhật nhìn sang Vân, ánh mắt ấy không hề có vẻ gì của tội lỗi... Có lẽ anh nhầm thật, vẫn ôm lấy Vân anh hỏi:
- Vậy tôi đưa anh ấy đi được chưa?
- Được! Thạch cười nhưng Vân phản đối ngay tức thì
- Chưa được ... Chân anh vẫn còn đau ...
- Tôi không sao đâu.
- Nếu không nắn lại thì mai anh không đi được đâu
- Phong hiểu ra ẩn ý trong câu nói đó, cậu vác Thạch lên vai
- Eh, thả tôi xuống... Cậu làm gì vậy?
- Qua bên đây ... Tôi sẽ nắn khớp lại cho anh. Anh sẽ dễ chịu ngay thôi ...
- Hả? Thạch tròn mắt nhìn Phong vác mình vào phòng ngủ bên cạnh: Không ... Bỏ tôi ra ...
- Vân nháy mắt cười khinh khích với Phong trong tiếng la thảm thiết của Thạch... Amen ...
- 2 người đứng là anh em ... Nhật lắc đầu: Bán cả bạn vì lợi ích của mình ...
- Sai rồi! Vân cười khi tiếng la trong phòng bên đã biến mất: Chúng tôi chỉ xài chút thủ đoạn để có được thứ mình muốn thôi
- Có gì khác nhau chứ? Nhật lắc đầu: Ta về được chưa?
- Ừm ... Vân đứng lên ôm lấy Nhật ... Mùi bạc hà trong đôi tay lan tỏa
- Tôi nghĩ mình sẽ tắm cho anh khi về nhà ... Anh toàn mùi dầu.
- Mẹ cậu có đồng ý không đấy?
- Bà đi chơi rồi. Nhật đáp gọn và kéo Vân quay về

————— Đêm hôm đó, tại một căn nhà nhỏ có 2 người phụ nữ đang kẹp lấy một người đàn ông. Họ lườm nhau, người phụ nữ lớn tuổi lên tiếng: —

– Anh trốn xa quá nhỉ? Chúng tôi cứ tưởng anh định quịt nợ chứ?

– Tôi mà thèm quịt à? Người đàn ông đập bàn: Thua thì chung độ sợ gì chứ ... Tôi chỉ ghét phải làm thông gia với cô thôi

– Ghét cũng phải chịu ... Con trai anh đã thuộc về con tôi rồi. Người phụ nữ bật cười

– Shit! Người đàn ông lăm bắm với người phụ nữ trẻ hơn: Nếu không phải vì thằng con cô thì Vân đã là “con dâu” của tôi rồi

– Sorry, tại số kiếp định đoạt thôi. Vân là “con dâu” của tôi

– Số kiếp cái quái gì? Toàn các cô nhúng tay vào thôi ...

– Anh thua rồi thì đừng dài dòng nữa. Nộp tiền đi

– Đây! Người đàn ông vứt xuống bàn 2 cọc tiền: Tôi đã dạy dỗ thằng con mình thành một nam tử hán mạnh mẽ vậy mà cuối cùng nó lại đi làm “vợ” cho một thằng nhãi đáng ghét

– Nói năng cẩn thận nhe anh. Người phụ nữ lớn tuổi hầm hè: Tôi là mẹ đẻ của thằng nhãi đó nè, nó thua tuổi con trai anh nhưng sức vóc nó đâu có thua ... Anh còn muốn cái gì nữa?...

– Bình tĩnh đi chị. Người phụ nữ trẻ kia can ngăn: Giờ chúng thành cặp cả rồi, chúng ta làm gì đây?

– Có muốn cá thêm ván nữa không? Người đàn ông nhếch mép cười

– Cá cái gì? 2 người phụ nữ quay nhìn ông ta chòng chọc

– Cá xem tụi nó trụ được trong bao lâu?

– ... Hừm?

– Thế này nhé, 2 thằng con của các cô thế nào cũng thi vào trường của Thạch và Vân phải không?

– Phải!

– Nhưng hiện giờ trong trường Vân và con trai tôi đang là một cặp ...

– Anh muốn cá xem chúng nó sẽ tiết lộ hay giữ kín chứ gì?

– Cá thế để tôi thua à? 2 đứa con của các cô làm sao chịu giữ im lặng chứ

– Đúng đấy! Người phụ nữ trẻ gật gù: Thằng Nhật nhà em sẽ chẳng chịu để yên đâu

– Vậy định cá gì?

– Lại đây ... Người đàn ông ngoắc tay ra hiệu cho 2 người phụ nữ xích lại gần: Chúng ta thử cá xem sau khi tiết lộ sự thật chúng nó có ... Rì rầm ... Rì rầm ...

Nét mặt 2 người phụ nữ co lại rồi giãn ra nhanh chóng

– Thế nào? Người đàn ông hồ hởi

– Hay đấy! Người phụ nữ trẻ toét miệng: Em rất muốn xem vẻ mặt của thằng con em như thế nào khi xảy ra chuyện đó ...

– Chắc sẽ tức cười lắm ... Người phụ nữ kia hùa theo: Được, tôi chơi

– Em cũng vậy.

– Kha kha ... Người đàn ông cười lớn, xoa 2 tay vào nhau: trò chơi lại bắt đầu.

2 tiếng cười nữa hoà theo tiếng cười của người đàn ông làm chiếc chùm đèn trên trần chao đảo ... Bóng họ hắt lên tường ... 3 con cáo đen xảo quyết ...

Có 4 kẻ không lạnh mà run, có cảm giác gai góc khắp người ...

Trước khi END tui muốn đố các vị, rốt cuộc 3 người ở trên là ai? Họ đang cá cái zì zậy? ... Đố các vị biết đây

Kính nghiệm xương máu:

Chớ có bao giờ coi thường các bậc phụ huynh ... Họ biết hết những gì bạn làm, những gì bạn nghĩ ... Và có thể họ cũng đang đem bạn vào một cuộc cá cược hay một trò chơi nào đó ... Nhớ cẩn thận nhe ...

END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-doi>